

Silvia Wallimannová

POZNÁNÍ SVĚTLA

Život po životě

a

MOST DO SVĚTLA

Život potom

1986, 1988

2003

2005

www.andele-nebe.cz
www.vesmirni-lide.cz

POZNÁNÍ SVĚTLA

Život po životě

Objasnění o vědomém, životě a smrti mediálním jasnozřením

Učíme se v tomto světě a toužíme po věčné vlasti. Z našeho nitra, z naší duchovní podstaty víme o naší nepomíjitelnosti. Duchovní podstata v nás je bezčasovost, světlo, síla proměnit se. Smrt vede k novému životu.

Duchovní svět nám zaručuje, jako poutníkům útěchu a pomoc. Sílou duchovního světa již nikdy nejsme a nebudeme sami. Naši duchovní pomocníci jsou vždy s námi. S tímto vědomím kráčíme cestou našeho vývoje, vedoucí k Boží skutečnosti.

(0)

PŘEDMLUVA

Jedné noci procitla jsem s pocitem radosti. Pocítla jsem, že nadešel čas podat veřejnosti mé dlouholeté zkušenosti s duchovním světem. Duchovní svět, tato dimenze, kterou nazýváme nadsmyslnem, pověřil mne tímto.

Tuto knihu věnuji těm, kteří nejen hovoří o rozšířeném vědomí, ale mají snahu vykonat i něco pro vývoj svého vlastního vědomí a vědomí našeho společného života. Chci hovořit prostou řečí, aby každý tomu porozuměl. Jednou z mých životních úkolů je informovat lidi o sousedství duchovního světa. Uvádím slova Françoise Mauriac: „To je tajemství milosti: Nikdy není pozdě!“

Už od pradávna nadsmyslné vnímání na jedné straně způsobovalo lidem strach, na druhé straně naději. Historie inkvizice je markantním příkladem strachu. Ve věku techniky lidé opět pociťují obavy, ale mají i šanci. Nejen věda a technika razí nové cesty, ale i esoterika získává svůj dřívější význam. Důkazy nadsmyslného vnímání dnes již nemůže umlčet hranice a přesvědčení o nadsmyslných úkazech a schopnostech se již dnes neposuzuje jako náraz proti zdravému rozumu.

Nebudu zde vysvětlovat nic vědecky, ale vezmu si na pomoc mou jasnovidnou schopnost.

V posledních desetiletích stále více lidí přiznává, že jsou věci mezi nebem a zemí, o kterých se školské vědě ani nezdá. Doufám tedy, vážení čtenáři, že tuto mou knihu budete číst bez předsudku, kterými se vyznačují především teoretikové, kteří vesměs o věci mnoho nevědí.

ZVLÁŠTNÍ ZÁŽITKY Z DĚTSTVÍ

Bylo zvykem v naší rodině, že se hovořilo o zemřelých, tedy o duších v jiných dimensích. Fascinovalo mne, jak můj otec dovedl číst ze znaků přírody, které částečně i pro děti byly viditelnými. Mnohdy věděl již dopředu, že někdo zemře.

Celá léta ho navštěvoval malý šedý pták, který jako posel se posadil na chvíli na naši okenní římsu a pak opět vzlétl k nebesům. Po této návštěvě věděl již otec, že opět Jedna duše odejde", jak říkal. Nevzpomínám si, že by se otec někdy v tomto směru zmýlil.

Jevilo se mi zcela přirozeným, že jsem vycítovala smrt mého dědečka. Již dva dny se mi o něm zdálo a když zemřel, zůstal můj budík stát přesně na minutu jeho smrti. Ve dvě hodiny v noci běžela jsem k matce a oznamovala ji, že dědeček zemřel. Ona mne chlácholila: „Uklidni se, to snad byl jen sen." Nic nepomohlo zviklat mou jistotu. Příštího jitra telefonovala babička, že dědeček zemřel a potvrdila můj sen.

Několik dnů po jeho smrti jsem viděla u dveří šatníku světlou postavu. Byla jsem jistá, že je to dědeček a s dětskou naivitou jsem s ním hovořila. To se opakovalo deset nocí. Pak, když jsem si to přála, dědečka jsem již nespatriila.

Nebylo pro mne nic mimořádného, že otec v modlitbě a hovoru mluvil se zemřelými a cítil se s nimi spojen. Hluboká zbožnost mé matky rozbíjela mé obavy, které někdy vznikaly v mé dětské duši. „Smrt je zcela přirozená", říkala mi.

Jako nejstarší ze šesti dětí, již od dětství učila jsem se vše dělit s mými sourozenci, vesměs ve prospěch těch menších. Zápas o denní chléb byl tvrdý, proto hraček jsme měli málo. Tak hrávala jsem si v naší tehdejší zahradě především s přírodou, v mé dětské obrazotvornosti hovořila jsem s kameny, stromy, květy. Představovala jsem si víly a přírodní bytosti, skřítky, kteří byli mými oblíbenými společníky v mých hrách.

Osud přinesl nám již jako dětem mnoho těžkého. Dnes jsem za to vděčná, protože tak se přirozeným způsobem rozvinula má duševní schopnost. Když moji mladší sourozenci mi něco vzali a schovali, pak za jasné noci úplňku jsem tuto věc vždy našla i se zavřenýma očima klíč od světnice, který matka schovala. Nepomohlo ani, když mne matka vzala k sobě do postele. Vždy za úplňku se mi v noci podařilo odejít.

Později když jsem vyrostla, počala jsem o těchto mých vzpomínkách z dětství pochybovat. Po celá léta brala jsem v úvahu pak jen to, co jsem mohla chápat svými pěti smysly. I city musely být realistické, abych je mohla přijmout. Šla jsem do ciziny a doufala jsem, že tam naleznou nový život.

Ale vždy, když se mi nevedlo dobře, zazněl ve mně hlas matky: „*Uč se z přírody, ona ti odpoví všechny tvé otázky.*" Pak počala jsem konstatovat, že mé dětské zážitky mne zcela neopustily. Ale tenkrát chtěla jsem žít bez velké zodpovědnosti. Za čas stala jsem se mistrem v potlačování všeho.

Čas mýjel a ve škole života cítila jsem se prostřední žákyní. Nic mimořádného se nestalo. Posléze jako všichni ostatní, naučila jsem se probojovávat. Byla jsem mezi lidmi jako jedna z velkého stáda. Zvolna vyrůstalo ve mně přání poznávat lidi v jejich hlubších vrstvách. Tato vývojová fáze trvala osm let.

Dnes vím, že tenkrát ve mne dozrávalo velké pochopení lidstva a světa v jeho lásce i utrpení. Stala jsem před otázkou, co vlastně znamená lidskost.

JAK JSEM PROŽILA LIDI

Věta: „Uč se z přírody, ona ti odpoví tvé otázky“ se opět objevila v mém vědomí. Překvapena jsem poznala, že **každý člověk něco vyzařuje** zvukem svého hlasu, gestikulací, očima, což pak pomocí mé představivosti mohla jsem zachytit v tónech. Každá osoba, která mne doprovázela, byla v okamžiku pro mne nejdůležitější. Abych lidi lépe poznala, **byla jsem schopna vnímat** způsob jejich jednání jako chvění — **vibrace ve mně**.

Poznala jsem, že každý stisk ruky — čistě vnější forma pozdravu — má svou individualitu. Každý ruky stisk vyjadřuje něco jiného. Z toho začala jsem usuzovat, že každý člověk v sobě je celistvost. Je tedy možno na nějaké úrovni ve mně vnímat výrazy jiných lidí.

Pak najednou zdálo se mi samozřejmé, že **mohu vnímat i strom, květ, kámen ba i oblohu**, protože i příroda má své výrazy, například teplo, chlad, světlo, vůni apod. Stejně jako podstata člověka se jeví v jeho chování, tak i příroda vyzařuje energie, vibrace nebo vlny, které vedou ke vnitřnímu zvuku, pocitu, vnitřnímu pochopení. Čas míjel a stále více jsem se vracela ke vzpomínkám mého dětství. Proč přilétával šedý ptáček na naši římsu?

Proč a jak věděl můj otec, že někdo brzy zemře? Co je vlastně smrt? Co jsou předcházející duše? Takovéto otázky mne začaly pronásledovat.

Jednou zavolala mi přítelkyně a poprosila mne, abych se s ní účastnila kursu meditace. I když mi nebylo zcela jasné, co je to meditace, slíbila jsem jí to. Pak jsem se dočetla, že meditace je možná cesta k vnitřnímu vývoji a právě to jsem potřebovala. Jako nováček ve skupině jsem pozorovala chování ostatních účastníků. Prvý večer jsem přinesla si domů zvláštní, doposud mi neznámý pocit, vibraci, která mne spíše uspávala, než přiváděla k rozjímání.

Umínala jsem si, že příště chci také něco prožít. Toto přání ve mne hořelo jako oheň. Ale při druhém setkání měla jsem jen křeč smíchu, což však nikoho nerušilo. Rozzlobilo mne to, ale vzbudilo ve mně ještě větší zvědavost, že jsem se nevzdala.

Tenkrát hledala jsem obydlí a tak všední problémy přerušily mé zklamání s meditací. Jen myšlenka, že další cvičení bude za dva týdny, mne uklidnila. Když však tento den přišel, byla jsem neklidná jako dítě před první návštěvou školy. I atmosféru v meditačním salonku jsem shledala silnější, než před tím. Tentokrát chtěla jsem nechat vše klidně běžet. Klidně a s důvěrou jsem se posadila na vykázané místo a zavřela oči. Nestalo se nic, očekávání zdálo se mi nekonečné. Začala jsem se soustřeďovat na běžící hudbu a představila jsem si, že se stávám tónem a přála jsem si pohybovat se jako zvuková vlna. Najednou ve mně bylo zcela klidno. Zmizel pocit těla, měla jsem dojem spánku a přece jako ve bdění jsem mohla vidět obrazy, o kterých jsem nevěděla, ke které realitě patří. To bylo doprovázeno krásným pocitem, jakoby všechna tíže se rozpustila jako cukr ve vodě.

Téměř jsem se ulekla, když jsem uslyšela hlas učitele meditace, který nás, jak jsem se domnívala, po několika minutách opět volal do vědomí všedního dne. Překvapeně jsem však konstatovala, že uplynula celá hodina.

Co znamenaly obrazy před mým „vnitřním okem?“ Byly snad snem nebo skutečností?

Tento zážitek se mne hluboce dotknul a zanechal ve mně nevysvětlitelnou touhu. Touhu, ale po čem? Nebyla jsem schopna opět uspořádat mou duši.

Po několika dnech jsem si vzpomenu, že v meditaci, mimo obrazů, spatřila jsem i obydlí. Nyní opět spatřila jsem každou podrobnost, nedovedla jsem si to vysvětlit z obav, abych neztratila můj pěkný zážitek.

Pak našla jsem obydlí, které do nejmenších podrobností odpovídalo tomu, které jsem viděla v meditaci. *Jak to jen bylo možné? Co se zde stalo? Náhoda?* — Na náhody jsem nevěřila.

Tento zážitek vryl se do mne tak, že jsem nemohla ani spát. Poslední hodinu meditace jsem již nenavštívila z obav, abych se nepomátla.

Když jsem se opět vzchopila, **ukázněně začala jsem meditovat** sama. Mou jedinou snahou bylo, pochopit lépe vše, co se děje. Pak jsem poznala jednu kamarádku, která mne vyzvala, abych jí pomohla sestavit meditační skupinu. Bez dlouhého uvažování jsem souhlasila. S malými skupinkami vedli jsme meditaci.

Každým cvičením stávaly se obrazy před mým vnitřním zrakem jasnější a mé vnímání hlubší. Uvolňovaly se mohutné energie, že jsem měla někdy obavy, že mne přimáčknou.

Uplynul téměř rok, než jsem si na to zvykla. Že lidé našimi meditacemi byli nadšeni, stačilo mi toto především. Snažila jsem se o svůj další vlastní vývoj. Má sebedůvěra se upevnila.

Příběh: Jednou odpoledne volala mi jedna paní z naší meditační skupiny. **Před osmi lety zemřel její bratr.** Měla intenzivní pocit, že já s ním mohu přijít do styku. Snažila jsem se jí to vymluvit, že nemám o tom ani ponětí, ani schopnosti pro to. Ale její přesvědčení jsem nezviklala. Až posléze svolila, že se setkáme při meditaci my dvě.

Odpoledne meditovala jsem sama doma a snažila jsem se najít způsob, abych tuto paní přesvědčila, že něco takového vůbec není možné. Pak přišla ona dáma a meditovaly jsme obě se zavřenýma očima. Pustila jsem k tomu jemnou meditativní hudbu. Za chvíli jsem pocítila, jakoby zmizela tíže mého těla spolu s pocitem času a prostoru, že jsem se mohla pohybovat všude a všude nahlédnout. S pocitem štěstí teprve po delší době se mi podařilo dostat se do hlubšího pohroužení se. Pak jsem sdělila návštěvnici, že vidím dvě pánve. Odpověděla, že se zřejmě jedná o dvě pánve, na kterých si připravovala oběd. Toto potvrzení mi dalo patřičný vzlet a záhy mohla jsem popsat celé její obydlí. Mé pohroužení se prohloubilo. Spatřila jsme její dvě děti s jejich vlohami a slabostmi. Najednou jako bych pocítila nějaký náraz. Měla jsem pocit, že již nemohu hovořit. Teplota mého těla musela značně klesnout, protože jsem měla pocit mrazení. Snažila jsem se tento stav překlenout a očekávala jsem, co bude dále. Byla jsem lehká jak peříčko, jen v krku jsem pociťovala dávení. Paní upozorovala můj změněný stav a lehce na mne zavolala. Její hlas zněl jakoby z velké dálky. Požádal jsem ji, aby byla tiše a očekávala. Můj hlas zněl jak krákorání vrány.

Pak stalo se něco neočekávaného: ze mne začal hovořit mužský hlas, který pozdravil mou návštěvnici jejím křestním jménem a dal se jí poznat jako její bratr. Popisoval své zážitky před svou smrtí a pak se rozloučil a já jsem opět pocítila tento známý již náraz v těle. Než jsem si plně uvědomila, co se stalo, otevřela jsem oči a ponořila se do křesla. Cítila jsem se jako balíček bídy. Slzy mi přetékaly přes obličej. Jen zvolna jsem se probírala z tohoto zážitku, který se mi stále zdál nevysvětlitelným.

S mou návštěvnící jsem se dohodla, že nebudeme nikomu o tomto zážitku zmiňovat, protože jsem se obávala nepochopení, ba výsměchu jiných lidí.

V příštích dnech **byla jsem bezradná**, ale doufala jsem že to pomine. Vrhla jsem se na mnoho různých činností. Někdy před meditací jsem pociťovala i obavy. Nechtěla jsem být vydána na pospas ovlivňujícím zážitkům.

Účastníci mých meditačních kursů, plní nadšení a trpělivostí, přispěli aspoň k tomu, že jsem ovládla svou vnitřní nejistotu a neklid. Tak styk s lidmi a zážitky začaly mne utvářet.

JASNOVIDNOST JAKO POMOC PRO JINÉ

Jednoho dne mi telefonoval otec, že se zdravotně necítí dobře. Tázal se, zda mohu něco pro něj učinit. Protože jsme byli vzdáleni od sebe 80 km, požádala jsem ho, aby se klidně posadil, že se pokusím duchovně na něj napojit. Nedovedl si to představit, ale učinil tak, jak jsem ho požádala. Když jsem se trochu uklidnila, začala jsem meditovat a představila si, že vytvářím vibrace hudby, kterou bude můj otec přijímat. Tak vyčkávala jsem chvíli. Záhy na to pocítila jsem mi již známý pocit beztlíže a k mému překvapení **spatřila jsem** svého otce průhledně před sebou. V oblasti jeho srdce byl velký tmavý bod. Vedle byl nějaký lék, který se rovněž začal tmavě zbarvovat. Chtěla jsem mu Domoci a představila jsem si, že moje podstata se naplňuje čistou vesmírnou energií, kterou silou svého myšlení posílám otcí. Než jsem se zmožila na další myšlenku, pocítila jsem opět náraz a procítila jsem. Po několika minutách zazvonil telefon a otec, hlasem plným radosti mi sděloval, že jeho potíže zmizely a on se cítí jako „nový“. Pocítil také, že lék předepsaný mu lékařem, nepůsobí na něj dobře, že to musí sdělit lékaři.

Po tomto zážitku jsem plakala celé hodiny, ačkoliv zážitek ve mně vzbuzoval radost. Byla jsem si také vědomá, jakou zodpovědnost na sebe беру tímto konáním. Je to nyní můj životní úkol?

V mé vlasti, ve Švýcarsku, provozovat tuto činnost se mi nezdálo nemožné. Pochybnosti mi způsobovaly bezesné noci. Již jsem se chtěla od toho všeho distancovat, nespávala jsem se nikomu z obavy, že by mne měl za nepřítelnu. Až jsem onemocněla a to mi pomohlo v mé nouzi. Opět pozvolna získávala jsem vnitřní klid. Mé tělo bylo oslabeno, ale důvěry přibývalo. Vnitřně cítila jsem se jako vyměněná. Nemoc mne uvedla na nové cesty a vzbudila naděje. Můj vnitřní hlas byl tak silný, že jsem pochopila, že všechny tyto zážitky jsou pravdivé. Meditovala jsem dále, někdy i v noci, i když se mi to zdálo někdy extrémní.

Když jsem se cítila již lépe, začala jsem opět s meditačními kursy. Mezitím, jakoby se zdálo samozřejmým, že jsem „viděla“ starosti účastníků kursů, aniž by mi oni sami něco řekli. Ale nejdůležitější bylo, že jsem viděla i možnost řešení těchto problémů. *Jaký význam měla tato moje schopnost?*

Účastníci kursů stále častěji žádali meditaci se mnou, což jsme označovali jako sezení. S důvěrou a trpělivostí pracovala jsem se stále hlouběji do tohoto úkolu. Má vidění pomáhala stále většímu množství lidí. Mé vlastní tělesné síly se zmenšovaly ze dne na den, ale fascinace nad mou prací mne držela nad vodou. Měla jsem pocit, že žiji „zde a tam“. Chtěla jsem blíže poznat to, co je mým životním úkolem.

Hlubokým dojmem na mne zapůsobilo, jak přirozeně se lidé chovali vůči mně a právě to mi bylo velkou pomocí. Zvědavě jsem sledovala mou vlastní jsoucnost. Téměř v každé meditaci spatřila jsem světlou bytost, která ještě dnes mi dává ochranu. Mnohdy mi bylo řečeno, že při zasedáních ode mne vychází silné pole energie, což způsobuje duševní ulehčení a uvolnění. Tuto sílu připisuji světelné bytosti.

Aniž bych se o to nějak zapřičiňovala, vyhledávalo mne stále více lidí. Zнала jsem jediné jejich jména. **Pak upadala jsem do polospánku**, aniž bych dříve s těmito lidmi hovořila poznala jsem jejich minulost, přítomnost i budoucnost. Upozorňovala jsem je na některé zvláštnosti a dávala jsem jim rady, které mohly vést k řešení jejich problémů.

V mém transu podobném stavu hlásili se stále hojněji zemřelí rodinní příslušníci, což mne přesvědčilo o dalším životě po smrti. Viděla jsem zemřelé jako mlhovitě postavy, vesměs obklopené jasným světlem a barvou. Měli velkou radost, když se mohli projevit — sdělit. Prosila jsem mé návštěvníky, aby s nikým nehovořili o zážitcích se mnou na schůzkách, neboli sezeních, jak jsem je nazývala. Cítila jsem však, že přijde doba, kdy již nebude nutno mlčet.

Do tohoto období nestudovala jsem žádnou esoterickou literaturu. Nepředpojatě jsem se věnovala mé činnosti. Později v těchto knihách nalezla jsem mou činnost pod názvem jasnovidnosti, ale nijak jsem se tím nezabývala. Zde chtěla bych jen podotknout, že jasnovidnost není nijaké věštění. Věstec mnohdy šíří strach, když konstatuje, že přijde štěstí nebo neštěstí. Mezi štěstím a neštěstím jsou však ještě celé světy sebepomoci, které je nutno odhalit. Věštci však, bohužel, jen málokdy jsou schopni vidět to, co se nachází mezi dobrem a zlem, nebo přispět k řešení nějakého problému. Výrokem o neštěstí bázlíví lidé se obávají ještě více.

*Já osobně jen málokdy se zmiňuji o budoucnu. Duchovní svět prosí, **aby se lidem pomáhalo, aniž by se ovlivňovala jejich svobodná vůle.** Budoucí vývoj je možno naznačit, jen pokud tento lze ovlivnit jednáním svobodnou vůlí.*

Co se děje při jasnovidnosti ?

Ve stavu podobném transu se rozšiřuje vědomí. Podobný průběh se prožívá i ve stavu spánku, když rozum je vypnut. Rozdíl mezi spánkem a transem spočívá v tom, že v transu vědomí zůstává aktivní. Jen meditačním cvičením se rozum přivede do klidu. Během fyzické normální činnosti vnímáme našimi pěti smysly a rozumem uspořádáváme naše vjemy. V meditaci nebo transu naše vyšší vědomí (které všichni máme) může vnímat i jiné skutečnosti nebo dimenze, které stejně existují, jako běžná pro nás fyzická dimenze. Omezení prostoru a času padnou do jiných dimensí (které prožíváme v rozšířeném stavu vědomí při meditaci nebo transu), takže můžeme vidět do minulosti jako do budoucnosti. Jasnovidnost není ničím mimořádným a nemá nic společného s magií. Jasnovidnost je přirozená schopnost básníků, což však také musí být trénováno.

Po každém zasedání byla jsem dosti **tělesně vyčerpaná**, cítila jsem bolest hlavy, nevolnost, píchání u srdce. Potíže srdce byly tak silné, že jsem musela vyhledat lékaře. Tento však neshledal žádnou organickou závadu. Někdy byla jsem tak skleslá, že jsem si dávala otázku, zda ze zdravotních důvodů neměla bych se vzdát mediální činnosti. Ale stále ve mne sílil pocit, že musím zápasit. Omezila jsem počet zasedání a po měsíčním zápase a tělesném trápení, opět se zlepšil můj stav. K mému překvapení jsem poznala, že tímto prožitým zápasem jsem opět postoupila o něco v mém vývoji. To se projevilo tím, že v sezeních neviděla jsem již obrazy, které se mi před tím jevily jako obrazy snů, ale které se vždy vztahovaly k návštěvníkům.

Nezapomenu na den, kdy jsem začala **hovořit prostě sama ze sebe**. Nemusela jsem již obrazy přenášet do řeči. Tímto novým druhem „vidění“, které bylo dokonalejší, stále řidčeji se objevovaly mé tělesné potíže, až posléze zcela ustaly. Vnímání obrazů představovalo pro mne příjem na jedné a vysílání na jiné frekvenci. Odpadnutím obrazů, tedy když jsem začala hovořit sama ze sebe a používat svůj hlas, připadalo mi jako přímé zapojení. Nic jsem již nemusela překládat.

Příběh: Za krásného jarního dne **navštívila mne jedna paní**, která prosila o zasedání. Mimo problémů se svým, ještě školou povinným dítětem, chtěla vědět, jak se vede jejímu muži, který před pěti lety zemřel.

Netrvalo dlouho a ucítila jsem jeho vibraci v mém těle. Přešel mne pocit smutku a pocítila jsem, jakoby moje nohy byly ochrnuty. Snažila jsem se jimi pohybovat, ale marně. Když jsem se trochu vzchopila, mužský hlas začal hovořit přese mne: „Mé jméno je Jan, moji přátelé mi říkali Jenda.“ Pozdravil se s paní, sedící naproti mně a poděkoval, že může hovořit. Právil, že jeho životním úkolem bylo pracovat, nic si nedopřál, aby jeho děti měly se lépe než on ve svém mládí.

Pokračoval dále, že paní si jistě vzpomene, jak tvrdě pracoval a šetřil. Stále trpí tím, že i když v životě neučinil nic zlého, posledních devět let onemocněl a měl ochrnuté dolní končetiny. **Pak řekl, že bude potřebovat pomoc, protože nevidí nic než temno, ze kterého nenalézá cestu**

ven. Ale nyní má naději, že brzy se mu povede lépe. Hovořil ještě o příhodách ze svého dětství. Pak nastalo několik minut ticho. Moje návštěvnice byla hluboce pohnuta.

Řekla, že nemůže pochopit, proč její muž není šťasten. Vždyť byl dobrým člověkem na zemi a jeho život se skládal jen z práce a obětování se pro jiné. Pak najednou velký klid ze mne přecházel na paní, když můj duchovní pomocník začal hovořit:

„Život na Zemi slouží člověku především k jeho dalšímu pokroku. Je povinností každého si obstarat nejen hmotné, ale i duchovní hodnoty. Zodpovědnost za svůj život je stejně veliký, jak zodpovědnost za život našich bližních.“

Jan **nepoznal zodpovědnost za svůj vlastní život.** Právě duchovní hodnoty vypracujeme si jen tenkrát, když nás vedou správné pohnutky. Láska k bližnímu přináší jen tehdy duchovní bohatství, když činíme něco z celé naší duše, nejen z rozumu, špatného svědomí nebo jistého niterního nucení. Důvod v případě Jana: „Protože jsem měl neradostné mládí, moje děti mají je mít lepší!“ to bylo duševní nucení.

Pokud neuvažujeme hlouběji, pak je toto nesnadno pochopitelné, protože záměr lidského myšlení se jeví jako dobrý. Pozitivní aspekty jeho, ne náhodně těžkého mládí, přijmout a poučit se z nich a z toho pochopení věnovat péči své rodině, to byla jeho životní úloha. Jeho životní směr vznikl z nemocných vzpomínek. Tolik se snažil o úspěch svých dětí, že jeho život sestával z nucených úspěchů, což bylo také důvodem jeho onemocnění.

Jakou pomoc mohla nabídnout paní svému manželu v duchovním světě? — Prosil, aby se za něho modlila.

♥ Modlit se formou hovoru s ním, formou prosby, aby i jiné duše pomohly. Správně prosit znamená přijít do souzvuku s nejčistší energií. Každá myšlenka, každý pocit a slovo je energie.

♥ Tyto energie vysíláme vědomě nebo nevědomě. Energie vždy něco způsobují, přinášejí změny. Proto vědomě vyslovená modlitba, vědomě vyslaná, na cíl nařízená energie je vždy působivá.

O síle myšlenek bylo již mnoho napsáno.

♥ Vnitřní myšlenky, které soustřeďujeme a pak vědomě vysíláme, jsou vázané proudy energie, které mohou působit ve všech dimensích.

♥ Formulování a tvoření myšlenek, slov, pocitů, je dle zákona příčin a účinku energie, která přináší užitek svému tvůrci nebo někomu jinému. Je nutno si uvědomit, že tato zákonitost platí nejen pro náš život na naší planetě, ale pro všechny dimense.

♥ Tok energie je neomezen, omezeno je jen lidské myšlení.

Příběh: Ještě další příklad z mé jasnovidné praxe, který překvapí čtenáře jistě, jako překvapil mne. Jednoho dne mi telefonovala 28 letá matka dvou dětí. Prosila o zasedání, protože má velké, ji nesrozumitelné problémy.

Když přišla, bez jakýchkoliv údajů, přišla jsem do stavu podobného transu. Hned jsem spatřila, že žena před dvěma léty začala pít a každý druhý den se opíjela. Její dvanáctiletá dcerka ji musela mnohdy po půlnoci vodit z restaurace domů. To jsem ji řekla z transu a ona mi hned začala vyprávět, že se cítí, jakoby byla vydána nějaké síle, vůči které je bezmocná. Ubohá žena plakala, dělala si výčitky, protože ji hrozilo propuštění z úřadu k vůli dětem. Celý tento stav byl pro ni nevysvětlitelný a ujišťovala, že **dříve nikdy nepila.**

Náhle pocítila jsem v těle již popsany náraz, načež se hlásil nějaký zemřelý strýc od paní s uvedením svého jména. Ona si hned na něj vzpomenu. Před dvěma léty při dopravní nehodě **v podnapilém stavu přišel o život.** Nyní však ujišťoval, že není mrtev! Měl velkou chuť na

alkohol, ale nemohl jej nikde najít. Tak již delší čas se snažil jej získat přes svou neteř a již mnohokrát prosil, aby mu obstarala alkohol. Pocítila jsem, že můj stav transu se prohloubil, když jsem s ním začala hovořit. Prosila jsem ho, aby nechal paní na pokoji a vysvětlila mu, že je mrtev, tedy ve stavu bez těla. Slíbily jsme mu pomoc formou modliteb a podařilo se nám ho přesvědčit, že se mu záhy povede lépe, protože ještě dostatečná pomoc bude k němu přitékat z duchovního světa. Od tohoto dne byla tato paní trvale vyléčena. Lékařská, psychiatrická léčba mohla být přerušena.

Mnohá zasedání ukázala, že někdo, kdo náhle odešel, zemřel zcela nepřipraven, neuvědomuje si, že přešel do nadsmyslných dimensí, tedy dle našeho způsobu mluvy, je mrtev. Náboženství zde hovoří o bloudících duších. Kdo se blíže o to zajímá, může si přečíst knihu od Dr. Carla Woklanda „30 let mezi mrtvými“ z nakladatelství Otto Reich.

Snad nyní mnoho čtenářů si pomyslí na Boha. Mnohá náboženství a teologické teorie se snaží definovat Boha, ale po svém. Věřím na Božské, ke kterému my všichni bez výjimky spějeme. Mnohem důležitější jeví se mi snaha o pravé lidství, o chápání duchovních principů — světů a vývoj vnitřních smyslů (intuice, citu). Učit se poznávat a chápat duchovní světy, náleží k nejdůležitějším stupňům, vedoucím k Bohu nebo Božskému principu.

Co však znamená cvičit pravé lidství — lidskost ?

Bohužel mnoho lidí ani neví, jak si mají osvojit skutečné lidství a vypracovat se k duchovním hodnotám. Představte si, vážení čtenáři, jak by se změnil svět:

♥ *Kdybychom od jiných neočekávali více, než sami od sebe a věnovali jim vše, co si přejeme.*

♥ *Kdybychom si v zásadě zakázali hovořit špatně o jiných a místo odsuzování jiných, kdybychom hledali své vlastní chyby.*

♥ *Kdybychom méně upadali do sebelítosti a nenechávali vznikat negativní myšlenky, nebo špatné myšlenky (negativní energie) mohou způsobit u nás samých i u jiných zase jen špatné.*

♥ *Kdybychom při styku s jinými lidmi se vědomě snažili vyzařovat lásku, i kdybychom to ani slovy nevyjádřili, překvapilo by nás, jak záhy by přišel pozitivní ohlas.*

Toto vše bylo by možné, kdybychom žili intenzivněji, pozorněji a bděleji. **Všední den nabízí mnoho možností cvičit se v tomto směru**, vědoměji žít, tedy lidí a záležitostí vědoměji vnímat a vše konat vědoměji. Zde je nutno si uvědomit rozdíl mezi bezmyšlenkovitostí a vědomostí.

O vědomí bylo již také mnoho napsáno. **Vyšší vědomí** prožívám jako jistý tvar vědomí, které mne nutí přemýšlet stále o mém životě a věčném, nekonečném životě vůbec. Tato forma vědomí je ovlivňována duchovními pomocníky, aniž by byla ovlivněna svobodná vůle.

Avšak zpět k jasnovidnosti. Ze zkušenosti z mých zasedání v polovičním transu chtěla bych zdůraznit, že rady a pomoc, dávané jasnovidně, nečiní návštěvníka na ničem a nikom závislým. Má svobodu rozhodování a svého náboženského přesvědčení.

Duchovní zákon je nezávislý na náboženství či světovém názoru a platí pro všechny lidi. Můj duchovní pomocník, o kterém bude řeč v následující kapitole, dbá na to, abych nepodávala informace o budoucím vývoji nebo možnostech, pokud by tím byla omezena svoboda vůle návštěvníka.

DUCHOVNÍ POMOCNÍCI

Vždy, když v této knize hovořím o duchovním světě, míním tím především ty pomocníky, kteří jsou doma v duchovním světě a mnohým způsobem zasahují do našeho života.

Nemají hrubohmotné tělo lidí a proto jsou nezávislí na času a prostoru, mohou tedy například sledovat dění současně na různých místech a nahlédnout do minulosti i budoucnosti. Mají vyšší vedení a vyšší vědomí než my lidé.

Tyto duchovní bytosti žijí v dimensích světla. **Milují nás lidi, vedou, řídí a chrání nás**, jak jsem poznala v mnohých zasedáních. Plněním tohoto úkolu i oni se dále vyvíjejí. Mnozí z nich během pozemských životů se vypracovali k vysokému stupni vývoje a zdokonalují se tím, že pomáhají lidem na této Zemi nebo duchovním bytostem v jiných, jemných dimensích dále se vyvíjet. Mimo ně jsou i takoví, kteří ještě ani neměli na sobě lidskou podobu hmotného těla.

♥ **Každý člověk** má duchovní vedení jednoho i více pomocníků z duchovního světa. Většina lidí si toho ani není vědoma, protože do jejich vědomí proniká jen malý úsek celkové skutečnosti, pochopitelný pouze vnějšími smysly a rozumem.

♥ Mnozí však mívají pocit, že se jim dostává intuitivně pomoci — pokynu, spásné myšlenky, vnuknutí, aniž by si to uvědomovali, odkud pomoc přichází. Vědění o duchovním vedení závisí od dosaženého stupně vědomí.

♥ Teoreticky je každý člověk schopen **navázat styk** s tímto duchovním světem — duchovním pomocníkem. Asi tak, jako je teoreticky možné, aby se každý člověk naučil hrát na klavír.

♥ **Ve stavu spánku**, tedy nevědomě, mají všichni lidé kontakt se svým duchovním vedením.

♥ **Největší lidsí nepřátelé**, to jest strach, pochybnosti, nedůvěra, zabraňují vesměs člověku otevřít kanály, vedoucí o této dimenze.

♥ O tom, že tyto kanály je možno otevřít, dokazují zkušenosti s mnoha lidmi, kteří v mých meditačních kursech vědomě našli přístup ke svým duchovním pomocníkům. Samotní **duchovní pomocníci si přejí navázat kontakt se svými svěřenci**, vyměňovat si s nimi myšlenky, hovořit s nimi v meditaci, tak můžeme mnohem účinněji dostávat od nich pomoc.

Příběh: Historicky známý příklad člověka, který žil v kontaktu se svým duchovním vedením, je řecký filosof **Sokrates**. On sám hovořil o „hlasu“ přiděleném Božím spojením, na který se spoléhá. Tento hlas nebral mu svobodu vůle a rozhodování, ale varoval jej před mylným jednáním a nebezpečím. Duchovní pomocník v jeho nitru dával i schopnost radit jiným. Tak píše Xenofon: „Mnoha svým přátelům Sokrates radil činit to, nebo nečinit ono, protože Božskost mu dala k tomu znamení. A bylo to k výhodě těch, kteří ho poslechli. Ti, kdož ho neposlechli litovali.“ Podle všeho Sokrates byl zřejmě mistrem v uvolnění a meditaci. V každé době mohl vejít do ticha a naslouchat vnitřnímu hlasu.

I v duchovním světě je stupňovitá hierarchie dle úrovně vědomí. Duchovní bytosti náleží zcela rozdílným vysokým dimensím stejně, jako se lidé rozlišují stupněm svého vědomí, svou duševní zralostí. Člověk na této zemi a k tomu nemusí být světcem — může jako duchovní bytost, kterou vždy je, náležet vyšší dimenzi, než duše zemřelého bloudícího v temnotě.

♥ Proto můžeme my lidé našimi myšlenkami, modlitbami **pomoci zemřelým** přátelům a příbuzným k dalšímu vědomému vývoji a vzestupu ke světlu.

♥ Zemřelí, kteří se nacházejí v temnu, protože si na sebe naložili vinu, hledají příležitostně

pomoc od nás lidí.

V jednom z mých zasedání hlásil se s pláčem jeden zemřelý příbuzný mého návštěvníka, který nebyl ve světle a prohlásil, že čas od času u tohoto návštěvníka hledá pomoc. Viděla jsem pak, že tento návštěvník býval napadán nevysvětlitelným smutkem. Potvrdil mi to a pravil, že **tento smutek bezprostředně přijde a opět odchází** a že v těchto případech se sám táže, jak dlouho tato sklíčenost bude trvat.

Můj duchovní pomocník vysvětloval, že vibrační pole pomoc hledajícího je velmi blízká návštěvníku a tím je vyvolána „bezdůvodná“ vnitřní skleslost, což může být označeno jako narušené pole v oběhu energie dotyčného.

Když můj duchovní pomocník pak nešťastnou duši ujistil, že jí bude pomoheno, s dojetím se rozloučila, současně i můj návštěvník byl uvolněn od této zátěže.

Chci se zde zmínit ještě o nejdůležitějším pomocníku každého člověka, kterému se říká také „**strážce prahu**“. Jemu připadá zcela zvláštní funkce střežení, vesměs po dobu jistého vývojového stupně dotyčného člověka. Pochopitelně, že k člověku s výše vyvinutým vědomím přidruží se také strážce prahu s odpovídajícím vysokým stupněm, aby ho vývojově pozvednul. Strážce prahu střeží jeho duchovně-duševní vývoj a zabraňuje, aby záležitost života ho příliš neodváděly od cíle. Současně usměrňuje příchod jiných pomocníků.

Během mnoha zasedání, kdy jsem mohla nahlédnout do duchovního světa, poznala jsem, že **jednotlivým návštěvníkům se tolik zprostředkovává, kolik dle síly stavu své ho vědomí mohou porozumět**, přijmout a kolik jsou schopni zpracovat. Podle vyvinutého vnitřního přesvědčení, pochopení, jaké kdo má pro duchovní svět, může být přidělena pomoc nejen pro strasti všedního dne, ale i pro duchovní cestu.

Jsem obzvláště šťastná, když návštěvníku mohu jmenovat jeho osobního duchovního vůdce. Když se pak v meditaci snaží navázat kontakt, může po čase vyvinout orgán, anténu ke vnímání duchovního pomocníka k vycitování jeho vibrace a k výměně myšlenek s tímto. A dle stupně vnitřního pokroku je možno duchovního pomocníka v meditaci i spatřit.

Jsem velmi vděčná, že můj pomocník je po mém boku ve všech zasedáních. Dbá na to, aby zasedání mne zdravotně příliš nezatěžovaly. Vesměs určuje i dobu zasedání a požaduje, abych je přerušila, kdyby mi dlouhá doba transu mohla zdravotně škodit.

(5)

VĚDOMÉ UMÍRÁNÍ

Když mi bylo 19 let, rozhodla jsem se, že budu pracovat po dobu jednoho roku jako zdravotní sestra v nemocnici. Tam prožila jsem zážitek, na který stále vzpomínám.

Příběh: Měla jsem právě polední službu a byla jsem sama na oddělení. V pokoji již půl roku ležela v bezvědomí stará paní. Po celou tuto dobu neprojevila známku života. Její tělo bylo ochrnuto, jen srdce tepalo. **Všichni byli přesvědčeni, že tato pacientka již nemůže vnímat.** Tiše jsem otevřela dveře pokoje, abych se přesvědčila, že je vše v pořádku. Zhrozila jsem se, když jsem spatřila změnu barvy v jejím obličeji a zavolal jsem rychle lékaře, který měl službu. Ten přispěchal a požádal mne, abych zavolala rodinné příslušníky staré paní, že záhy již nastane její konec. Dvě dcery a syn záhy se dostavili. Pacientka se nehýbala, jen dech se jí zrychlil. Stále jsem měla pocit, že je v bezvědomí. Lékař se vzdálil s poznámkou, že může ještě několik hodin trvat, než skončí svůj život, že přijde se později podívat. Návštěvníci jakoby byli spokojeni, že pacientka záhy zemře, začali mezi sebou hovořit o dědictví. Zkameněla jsem a nebyla jsem schopna slova. Když se obě sestry začaly mezi sebou ostře hádat, spatřila jsem

jak umírající tekou slzy po tvářích. Plakala. Úžasné, ona plakala! A pak dlouhým, hlubokým výdechem se rozloučila. Běžela jsem do mé světničky a tam jsem dlouho plakala.

Uběhlo mnoho času, než jsem se uklidnila. Tento zážitek, který se jevil nelidský a hrozný a pak i další podobné případy byly pro mne podnětem, abych se začala zabývat otázkou umírání.

V roce 1971 jsem jela jako spolujezdkyně v autě z Bernu do Lucernu. Na poloviční cestě s naším autem srazil se motocykl. Se zraněním v obličeji a na hlavě, ležela jsem v bezvědomí na zemi. Na štěstí přišla rychle lékařská pomoc. V bezvědomí jsem byla dopravena do nemocnice.

Když jsem přišla k vědomí, vyprávěla jsem zdravotní sestře o každé podrobnosti na místě nehody — provizorní uzavírání zranění apod. Otázka sestry: „**Odkud to všechno víte, vždyť jste byla v bezvědomí?**“ mne zneklidnila a tak jsem řekla, že se mi to všechno zdálo. Tenkrát ještě nedovedla jsem si vysvětlit, odkud jsem toto vše věděla. Vysvětlení obdržela jsem až později v mých zasedáních.

Každý člověk má kolem svého fyzického těla pole energie, které mohu vidět v transu podobném stavu: je asi pěti centimetrové a má modravou barvu. Je to tak zvané **éterické tělo**. Jsou v něm „duchovní orgány“ neboli centra energie člověka, které Indové nazývají čakry. Tato centra energie jsou, jako celé éterické tělo jemnohmotné a proto tedy běžně pro lidské oko neviditelné. Každé centrum energie přijímá a vydává chvění — vibrace.

Mimo fyzického a éterického, má člověk ještě tak zvané astrální tělo. Svým vzhledem je stejné, jako fyzické tělo a zaujímá stejný prostor, odpovídá tomuto tedy ve všech podrobnostech, je však jemnohmotné, to jest sestává z mlhovitě hmoty. V transu podobném stavu **vidím zemřelé jako astrální tělo** a následkem jeho podobnosti s fyzickým tělem, mohu popsat osobnost.

♥ Fyzické tělo a jeho orgány jsou vyživovány a udržovány hmotnou potravou.

♥ Astrální tělo žije z kosmické energie, kterou přijímá prostřednictvím center energie neboli čaker. Tento dvojitý příjem potravy je předpokladem pro zdraví a blaho. Astrální tělo je spojeno s fyzickým tělem jistým druhem pupeční šňůry, mnohdy nazývané **stříbrnou šňůrou**. Tato šňůra je nepředstavitelně pružná, takže astrální tělo může ve spánku opustit tělo hmotné a rovněž v transu nebo během astrálního cestování. Snad se vám již stalo při usínání, **že jste se opět vzbudili pocitem pádu**, nárazu. Příčina spočívala v tom, že vaše astrální tělo bylo právě schopno se odpojit trochu od fyzického těla. Protože jste ještě nebyli v hlubokém spánku, mohlo se astrální tělo nějakým, nevědomě přijatým šramotem stáhnout automaticky zpět do těla. Toto stáhnutí se jste pocítili jako pád.

Fyzické tělo bez spojení s tělem astrálním nemůže žít. Roztržením stříbrné šňůry nastupuje smrt. Avšak astrální tělo, sídlo neboli nositel ducha, vědomí, duše žije dále v dimensi, nevnímátné našimi pěti smysly.

I auru, vyzařování člověka, vidím v polospánku. **Aura** se jeví jako světelný obal těla, vychází zvláště silně od hlavy a rukou a je individuálně různá.

♥ Z utváření síly a zabarvení aury je možno poznat charakteristické a zdravotní zvláštnosti.

♥ Aura člověka se také mění, mění se její zbarvení dle nálady, vzrušení a aktivity.

♥ Toto vše v mých jasnovidných zasedáních a s těmito spojených kontaktech, jsem poznala jako jistotu. Když jsem tyto věci z počátku v polospánku prožívala, bylo mi obtížné je přijmout jako skutečnost. Pochybnosti rozumu hlodaly ve mně a po léta mi odebíraly mnoho síly, až po různých zmatcích a snahách posléze přijala éterické a astrální tělo jako skutečnost, jako hmotné tělo. Pozvolna se mi také vyjasnilo, že při někdejší autonehodě se uvolnilo mé astrální tělo od těla fyzického. I popsaný stav bezvědomí pacientky byl následkem výstupu astrálního těla. Ne vystoupením astrálního těla, ale přetržením stříbrné šňůry nastává smrt člověka.

Zážitek v nemocnici a autonehoda mi potvrdily, že **člověk je schopen vnímat a vidět i mimo normální stav vědomí**. V bezvědomí, ve spánku mohou nastat vystoupení astrálního těla. Někteří lidé, dovedou i vědomě, chtěně, vůli vymísit astrální tělo.

Protože jen málo lidí má schopnost vidět astrální tělo, je dosti lidí, kteří popírají jeho existenci. Moji návštěvníci v jasnovidných zasedáních se vesměs nechají přesvědčit, když jim popisují jemnohmotná těla jejich zemřelých příbuzných či známých. To, co je vidět jen za určitých podmínek, není méně reálné. K porovnání je fyzikální skutečnost, že bílé světlo se rozkládá do tak zvaných spektrálních barev. Tyto jsou vždy přítomné, ale ve volné přírodě je možno je vidět jen za jistých vztahů počasí jako duhu. Proto také neujišťuje, že duha vůbec neexistuje, když není na obloze vidět.

Jednotliví umělci minulých století museli být jasnozřiví, protože je možno na jejich obrazech často vidět astrální tělo, jak opouští lidské tělo. Záření světců nachází vysvětlení v auře člověka, avšak mimořádní lidé mají obzvláště silné vyzařování. Dnes je možno pomocí Kirliánovy fotografie zachytit jisté neviditelné vyzařování těla. Snad jednou bude možné pomocí jemných přístrojů učinit viditelnou lidskému oku i auru člověka.

Mnozí mají strach z umírání —jako ze všeho, co neznají. Vývojem našeho vědomí a pomocí duchovního světa může být strach ze smrti překlenut. **Náleží k úkolům našeho života vzhlížet na smrt bez obav a vědomě a vědomě zemřít**. Avšak mnozí nechťejí na smrt ani pomyslet, na tuto důležitou skutečnost našeho života.

V zasedáních jsem poznala, že **jemnohmotné tělo se ještě po tři dny zdržuje v blízkosti zemřelého**.

To může být hlubším důvodem k tomu, že mrtví se tradičně pochovávají nebo spalují až za tři dny. Zemřelí mi sdělují, že přátelé a příbuzní jim při odchodu z pozemského ukazovali cestu a stáli po jejich boku až do jemnohmotné dimenze. Avšak tato pomoc může přijít, jen když se jí neuzavíráme.

Stále se mi potvrzuje, že zemřelí nerozumí našemu smutku. Jistě, že smrt člověka pro pozůstalé je vždy bolestnou ztrátou. Jestliže však naším smutkem poutáme citově a myšlenkově zemřelého **po celá léta tak brzdíme jeho vývoj**.

♥ Stále se zdůrazňuje, že vědomě prožité umírání není nic hrozného a podobá se vědomému zrození. Smrt je ve smyslu znovuzrození.

♥ **Nebe, peklo a očistec** jsou symbolickými výrazy pro vypracovanou úroveň vědomí.

♥ V četných osobních kontaktech se zemřelými z jejich projevů je mi jasné, že ku příkladu ne každý sebevrah končí v „pekle“ a ne každý farář v „nebi“. **Tyto představy měly by již konečně přestat**.

Život a učení jdou dále i po smrti.

O tom pojednává také kniha „Most do světla“. Tam popisují poznatky, které jsem získala „duchovními pomocníky“ a ukazují cesty, jak každý může naléznout pomoc přístupem k těmto zdrojům. I tato kniha pomůže odbourat strach ze smrti.

Máme celý život čas se připravit na smrt.

♥ Tak jak žijeme, tak zemřeme. Když se naučíme překonat sobectví, chtivost, hádání se, nepravdivost, pak máme dobré vyhlídky, že jednou vědomě a bez strachu opustíme tento svět.

♥ Naše chyby a slabosti nemají nám vzít odvalu. Máme je poznávat jako součást nás samých, ale přitom máme neúnavně pracovat na nás samých, abychom je překonali. **Příběh:** Jednou, když jsem zasedala s mým manželem, hlásil se nám zcela neznámý zemřelý. Prosil

nás o pomoc, ale než jsme mu mohli položit další otázky, byl kontakt přerušen. Protože jsem nevysvětlitelným způsobem v polo-transu pocítila strach, za dva dny na to přesadila jsem se do plného transu. V tomto stavu, v opaku k polo-transu, nedovedu se na nic upamatovat a to v tomto případě bylo mi lépe. Můj manžel popisoval:

Trvalo asi pět minut, než se neznámý ohlásil hlubokým mužským hlasem a použil hrubá, vulgární slova, která neužíváme. Pravil, že s ním přicházejí ještě i jiní. Ve svém životě zabil úmyslně dva lidi a nejhorší je, že tyto činy nelituje. Temnota ho zahluje a jeho bolest je nepopsatelná. Stále sice přicházel do zloby a posléze začal škrtit můj krk. Můj manžel mu slíbil učinit vše možné, při čemž kontakt byl náhle přerušen. Když jsem přišla k době, měla jsem viditelné stopy rdoušení na krku a bolesti v celém těle.

Po celý týden cítila jsem se nemocná a přísahala jsem, že takovýto experiment již nepřipustím. Teprve po dvou letech — když jsme již na tento případ zapomenuli — hlásil se neznámý opět. Pln radosti nám sdělil, že začíná vidět světlo a děkoval nám za pomoc.

Z různých zasedání je mi také známo, že **v duchovním světě jsou sféry, ve kterých je duchovní bytost vystavena „mukám pekelným“**. Muka nebo radost, to opět závisí na vývoji dotyčného vědomí, na dobré vůli a osobním náhledu.

Když opouštíme tento svět, bereme si sebou všechny vypracované poznatky. Duchovní kapitál je rozhodující pro dimenzi, do které se dostáváme. A v astrálním světě je umírání. **Každé narození je současně smrtí a každá smrt je zrozením. Naše věčné spirituální „Já“ nezná umírání.** To co nazýváme smrtí, je jen krokem na cestě našeho vývoje. V nevědomém máme všichni znalost průběhu umírání, neb během spánku se mnohdy astrální tělo zdržuje v jiných dimensích a světech a setkává se tam i se zemřelými. Někdy říkáme: „Zdalo se mi dnes o paní X, je to zvláštní, vždyť ona již dávno nežije!“

Zemřít znamená vzbudit se k novému životu. Hodnotu tohoto života vypracováváme již nyní. Že je život po životě, ukazují kontakty se zemřelými. Nejsme již nuceni tápat v nevědomosti. Doufám, že tyto skutečnosti mnohým lidem pomohou překonat strach ze smrti.

(6)

JAK PROŽÍVAJÍ ÚČASTNÍCI JASNOVIDNÁ ZASEDÁNÍ

Přirozeně, že pozemský život každého člověka je individuálně různý. Tak různé je i prožívání při zasedáních. Většina vnímá silnou energii vycházející ze mně, která je uklidňuje. Těší mne skutečnost, že duchovní svět své pokyny k řešení problémů přizpůsobuje podstatě hledající osoby, formuluje vše „řečí duše“ dotyčné osoby. V atmosféře důvěry a duševního souzvuku mohu tedy být prostředníkem mezi duchovním světem a u mne sedící osobou. **Stává se také, že lidé přicházejí ke mně z čisté zvědavosti, což ihned vycítím.** Zvědavost sama o sobě není ničím negativním. Zvědavé, kteří čekají jen nějakou senzaci, musím zklamat, protože v těchto případech duchovní svět odepírá odpověď. Pak je mou, ne vždy lehkou úlohou, poslat návštěvníka opět domů. Lidé, hledající senzací, mohou je nalézt někde jinde.

Zachytím jasnovidně duševní složení mého návštěvníka a pak různými příklady mohu vysvětlit, že má jasnovidnost může být pomocí pro všechny lidské problémy. Není důležité, zda se jedná o problémy dospělých osob, nebo dětí. I v obchodních záležitostech může být zasedání nápomocno, pokud zájemci se nejedná o to, aby podvedl jiné a obohatil se na účet jiných. Informace o třetích osobách zásadně nedávám, i když se jedná o příbuzné dotyčné osoby.

♥ Přirozeně, že nemohu návštěvníku odejmout jeho problémy, ale ve spolupráci s duchovním světem mohu naznačit cesty k uvolnění konfliktu nebo těžkosti.

♥ Je již věcí jednoho každého, zda touto naznačenou cestou půjde. Mnohdy cesta, naznačena duchovním světem nezapadá do koncepce návštěvníka v současné době. Jako v případě jednoho obchodníka, u kterého jsem viděla, že záhy, z existenčních důvodů, bude přeřazen do cizí země. Přímo zuřil a mou výpověď měl za podvod. Před dvěma měsíci byl obchodně poslán do Turecka, kde si pobude nejméně jeden rok. Uklidnila jsem ho, ale mou předpověď jsem nevzala zpět. Po třech měsících jsem obdržela od něj lístek z Brazílie. Bylo tomu tak, jak jsem mu říkala. Firma v Turecku upadla a on byl přesazen do jiné země. Že firma udělá konkurs, o tom duchovní svět neřekl, zřejmě proto, že dotyčný by se choval nesprávně. Ale jsem přesvědčena, že duchovní svět měl přehled nad celou situací.

Někdy ani pomoc duchovního světa nemůže již nic změnit, jak svědčí toto:

Příběh: Navštívil mne nějaký pán, který byl duchovně tak nemocen, že v tomto životě již jakákoliv pomoc nebyla možná. Můj pomocník mne o tom poučil. Nemocný byl zcela přeplněn různými medikamenty, že ani nevnímal své okolí. **Utěšující slova a soucit v tomto případě byly jedinou pomocí,** která je zřejmě účinnější, než bychom mohli rozumem pochopit. Návštěva tohoto nemocného byla jedním z případů, kdy duchovní svět odepřel své spolupůsobení při nahrávání kazety. Zde chci podotknout, že před zasedáním zapnu magnetofon, vše se nahrává na kazetu, kterou si pak může návštěvník vzít sebou domů. Tentokráte, když byl magnetofon zapnut jak normálně, nenahrálo se nic. Duchovní stav účastníka nedovolil nahrát něco. I když magnetofon byl zapnut na příjem, na kazetě se neobjevil ani zvuk. Nejprve jsem se domnívala, že přístroj má poruchu, ale když jsem zjistila, že fungoval dříve i později, nejednalo se o náhodu.

K zasedání možno říci, že duchovní svět nenechá žádného návštěvníka ode mne odcházet v plném zoufalství. To bylo pro mne vždy potěšující, snadněji jsem nesla zodpovědnost.

Příběh: Jednou mne navštívil nějaký pán. Jeho manželka ho opustila před několika týdny a on nyní žil v těžké depresi. Již několik dnů se zabývá myšlenkou na sebevraždu. Po zasedání pojaly mne neurčité obavy, že se mu může něco přihodit. Když opustil dům, učinil chybný krok a upadl tak nešťastně, že si při tom zlomil nohu. Později se mi svěřil, že tento pád byl pro něj záchranou, protože jinak je dosti pravděpodobné, že by si vzal život.

Navštěvují mne i lidé, kteří by od duchovního světa chtěli vědět, jen co by si měli ve svém životě zlepšit. Navštěvuje mne i mnoho mladých. Pokyny v zasedání bylo mnoho z nich zachráněno před negativními zkušenostmi.

Mnohdy návštěvníci mají mylné domněnky o průběhu zasedání. Jsou překvapeni, že nejsem prastará, nemám černou kočku na ramennou, že místnost nevykuřuji kadidlem, že nejsem černě oděná ve tmavé světnici. Tyto představy zřejmě zůstaly z dob kultu čarodějnic. Mohu jen zdůraznit, že moje jasnovidnost je přirozenou vlohou a nemá nic společného s tajnými kulty, náboženstvími nebo sektářstvím. Průběh zasedání je možno si představit jako osobní rozhovor. Neznám návštěvníky, ani jejich životní okolnosti, vidím však všechno, co je důležitým pro jejich život. Mohou se dávat i otázky, které odpovídám.

U mnoha lidí je to neobvyklý krok, hledat radu a pomoc pro jejich život u jasnovidné. Ale stále více lidí se osvobozuje od předsudků, protože si nechtějí nechat ujít příležitost získat odpověď na své otázky.

K ČEMU SLOUŽÍ PROBLÉMY A JAK JE ZVLÁDNOUT ?

Dejme tomu, že právě máte nějaký problém a cítíte se nejistými, protože nenalézáte možnost jeho řešení. Je nutno si uvědomit zásady:

- 1. Řešení každého problému leží v nás samotných.**
- 2. Vždy je po ruce dobré řešení, i když toto řešení ne vždy odpovídá našim přáním.**
- 3. Každý problém má svůj účel: má nám pomoci ke zrání.**

♥ Je nutno se tedy nejprve tázat, jak já, nikoli někdo jiný nebo okolí, mohu přispět k řešení, k provedení změny.

♥ Snad nás tento problém chce na něco upozornit, přimět nás k nějaké změně. Je nutno se tázat: „Čemu se mám z toho všeho naučit?“

♥ Vše, co prožíváme, co nás doprovází je účelem a prostředkem a slouží našemu vývoji.

♥ Když stojíme před nějakou potíží, strastí, starostí, máme si vždy uvědomit, že tento problém má povzbudit, vybídnout naše lepší a silnější „Já“.

♥ Mnohá nemoc v hlubším smyslu může se ukázat jako léčivá.

♥ Mnohdy, jakoby osud sám nám podával činky, kterými máme trénovat naše síly, staví nám překážky do cesty, abychom se naučili je překračovat.

♥ Přicházíme-li s takovýmto vnitřním vyladěním k našim problémům, jsme lépe vyzbrojeni a naše chování se vůči životu a lidem stane pozitivním, způsob našeho myšlení bude školen.

♥ Začali bychom ve světě vůbec přemýšlet, kdybychom neměli problémy?

Mnohdy až později přicházíme na to, jaký účel a smysl měl problém pro nás a cítíme v nitru nutnost této překonané potíže.

Na nikoho není uvalen větší problém, než jaký unese.

S každým problémem, třeba sebevětším, přichází i vnitřní síla k řešení.

Ale je vždy opravdu dobré toto řešení?

Co když se ukáže nějaká nemoc nevyléčitelná?

Zde musíme zkoumat mezi nemocí samotnou, která nepřipouští pomoc a mezi problémem, vyřešeným nemocí.

Řešení může spočívat v tom, což zní jako paradox, že tuto nemoc přijmeme. Jen když takto přitakáme strastem s tímto spojeným, vzroste v nás náhle síla, která je silnější než zdraví nebo nemoc a my odhalíme doposud nepoznanou hlubokou dimenzi v nás.

Kolik lidí teprve hrozící nemocí dostalo podnět ke vzpamatování se, k uvažování o ceně života! A dříve nebyli ani schopni přemýšlet o daru, jaký jim nemoc přinesla.

Zde tedy není řešení v uzdravení, ale v novém pohledu, novém způsobu života. Člověk, který se takto vypořádá se svým problémem, není pro své okolí zátěží, ale povzbuzením, vzorem.

A jiný, který takto nepřijímá osudovou ránu, bojuje celý život plný zoufalství a výčitek vůči tomu, co se nedá měnit, stává se zahořklým, zlým **a tím jen zvětšuje své utrpení**, které z nemoci přichází. **Sebelítost** je v těchto případech špatným rádcem.

Sebelítost oslabuje, činí sentimentálním, zabraňuje jasnému, objektivnímu pohledu na různé možnosti a utápí všechnu sílu k ovládnutí již v zárodku. Snažte se překonat každé hnutí sebelítosti, vede mnohdy ke skleslosti.

Když nás jiní lidé zklamali, mnohdy se tážeme: ***Jak mi mohli něco takového učinit, když jsem to vše mínil jen dobře!***

- ♥ Ale, že my sami jsme přispěli k tomuto zklamání, to nám jen málokdy přijde na mysl.
- ♥ Snad jsme promítali naše naděje do jiných a musíme nyní přijmout jejich reakci.
- ♥ Snad našimi vlastními chybami přiměli jsme druhého k jeho chování, které nás nyní bolí.
- ♥ Snad požadovali jsme více, než bylo možno nám dát.
- ♥ Snad chtěli jsme druhého utvářet dle našich představ.

A nyní se učíme naším zklamáním, že na nikoho nemáme právo, že nikoho nemůžeme „vlastnit“, ani našeho životního druhu nebo naše vlastní děti. I když jsou nám svěřeny, nejsou naším vlastnictvím. Každé myšlení na vlastnictví musí vést ke zklamání, avšak tyto lidské problémy mohou opět posloužit k lepšímu poznání a dalšímu vývoji.

Když zažijeme zklamání, měli bychom se vždy otázat, jaký důvod je pro to v nás samotných. Může to být nesprávný způsob počínání si, nesprávné očekávání. I naše dary nejsou vždy prosty přání našeho malého „Já“. Když při obdarovávání myslíme jen na nás a ne na to, co jiný opravdu potřebuje, nebo si přeje, nemáme být zklamání, když se neukáže pak vděčným.

Máte-li v tomto okamžiku nějaký problém, který vás utiskuje, pokuste se nejprve uvolnit se.

1. Pohodlně se posadte a dýchejte pravidelně a klidně nosem.
2. Soustředte se jen na vdechování a vydechování vzduchu.
3. Při vdechování myslte na mír, klid a soulad, by přímo nasytíte dech těmito představami, tak, že nasáváte klid a soulad.
4. Při vydechování si představte, že vydechujete váš problém, že se ho zbavujete.
5. Budete-li to cvičit s vnitřní trpělivostí a pravidelností, přijdete do stavu vnitřního klidu a vyrovnáváte tím ve všech tělech pole energie.
6. Když člověka něco trápí, pak instinktivně vzdychá, čímž nečiní nic jiného, než že nevědomě vyrovnává pole energie v tělech. Ve stavu rozčilení nastává ve všech tělech nakupení energie. Tyto blokády zabraňují objektivnímu posouzení problému.

Když jsem před lety obdržela zprávu o náhlé smrti mého otce, byl tím přetržen hluboký vnitřní vztah. Bolest, kterou pociťujeme v takových okamžicích, nemusím popisovat. Každý den, třeba i v slzách, posadila jsem se a vdechovala klid, mír a soulad. Duševní rána vlivem důsledného vdechování těchto pozitivních myšlenek se mohla rychleji zahojit a došla jsem tak daleko, že večer v den pohřbu, byla jsem schopna opět sama vést kurs meditace. Tímto popsáním malým **dechovým cvičením je možno překonat každý problém** nebo bolest jakéhokoliv druhu a zajímavým způsobem získat posílení. Je jisté, že toto cvičení prožije každý jinak, ale výsledek bude pro všechny pomáhající.

Pozvolna se naučíme zaujmout pozitivní postoj vůči všem problémům a nepřijímáme je pak jako břemeno, ale jako pobídku. Každá myšlenka je energie a **pozitivními myšlenkami** se uvolňují energie, zatím, co negativní myšlenky jsou škodlivé formy energie, se kterými se, dle zákona příčin a následků, opět dříve či později dostaneme do styku. Pozitivní nebo negativní základní postoj je jako magnetické pole, přitahující pozitivní nebo negativní. Jsou to brýle, kterými vidíme optimisticky nebo pesimisticky. Tak do poloviny naplněný pohár vína je pro optimistu poloviční důvod k radosti, zatím co pro pesimistu je napůl prázdný a důvod ke smutku.

Poznatky ze zasedání stále ukazují, že **mnoho lidí v problematických situacích nemá odvalu stát na vlastním přesvědčení** a tak nevyhnutelně se přivádějí do nucených situací.

♥ Býti svobodným znamená respektovat jiné, nejednat s nimi jako se svým vlastnictvím.

♥ Býti svobodným znamená však také stát za vlastním slovem, vlastními náhledy, vlastním životem.

Když jednou okusíme a pochopíme přátelství a lásku duchovního světa a uvědomíme si, že duchovní pomocníci nás stále doprovázejí na naší cestě, pak poznáme, že nejsme nikdy sami. Kolika lidem duchovní svět v mých sezeních pomohl k hlubšímu pochopení života! **Nikdy nikoho neodsuzovat.** Vždy se jednalo o laskavou pomoc. Výtažek z jednoho dopisu potvrzuje správnost mé práce:

„Nemáte ani ponětí, z jaké hloubky jste naši rodinu vytáhla a jak se změnila atmosféra v naší rodině. Pochopitelně, že ne všechny těžkosti hned zmizely, ale díváme se na ně jakoby z druhé strany, nebo začínáme opět znova a snažíme se spolu hovořit. Znovu jsem našel víru.“

Je mnoho lidí, kteří se vracejí zpět, dívají se na své chyby, nezdary a vinu připisují jiným. Tito lidé neznají svůj životní **úkol. Nejde o to, kolik chyb jsme učinili. Důležitější je, co nám tyto chyby — omyly ukázaly, kam nás zavedly a co jsme se z nich naučili.** Co je pryč, je pryč. Je správné pozastavit se nad svým minulým úsekem života, abychom pochopili vztahy konfliktu. Pak však je čas k novému počátku. Mnohdy svalujeme naše omyly na naše mládí, které zřejmě jen v málo případech probíhá souladně.

Psychoanalýza rovněž může pomoci zpracovat zážitky z dětství a ozřejmit reakce a způsob chování. Ale jak se mohou zahojit zranění, když se v nich denně vrtáme? Má-li někdo vřed, nestačí na něj přiložit náplast. Je nutno furunkl (psychoanalýzou) vyříznout a nechat ho pak vyléčit.

Dlouhým duševním pitváním stávají se pacienti nesamostatnými a ztrácí sebevědomí. **Je nutno se naučit uzavírat životní úseky,** nebo jak se lidově říká, „udělat tlustou čáru“, abychom ne nestali obětí sebe-ničící lítosti. Mé mínění objasním příkladem:

Příběh: *Jistý pán 57 lety mne navštívil. Jako nejstarší ze tří sourozenců prožil neradostné mládí. Rodiče žili ve stálém hádání se. Protože matka částečně pila, cítil se více k otci přitahován. Ale ten jen málokdy býval doma. Matka přenášela na syna nenávist, kterou měla vůči svému muži. Ve škole měl hoch velké potíže s učením. Téměř denně slýchal od rodičů, že je ostudou rodiny, že z něj nic nebude, že to nikam nedovede, protože je hloupý. Tak po dobu téměř celého svého mládí neměl možnost rozvoje.*

Stálá ujišťování, že z něj nic nebude, měla za následek, že jednou odešel z domu, vnutil se do učení. Posléze se stal ředitelem jedné velké firmy. Když mne vyhledal, odešla od něj i druhá žena a on trpěl depresí. Nemohl to pochopit, tím méně, že již před léty učinil psychoanalýzu. Ta prokázala, že celá problematika je ve vztahu k matce a z toho důvodu byl vůči ženám bud agresivním nebo příliš brzděn. Vysvětlení, které k tomu poskytl duchovní svět v zasedání bylo:

Zná vztahy mládí a partnerství, díky psychoanalýze. Nyní však je na čase nechat zacelit staré rány a neomlouvát každý omyl svou minulostí. Rána se může zahojit, když pozná, že ne

náhodou se zrodil právě do této rodiny a že právě poznatky jeho mládí přivedly ho k tomu, že se vypracoval ve svém životě. Nyní je dospělým a samostatným a má duševní sílu, aby se uvolnil od doby mládí a plně se věnoval svému nyníjšímu životu.

Slíbil, že se bude řídit těmito pokyny a lehčeji se mnou rozloučil. Po pěti měsících mi volal a řekl, že to dokázal. Dnes může říci, že je vděčný svému mládí, že mu umožnilo stát se tím, čím je.

Bohužel, je však i mnoho lidí, kteří si své problémy tak osvojí, že nemohou bez nich žít. Bez sebelítosti a politování od okolí nemohou vyjít, jako například jedna pacientka, která prosila mého muže, který je duchovním léčitelem, aby odňal bolest z nohy, v žádném případě však neodjímal kulhání. Snažme se tedy správně postavit se vůči problémům, překonat je a z nich růst! Pomožme jiným nésti jejich těžkosti. Snaha pomoci nesmí se však stát útrpností, protože pak místo jednoho, jsou dva trpící.

(8)

MEDITACE, CESTA K DUŠEVNĚ- DUCHOVNÍMU VÝVOJI

Pomocí dnešní techniky lze prokázat, že pravidelně vykonávané meditace, mění stav mozku. Ladem ležící buňky jsou povzbuzeny a podpořeny. Činnost všech buněk v těle zesílí a zvětší se reakce na chvění — vibrace. Tím se vyvíjí senzibilita. Od epifyzy a hypofýzy se šíří meditací rozšířené vědomí formou proudu energie přes mozek do těla. Když meditací průběhy, zážitky a vlastní nevědomou úrovní a dimensemi se začnou vědomě vnímat. Tímto způsobem se změní naše zdraví a naše duševně-duchovní činnost.

I vy milí čtenáři meditujte denně.

Ku příkladu jděte na procházku lesem, naslouchejte hudbě přírody, nebo když máte z něčeho radost, jste veselí, když nasloucháte jemné hudbě, nebo když o něčem přemýšlíte.

Toto vše jsou formy meditace. V jádru vzato, není důležité, jakou formu meditace si zvolíme, důležité je poznat význam meditace. Je možno denně po několik minut vytvořit si stav, ve kterém se vědomě nastavíme na plný tělesně-duševně duchovní soulad. Někdo, kdo meditaci nekoná, sotva si dovede představit, jak může těchto několik minut takového zvnitřnění život zvolna, ale jistě měnit. Den má 24 hodin.

Je snad nemožné z toho si zajistit 10 minut pro tento důležitý vývoj ?

Meditovat může každý, nezávisle na stáří, pohlaví, náboženství a světovém názoru. **Meditace je proto tak důležitá, protože podporuje celého člověka v jeho tělesném a duchovním vývoji.** Vyšší vědomí je aktivizováno a vnitřní, mediální smysly se zjemňují.

Vše ve světě, v přírodě, v člověku je dvoupólové. Tuto polaritu známe pod názvem **pozitivní a negativní**. Příkladně-li denní vědomí člověka k pozitivnímu, pak podvědomí je protipól, negativum. Tuto dualitu prožijete ve všem, například když vnitřně bojujete sám se sebou, zda máte něco učinit nebo nemáte. Tak se například rozhodnete jít na nákup. Pak se věnujete jiným záležitostem a již se pak tážete, zda opravdu máte jít nakoupit. Vaše denní vědomí praví ano, vaše podvědomí praví ne nebo opačně. *Všude tam, kde svobodná vůle hraje svou roli, prožívá se dualita.*

I v meditaci prožívá se dualita. Meditací se zpracovávají zážitky, které jsou normálnímu vědomí cizí a ono se pak brání pochybnostmi. Pozitivum je zde meditační zážitek, negativum pochybnost. V meditativním stavu je možno nadzvednout pojem času a prostoru a vnímat sféry

vědomí. Avšak vyžádá si času, než se člověk naučí tyto jiné dimenze zprostředkovávat normálním vědomím, protože není snadným chápat zažité ve svém výrazu a není možno to zaměnit s vlastním logickým myšlením. Dovolíte-li našemu rozumovému myšlení analýzu zážitků této dimenze, budeme tak silně napadáni pochybnostmi, až se posléze prosadí rozum. Nevědomé úrovně však působí na rozumu nezávislém kanálu. Ani radiopřijímač nemůžeme nastavit na krátké a střední vlny. Rozum má za úkol vyjádřit vnímané, jako u počítače písař.

Zmínila jsem se také o funkci jemnohmotných těl a centrech energie. Meditace usměrňuje všechna těla. Je-li výměna energie mezi těly nedostatečná, člověk onemocní na těle a duši. Pravidelně vykonávané meditace zabrání těmto poruchám.

Když hovoříme o **čtyřech prvcích** — vodě, vzduchu, ohni, zemi, to je každému známo. Méně známý je však tento vztah těchto čtyř prvků k lidskému tělu.

♥ Hlava se všemi orgány odpovídá **prvku ohně**. Proto při výbuchu zlosti zčervená hlava. Prostřednictvím center energie temena, čela a šíje je zásobena hlava a její činnost kosmickými energiemi.

♥ Hrudník, plíce, srdce odpovídá **prvku vzduchu**. Tyto orgány jsou zásobovány krčným a srdečním centrem. Při nedostatečné činnosti vznikají nemoci plic, srdce a oběhu.

♥ Oblast břicha s vnitřními orgány jako střevo, slezina, žaludek a játra až k bránici podléhají **prvku vody**. Tyto orgány jsou zásobovány kosmickými energiemi prostřednictvím slunečního pletiva. Při nedostatečné činnosti slunečního pletiva mohou snadno onemocnět zmíněné orgány.

♥ Chodidla, nohy, kostrč a pohlavní orgány jsou podřízeny **prvku země**. Tyto zásobuje základní centrum energie zcela dole na páteři, na kostrči, dodává jim kosmickou energii.

Cílevědomými meditacemi mohou se centra energií vyvinout a usměrnit. Zdravé proudění elementárních energií působí na blaho těla, duše a ducha a na zdravotní stav člověka. Mimo to může meditace aktivizovat dřímající síly, ku příkladu jednotlivé vlohy, může i probouzet mediumitu, odbourávat nejistotu a obavy.

Jak již bylo řečeno, **každý člověk má duchovní vedení**. Meditaci a z ní plynoucím rozšířeným vědomím v dalším vývojovém stupni je možno toto vedení vnímat intuicí, jasno-zřením, jasno-sluchem, jasno-cítěním. Duchovní vedení není mimo nás samých, ale působí denně v nás a námi.

Rozšíříme-li meditaci vědomí, otevírá se kanál k duchovnímu světu. Klidně můžeme srovnat s kanálovým potrubím: rourou o větším průměru pochopitelně může protékat mnohem více, než rourou o průměru několika centimetrů. Nerozšíříme-li naše vědomí v průběhu života, nerozšíří se ani tento kanál a člověk zmírá tak, jak se narodil.

Meditací vyvinutá centra energie jsou schopny přijímat proudy energie z neviditelných dimensí. Postupem času může meditující přijímané energie proměňovat v obrazy. Pak zbývá snadný úkol rozumět smyslu obrazů a učit se je vyjádřit. To co se vyvine z meditace, možno přirovnat k dítěti, které se učí chodit a mluvit.

Snad někdy po nějakém zážitku jste již měli **pocit, že stojíte pod zvláštní ochranou**. Mnohdy v těchto případech se hovoří o neobyčejném štěstí a je tím míněn ve skutečnosti náš duchovní pomocník, který je vždy přítomen.

♥ Čím více o tomto osobním duchovním vedení víme, tím méně jsme vystaveni tělesným a duševním nebezpečím.

♥ Toto vedení se nám nevnučuje a bez vnitřního svolení a připravenosti nemůže nic měnit na a v našem životě.

♥ Teprve, když jsme zralí a máme nutné porozumění pro to, může toto vedení aktivně zasáhnout do našeho života. Zralost a poznání duchovního vedení závisí od vývoje vědomí.

(9)

NÁVOD K MEDITACI

Pro případ, že tyto mé řádky vzbudí ve vás přání sbírat meditační zkušenosti, dám vám pro každodenní cvičení prosté pokyny.

Pročtěte si je důkladně, aby vám zůstaly v paměti.

1. Uvědomte si, že 15 minut musíte zůstat nerušení. Vložte desku — kazetu s klidnou hudbou a nastavte ji tiše. Pak si pohodlně sedněte na židli s opěradlem.

2. Zavřete oči a dýchejte zvolna a hluboce nosem. Pomocí představivosti začněte dýchat slunečním pletivem, které leží v oblasti žaludku — pupku. Klidně, zvolna vdechujte a vydechujte.

3. Při vdechování si v myšlenkách představte, že klid, mír a soulad jako dobrodějné, uklidňující energie protékají celým vaším tělem. Tyto energie přijímá vaše soustava krevního oběhu a nechá je obíhat tělem.

4. Nemyslete na nic jiného než na klid, mír a soulad. Když se objeví jiné myšlenky, trpělivě je stále vydechujte, stejně jako všechny starosti, strasti, nemoci, bolesti. Dýchejte zvolna, ale vdechujte vždy klid, mír, soulad a vydechujte vždy to, co vás tíží, utlačuje.

5. To čiňte tak dlouho, až vnitřně budete zcela klidni a mírní. Pociťujte vibrace hudby, vdechujte je vaším slunečním pletivem. Když se cítíte již zcela uvolnění, zůstaňte několik minut v tomto stavu.

Pak otevřete oči a ukončete cvičení.

Budete-li **cvičení opakovat pravidelně, ukázněně, aspoň po několik týdnů**, vaše nitro určitě stane se klidnější a souladnější. Z počátku budete zaplavováni myšlenkami, ale toho si moc nevšímejte. Zůstaňte houževnatě při vdechování klidu, míru a souladu a vše ostatní důsledně vydýchejte. I když toto cvičení budete cvičit řadu týdnů, pak zážitky budou vždy různé. Postupem času cílevědomá uvolněná energie — nebo city a myšlenky jsou energie — začnou působit ve vašem těle, duši, duchu.

Když jste si zvykli klidně uvolněně sedět na židli, což z počátku není tak jednoduché, **přejděte k druhému cvičení.**

1. Vytvořte si stejné podmínky, jako při cvičení prvním. Zcela se uvolněte. Vaše nitro informujte několikrát opakovanou větou: „Každým cvičením uvolňuji se stále více a hlouběji a rychleji.“

2. Při tom dýchejte slunečním pletivem, vdechujte a vydechujte. Všechno ztuhlé ve vašem těle a duši se uvolní touto energií, v klidu, souladu, roztaje jako sníh pod paprsky slunce. Pak stále vydechujte všechny vaše starosti a strasti. Když dosáhnete stavu uvolnění, pak nechejte se unášet vibracemi hudby.

3. Pak si představte, že jste na zelené louce, zahaleni teplým svitem slunce. Ve své představivosti vyzujte si boty a punčochy a bosou nohou pociťujete měkkou, vlažnou trávu. Vdechujte trávu hluboce vaším slunečním pletivem. Zůstaňte zcela uvolněně a opět vdechujte klid, mír a soulad.

4. Představte si před sebou teplé slunce, pozvedněte v myšlenkách hlavu lehce slunci vstříc a pociťujte jeho teplo. Vaším slunečním pletivem vdechujte hluboce sílu ohnivého prvku (slunce). Představte si, že tato energie přichází do krevního oběhu a že spaluje všechny vaše potíže. Hluboce a vědomě vydechujte všechny vaše potíže.

5. Pomocí vaší představivosti můžete dokonce i čistit tělo, když přivádíte energii míru, souladu a klidu. Zůstaňte několik minut v tomto stavu. Pak informujte vaše nitro slovy:

„Když opět otevřu oči, budu se cítit odpočínutý a svěží, oproštěn od vší bolesti, souladný a spokojený. Každým dalším cvičením uvolním se stále hlouběji a vždy budu se cítit stále lépe a lépe.“

Opakujte toto cvičení po celé týdny: Vaše trpělivost a kázeň se vyplatí.

Souhrnem: Myšlenky jsou energie. Pomocí představivé síly je možno uvolnit ladem ležící energie. Když si například představíte, že bosými chodidly se pohybujete někde v Arktidě, vaše tělo bude reagovat husí kůží a bude vám zima. Když si živě představíte váš oblíbený pokrm, začnou se vám v ústech sbíhat sliny.

Stejně reaguje tělo na meditační cvičení. Aktivizujete energie a centra energie se začnou rozšiřovat (rozšíření průtokové roury), a pozitivní, zdraví podporující energie ovlivní celou vaši jouscnost.

Pochopitelně, že i jiné vám milé obrazy si můžete představit před vaším zrakem. V každém případě bude to pro vás dobrodružství, cesta do neznámé země vaší duše. **Když se rozčílíte,** snažte se natolik překonat, abyste mohli vdechovat klid, mír a soulad a vydechovat rozčilení. Tak zabráníte zdraví škodícímu nakupení se energie ve vašich orgánech. §

Když vám není možno zaujmout meditační postoj, jste i ku příkladu někde v kanceláři, pak alespoň v myšlenkách j vydechujte rozčilení. Trénujte vědomě toto cvičení, než se stane vaším zvykem. Vaše tělo vám za to bude jistě vděčné.

Meditaci během času můžete si vybudovat zcela osobně. V každém případě můžete si tak vypracovat zdraví, velkomyslnost, ušlechtilost, trpělivost, dobrotu a skutečnou lásku. **Chcete-li dát nový obsah vašemu životu a nevíte jak začít, pak tato prostá cvičení vám ukáží cestu.** Pokusit se o to, vyplatí se vám v každém případě. Popsaná cvičení nejsou těžká, ale vyžadují trochu kázně a trpělivosti. Meditační cvičení mohou vás natolik změnit, že to ani vašemu okolí nezůstane utajeno.

Cílem meditace je přivést do souzvuku vědomé a nevědomé. Uvedením těl do souladu jsou přiváděny k vědomí síly nevědomých dimensí. Samovolně rozvíjí se pak i v každém člověku se nacházející mediumita a nezadržitelně se otevřou nové perspektivy a možnosti. Když píšete tyto řádky, stává se mi zřejmým, jak je nesnadným zprostředkováváním meditačních poznatků jiným lidem. Každý myslí, vnímá, cítí jinak, každý má jiný životní úkol. To co jste přečetli, nemusíte doslova kopírovat, ale musíte osobně zpracovat. Zde záleží na duševně-duchovním vývoji každého jednotlivce. Ale chci vás povzbudit a doufám, že se vám podaří získat nové poznatky, zážitky, které začnou měnit celý váš život.

(10)

DUCHOVNÍ LÉČBA

Pomoc duchovního světa se neomezuje jen na jasnovidnost. Rozšíření vědomí může vést k jasnozření, tak i k duchovnímu léčení. Každá činnost se odehrává ve vlastní vypracované úrovni.

Můj manžel má mnoho zkušenosti v oblasti duchovní léčby a může pomoci lidem mnohdy i při nemocích, které se jeví jako nevyléčitelné. Bylo by omylem se domnívat, že jen vnitřní přání pomoci lidem postačí k úspěšné duchovní léčbě. Kdyby tomu tak bylo, pak již dávno nebylo by žádných nemocných. Úspěchy duchovní léčby tedy nezávisí jen na dobré vůli léčitele, ale i na vývoji jeho center energie, na vypracovaném stupni vědomí.

Jsou různé formy duchovní léčby jako například modlení se o zdraví, léčivý magnetismus, nevědomé nebo vědomé léčení.

1. Při léčbě uvádí se manžel do transu podobného stavu. Jak vždy možno pozorovat, zpomalí se tím jeho tělesné funkce. Centra energie se otevrou a jinak nepostřehnutelné proudy energie počnou téci. On sám pozná, zda se jedná o vibrace slabé či silné.

2. Meditaci po léta cvičené vyšší vědomí se otevírá pro dimense, které normálním vědomím nejsou dosažitelné. Jen na tomto stupni vývoje je možno pomocí rukou vnímat z pacienta vycházející vyzařování. Nemocný orgán má jinou vibraci než orgán zdravý.

3. Manžel vycítí pole energie, obklopující tělo pacienta a cítí v něm činné „duchovní orgány“ neboli centra energie.

4. Dlouholetým vývinem získal schopnost tak zvané „transfuze energie“. To se děje tak, že narazí na vyšší dimense, svými centry převezme kosmické energie odtamtud a pak je pomocí svých rukou dále vede na pacienta, tedy do oběhového systému energie jeho fyzického a jemnomotného těla. Celý průběh je možno srovnat s transfuzí krve. „Konzervy energie“ jsou zprostředkovány pomocníky z duchovního světa do naší dimense.

5. Protože tato energie se přenáší do všech těl a tím má pozitivní vliv na funkce v tělesné, duševní a duchovní oblasti, **léčí nejen příznaky nemoci, ale i celého člověka**. Stupeň vývoje vědomí u pacienta je spolurozhodující při úspěšné léčbě. Nehovořím o rozumovém vědomí, ani o vědomé vůli pacienta, ale o vnitřní, mnohdy nevědomé zralosti vědomí. Někdy se člověk trochu vypracuje, postoupí, uzraje o krok v duševně-duchovním směru, aniž by to bylo rozumu známo. Vyšší vědomí však je o tom informováno. V takovýchto případech nastává rychlé zlepšení nebo spontánní léčba.

♥ *Když však pacient vědomě nebo nevědomě se zdráhá přijmout zprostředkující léčivé energie, pak tyto nemohou být účinné.*

♥ *Mnozí chtějí být zdraví, aniž by opravdu chtěli, přičinili se a něco pro to udělali.*

♥ *Má-li pacient přání být zdravý jen ve svém rozumovém myšlení a nemá je ve vnitřním vědomí, nemůže mu být pomoheno.*

♥ *Pro své zdraví musíme sami něco vykonat.*

♥ *Mnozí jsou jen zevně připraveni něco učinit. Někteří by chtěli být osvobozeni od bolesti, ale nechtějí nic změnit ve svém životě.*

♥ *Takoví lidé běhají od jednoho lékaře k druhému, jakoby utíkali sami před sebou, hledají léčitele, střídají je, ale bez výsledků.*

I v duchovní léčbě **úspěch závisí na tom**, jak je vyvinuto vědomí pacienta a na kolik je připraven uskutečnit v životě poznatky, které získal nemocí. To vysvětluje, proč jedna a tatáž nemoc u jednoho člověka je léčena úspěšně, u jiného neúspěšně. Aby byl člověk zdravý, musí změnit své vnitřní naladění. Každá nemoc dává současně i jistou šanci.

Duchovními metodami léčení nestanou se lékaři zbytečnými. V Anglii v mnoha nemocnicích se osvědčila spolupráce lékařů s léčiteli. Mého manžela někdy navštěvují lidé, které lékařská věda prohlásila za nevyléčitelné a duchovní léčbou mnohdy je jím pomoheno. Takovéto

poznatky nelze přejít poznámkou o sugesci. Duchovní léčba jako alternativní léčivá metoda bude v budoucnu brána vážně. Je to jen otázkou času, odvahy a vědomí člověka. Pro spolupráci mezi školskou medicínou a duchovními léčiteli platí věty: „Kdo léčí, má pravdu.“

Duchovně léčit je možno i na dálku, protože působení duchovních energií není omezeno. Jsou lidé, kteří na dálkovou léčbu reagují lépe, než na léčbu přímou, protože jejich rozum při dálkové léčbě nevytváří rušivá pole.

Při léčení na dálku se manžel uvádí rovněž do transu podobného stavu. Pomocí fotografie spojí své vědomí s vědomím pacienta. Tímto bezdrátovým spojením zprostředkovává proudy léčivé energie. O tom, že tato léčba na dálku je účinná, dokazují pacienti, kteří manželů píší dopisy a uvádí přesnou dobu dálkové léčby, i když o tom nevěděli, kdy budou léčeni.

Jak u přímé, tak dálkové léčby jsou úspěchy možné, pokud to vědomí pacienta uzná nebo je připraveno změnit se. Ani duchovní svět, ani léčitel, ani nikdo jiný nemůže nedbat na stupeň vědomí člověka. Ani léčitel není „nadčlověk“. I pro něj platí, že jen ten, kdo chce sloužit životu, podporuje i svůj vlastní vývoj.

Stále častěji slyšíme výtky, že „přístrojové lékařství“ se dostalo do slepé uličky. Pacient, který prochází různými přístroji, má dojem, že vůbec není léčen člověkem, tedy lidsky, ale zcela mechanicky, strojem a jako stroj. Proto se hledají **nové cesty léčby**. Duchovní léčba zde učiní průlom, když celkové vědomí dosáhne patřičného stupně. První pozitivní známky pro to je možno vidět již ve všech vrstvách v různých zemích. Doufejme, že po vzoru Anglie i v jiných zemích vědci a duchovní lékaři přijdou záhy k plodné spolupráci.

(11)

POTRAVA PRO DUŠI

Proč mnozí lidé se cítí potěšeni, když jim řekneme nějakou poklonu? Prostě proto, že lidská duše potřebuje tuto „potravu“ a jen málokdy ji obdrží. **Jsme příliš skoupí na uznání a chválu vůči jiným.**

Když se někdy návštěvníka táží: „Kdy naposled řekl jste své ženě, známým dobré slovo?“ dívá se mnohdy na mne, jako bych nebyla z tohoto světa. Avšak pomysleme na to, že jedna část naší duše stále zůstává dítětem a touží po bezpečí, porozumění a přátelském gestu. Uvažme, kdy naposled jsme řekli svému partneru „**Je pěkné, že tě mám!**“

Proč mohou slova tak dobře činit a léčivě působit?

1. Protože myšlenky jsou energie, které nás a naše okolí proměňují, mění. Mnoho lidí následkem pohodlnosti si myslí, že nemohou nic změnit.

2. Ale každý den nabízí nové možnosti učinit něco, když si uvědomíme proměňující sílu myšlenek.

3. Již jen, když se s láskou soustředíme na jiného člověka a touto duchovní cestou, posílám mu své city, děje se něco ve mně i v něm.

4. Zvykne-li si člověk na tyto myšlenky, slova nebo gesta tohoto druhu, bude záhy ohromen, jaké změny se v něm odehrávají a jak zažije změněné své okolí.

5. Když konáme to, co v současné době můžeme konat, pak záhy naše starost o budoucnost se zmenší.

6. Změna světa začne v nás samých. Nic nedosáhnete vážení čtenáři, když o pozitivním

myšlení jste přesvědčeni jen teoreticky. Je nutno tyto myšlenky a city vědomě v sobě živit a chtěně je nechat vyzařovat ze sebe.

Proč s tím nezačnete hned nyní ?

Proč až příštího dne ?

Náš společný svět potřebuje tuto formu pomoci !

I příroda dává potravu pro duši. Pokusili jste se již někdy „vcítit“ do stromu, jezera nebo hory? Jako dítě často jsem si hrála tuto hru a nestydím se ani dnes toto konat. Tím jsem zakusila vždy, kolik energie příroda může darovat duši, když se snažíme ji porozumět. I tomuto směru měla jsem před **zrakem** poučku mé maminky: „Uč se z přírody, ona ti odpoví **na** tvé otázky.“

♥ **Smát se, upřímně se těšit s jinými**, to je rovněž možnost vyživovat duši.

♥ Postavte se někdy před zrcadlo a smějte se.

♥ Sledujte vaši reakci. Jen když se dovedeme vysmát sami sobě, jsme schopni usmívat se s jinými. Když je vám možné, smějte se klidně sami sobě, vaše duše bude vám vděčná. Další zajímavou možnost syčení duše dává nám **naše**

představivost, která je tvořivou silou a v duchovních dimensích vytváří skutečnost.

Učiňte pokus.

Představte si svět jako moře světla. Dýchejte z tohoto vesmírného světla plícemi a všemi póry, až sami se budete cítit jako zářící koule nebo slunce. Současně můžete toto zářící slunce opatřit představou přání. Můžete si ku příkladu přát poznání pravdy, vycvičit si ctnost, nebo zaktivizovat vaše zdraví.

Zde platí vše, co jsem již dříve napsala o vdechování a vydechování, ke spojení dýchání s obrazy představ jako klid, mír, soulad. A tak uzavírá se oblouk možnosti k meditaci, které jak již bylo řečeno, **mohou oživit naši duši**. Především pak, když se nám podaří, přenést se meditativně do vibrační úrovně našich duchovních pomocníků, ať si je představujeme jako anděly, ochranné duchy nebo světce, budeme vyživovat naši duši. Oni jsou vždy kolem nás. S vědomím, že jejich energie a vibrace nás obklopují, dýchejme pak všemi póry, vdechujeme celým vnímáním jejich sílu a lásku. Když si trpělivě a stále budeme zpřítomňovat, přivádět na mysl, že tyto vibrace nás prolínají a že my jsme v nich, pak jednou doslovně pocítíme, že oni jsou s námi — především od okamžiku, když jejich přítomnost pro nás se stane samozřejmou.

Pak zažijeme, co to znamená, když duchovní pomocníci se nás dotýkají, nás sílí a dávají nám vzlet a poznáme zcela nový význam slova láska.

Je důležité, aby každý žák meditace věděl, že **ani minuta meditace se neztratí** pro vnitřní cestu. I kdybychom měli pocit, že jsme narazili na hranici, pak stejně se v nás uvolní vibrace, i když je po delší dobu nebudeme moci poznat. I když našim denním vědomím nepoznáme nijaké změny, neznamená, že se nic neděje v hlubších, nevědomých vrstvách našeho vyššího „Já“. Ponechejme tedy všechny zážitky, naděje a přání našeho rozumového vědomí stranou, nebudme ani citově zklamáni, ale snažme se, povolit, uvolnit, ať se děje cokoliv. I když zdánlivě se nebude nic dít, máme to přijmout.

Jak a kdy spatříme něco z našeho vnitřního pokroku, to závisí od stupně vývoje, na kterém jsme začali naše snahy. Dle duchovního zákona nám nic není darováno, vše si musíme vypracovat. Každý okamžik, který s upřímným srdcem věnujeme meditaci, povede nás vpřed na naší cestě, ať je jakákoliv. Duchovní svět jen čeká na to, aby mohl naši duši zprostředkovávat potravu.

I jasnovidnost může zprostředkovávat duševní potravu. Při jasnozření jde pohled do

„nadsmyslných dimensí“, kde není ani času, ani prostoru, ani lidské rozumové omezení, kde včera, dnes a zítra je vesmírným jsoucnem. Dar jasnozření dovoluje čerpat z této duchovní oblasti a nabízet duši potravu.

I víra je potravou duše. - Když věřím na mé vyšší „Já“, mou boží jiskru ve svém nitru a na universální jsoucnost, její jsem částicí, mohu z této víry postoupit ke svátosti mého „Já“ a k celku. Pravá víra je bez bázně, bez vnitřních nebo zevních hranic.

♥ Víra je neotřesitelná a nezávislá na nějakém církevním náboženství nebo světovém názoru. Je to síla, ze které se živí duše. Víra není nikomu darována. Každý si ji musí vypracovat, což je i částí jeho životního úkolu. **Mnozí hledají mimo sebe**, ve vnějších ritech, obřadech. Pravá víra se však nalézá v nás. Je mnoho možností, jak přivést potravu duši. Když to nečiníme, nepokračujeme.

(12)

LIDSTVÍ

Myslíme-li na lidi a na hrozné události v tomto století, mohou v nás snadno vzniknout nízké emoce. A přece pro mne slovo člověk je magické slovo, které pozvedá mé srdce.

Když jsem jednou seznala, že jsem v kyselé náladě, pokusila jsem se **změnit půstem**. V předvečer mého „půstu“, jehož délku jsem si neurčila, koupala jsem se s intenzívním přáním, že všechnu nechuť, smutek zanechám v koupací vaně. Soustředila jsem se na sebe sama. Prvý den konala jsem všechny práce, jak jsem byla zvyklá. Druhý den měla jsem hrozný hlad a chtěla jsem sníst aspoň jablíčko. Ale zvítězila jsem nad tímto pokušením. Namísto toho jsem vědomě „požívala“ kyslík, vdechovala jsem jej ve velikém množství. Uvažovala jsem, proč pociťuji hlad v poledne a večer.

Záhy našla jsem pro to vysvětlení: odedávna vesměs nevečeřím, popřípadě jen ovoce. Je zajímavé, že když jsem našla toto vysvětlení, pocit hladu zmizel. To je pro mne důkazem, že **vnitřní, nevědomě nařízený program může být změněn, „přeprogramováním“** přesvědčujícím vysvětlením. Tento objev mne potěšil a chtěla jsem více poznat mé reakce. V negativním období mého nechutenství mentálního, když jsem si něco přečetla, tak jsem to opět záhy zapomenula. Nyní sednu si před knihu a začnu číst a celé odstavce mohu opakovat slovně bez velké námahy. Vše, co vezmu do ruky, jde mi hravě. Večer konám procházku a přemýšlím intenzívně o sobě. Přicházím k závěru, že nezměnil mne půst, ale motivace vnést něco nového do života. **Během sedmi dnů půstu** odhalila jsem v sobě zcela nové vlastnosti a možnosti. Masky všednosti spadla. Vytvořila jsem něco nového, živého v sobě.

Přijala jsem tuto zkušenost ve vztahu k sobě, jako napínavé dobrodružství. Objevila jsem celé světy, které bez půstu bych nikdy neobjevila.

Poznala jsem, že závisí jen na mně samé, prožívám-li den šedě nebo vidím možnosti pro pozitivní zážitek.

Je zcela přirozené, že vyhledáváme přátele a známé, kteří mají podobnou „vlnovou délku“, jako my a se kterými se dobře cítíme. Jsou pro nás jako druh zrcadla, ve kterém poznáváme sebe: pomocí jiných učíme se vidět a chápat naše vlastnosti.

(13)

MY A PŘÍRODA

Ve světě, ve kterém žijeme, jsme jen hosty. Příroda a kosmický organismus jsou naši hostitelé. Svět nám leží u nohou a dává nám vše, co jen může dát.

Jsme si tohoto hostitelství dostatečně vědomi?

Strom v létě nám poskytuje stín a v zimě dává své listí zpět zemi a dovoluje, aby sluneční svit nás prosvěcoval jeho větvemi. Nechává nás podílet se na svém životě. Země dává nám všechny své plody. A my za to nejsme dosti vděční naším hostitelům. Odměňujeme se jím za to znečišťováním přírody, lesů. Jsme jak chtiví loupežníci, kteří si přivlastňují vše, co příroda dobrovolně dává, nabízí.

Co bychom řekli o našich přátelích, které bychom pozvali k nám domů a oni by nám celý příbytek znečistili, vyloupili?

Odpovědnost za okolí je nutno stále vysvětlovat i dětem. Avšak my můžeme dát něco dále, co sami ještě máme. Děti zdědí naše vědomí zodpovědnosti vůči okolí.

(14)

DOSLOV

Učíme se v tomto světě a toužíme po věčné vlasti.

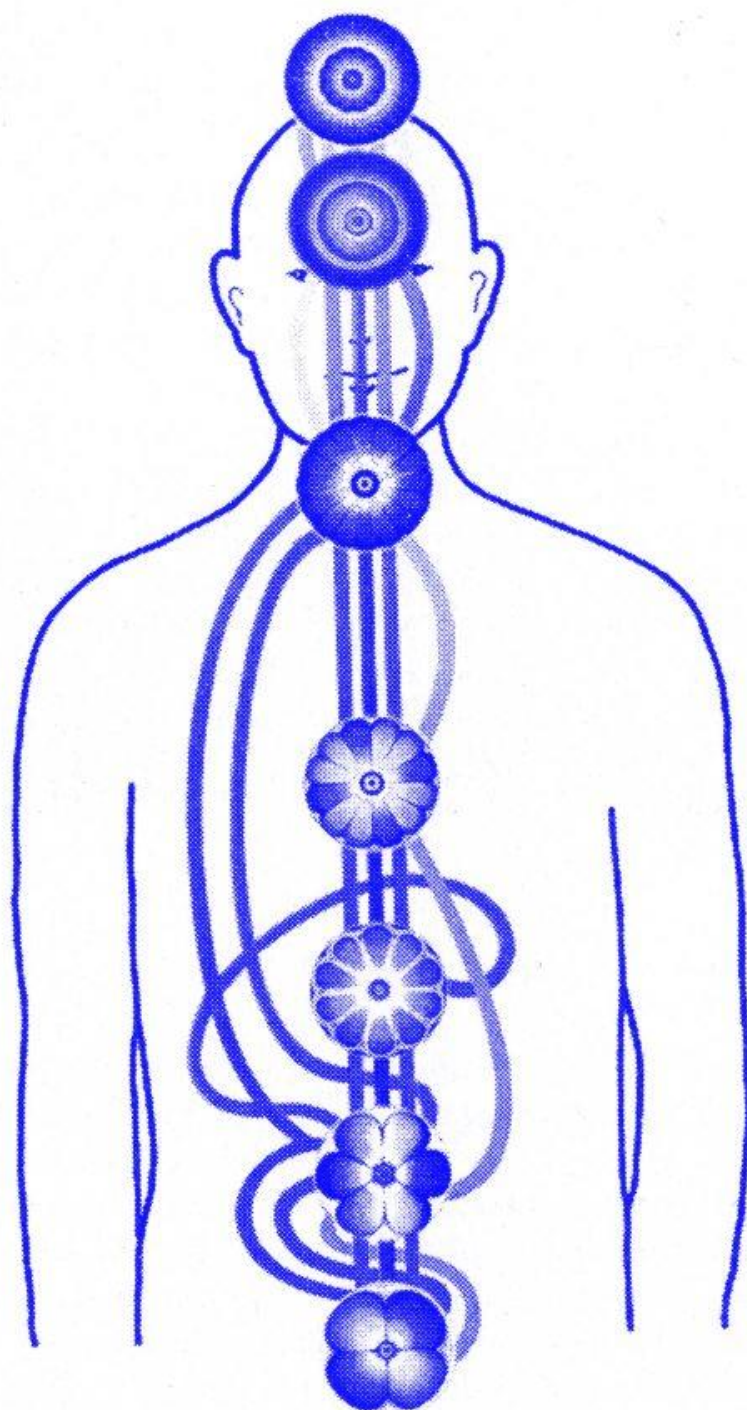
Z našeho nitra, z naší duchovní podstaty víme o naší nepomíjitelnosti. Duchovní podstata v nás je bezčasovost, světlo, síla proměnit se. Smrt vede k novému životu.

Duchovní svět nám zaručuje, jako poutníkům útěchu a pomoc. Sílou duchovního světa již nikdy nejsme a nebudeme sami. Naši duchovní pomocníci jsou vždy s námi.

S tímto vědomím krácejme cestou našeho vývoje, vedoucí k Boží skutečnosti.

MOST DO SVĚTLA

Život potom

Jemnohmotný koloběh
Čakry

Obr.1

Jemnohmotný koloběh Čakry

Myšlenky všech lidí jsou energie, které ovlivňují prvky ve vesmíru. Celkové myšlení lidí spolu

se zdravou nebo otrávenou přírodou a jejím vyzařováním ovlivňuje i počasí.

„Bože Otče, dovol, ať z tvého svatého Ducha milost do mne vtéká, abych se mohl učit opustit tento svět, ke kterému jsem připoután mým vývojem“.

(0)

PŘEDMLUVA

Souhrn zkušeností od dětství jasnovidné Švýcarky dává odpověď na otázky oběhu od narození ke smrti, které se vyskytují u každého myslícího člověka.

Dosud nedotknutelná témata moudrosti o umírání, umění umírání a techniky umírání přišla v poslední době do popředí zájmu vlivem publikací lékařů, psychologů, biologů. Byl vytvořen nový druh vědy, zvaný thanatologie, zabývající se výzkumem průběhu umírání.

Autorka knihy se však neomezuje jen na popis fáze přechodu z tohoto světa do druhého, ale naráží dál za práh smrti, do duchovně-duševní oblasti, kam se všichni dostaneme po odložení fyzického těla. Silvie patří k malé skupině lidí, kteří znají posmrtnou existenci z mnoha vlastních zážitků a zkušeností. Její knihy jsou plody její dlouholeté činnosti jasnovidného média a životní poradkyně.

Výpovědi autorky o jemnohmotných obalech člověka (aurách), o rozdělení astrálních a mentálních sfér, o tom co probíhá při překročení prahu smrti, o příčinách a následcích tělesných, duchovních a duševních nemocí, sebevraždě a jiných otázkách, může potvrdit každý, kdo má stejné schopnosti jako ona.

Tato žena měla odvalu předstoupit se svým věděním před milióny televizních diváků a přes církevní a vědecké kritiky vyznat: **„Je to tak a ne jinak, lhostejno, zda to přijmete nebo odložíte, zda to zapadá nebo nezapadá do vašeho světonázoru.“**

(1)

ZKUŠENOSTI S UMÍRÁNÍM

Od dětství mne provázely obavy před životem a umíráním. Vnitřně se cítím spojena se všemi. Dnem i nocí jsem se zabývala otázkou, jak mohu být prospěšná, až jsem konečně našla odvalu sepsat a vydat mé zkušenosti, shromážděné v meditacích a jasnovidnosti. Doufám, že moje řádky pomohou vytvořit mosty mezi lidmi. Mnohým snad budou mostem do světa.

Než jsem spatřila světlo světa, prožila jsem strach ze smrti, a sice v těle matky. To mi přišlo ve známost meditačním zážitkem.

Už jako mladá žena jsem začala s meditací — učila jsem se uklidnit své tělo, vypnout myšlení a naslouchat a cítit jen do sebe, do nitra. Při tom se stalo mým zvykem zapisovat si meditační zážitky. Ze začátku jsem to dělala pomocí rozumového myšlení. Později se z toho vyvinul jistý druh mediálního psaní. Pravidelnou meditací jsem se naučila přivést se do stavu, podobného transu. Po dlouhém cvičení jsem si vše dokázala podržet při otevřených očích a zapisovat meditační zkušenosti bez ovlivnění vlastním myšlením.

Jednou jsem opět přistoupila k meditaci. Duchovně jsem opět přistoupila k meditaci. Duchovně jsem byla zcela otevřená, bez určitého předsevzetí. Mé tělo bylo ve stavu, podobném transu. **Najednou jsem byla v těle matky:** Měla jsem asi osm týdnů a cítila jsem nevýslovný

strach, který jsem si nedovedla vysvětlit. Proudily na mne tmavé barvy, uchopila mne burácející vlna a strhávala mne do stále černějších barev. Pocit hluboké duševní opuštěnosti stoupal k nesnesitelnosti. Věděla jsem, že mám zemřít. Blesková myšlenka „Nyní ztratíš vědomí.“, mne mrazila. Vše ve mne křičelo: „Nechci zemřít! Náhle jsem spatřila takový šedý potok, zapomněla jsem na všechno kolem a byla jsem unášena jen přáním, aby mne tento potok přijal a nesl. V tomto okamžiku mnou otřásl silný pláč a mohla jsem již vnímat tělesně, duševně a duchovně. Viděla jsem na svém těle každou jednotlivou buňku a její složení, všechny orgány a nervy. Zřetelně jsem mohla poznat, že z duševní oblasti do mého těla proudí smutek jako energie a tam se šíří jako strach smrti. Současně jsem vnímala třetí, duchovní oblast jako mé vyšší „Já“. Z té vytékalo světlo jako z číše do duševní a tělesné oblasti. Utěšující, teplé impulsy uklidňovaly mou bytost. Jasně světlo se kolem mne položilo jako světlý plášť a strach ze smrti zvolna zmizel. Ještě okamžik jsem zůstala ve stavu, podobném transu a když žádné nové zážitky nepřicházely, hluboce jsem vydechla. Vrátila jsem se zpět do denního vědomí a vše jsem si zapsala.

Za tři dny jsem navštívila maminku. Nebyla jsem nijak překvapena, když mi bez vybídnutí vyprávěla, jak je dnes ráda a vděčná, že nedovolila, abych byla odňata, když mne nosila pod srdcem. Lékař doporučoval přerušení těhotenství ze zdravotních důvodů. Ale matka si na vlastní nebezpečí dítě podržela. Po těžkém porodu jsem spatřila světlo světa.

Přesně si vzpomínám na zážitek, který jsem měla v sedmi letech, když jsem byla v blízkosti umírání v přírodě. Jednou jsem si hrála s kamarádkou, která utrhla květinu a pravila mi: „Podívej, jaká krásná květina.“ Rozplakala jsem se a řekla jí vyčítavě: „Proč jsi usmrtila květinu?“ Vzala jsem stonek do ruky a cítila přitom, jak z květiny uniká život. Bylo to, jako bych nabrala do dlaně vodu a ta mi unikala mezi prsty. Stejně jsem vnímala hynutí květu. I kamarádka se rozplakala a společně jsme mrtvou květinu pohřbily.

Za hluboké vnímání života a umírání v přírodě vděčím matce, která mne učila úctě k životu v každé podobě.

Vždy říkala, že vše bylo stvořeno Bohem a nikdo nemá právo ničit ani život zvířat. Zlobila se jen proto, že jsem přišlápla mravence. Toto jsem předávala kamarádkám a nabádala je, aby netrápily a nezabíjely zvířata. Když jsem našla poraněného ježka, pečovala jsem o něj, až se uzdravil. Maminka přiznávala vědomí všemu, co žije. I v kameni je jistý druh života a má svůj smysl v božím plánu. Již tehdy mne fascinovalo vyzařování kamenů a když si dnes kámen přiložím k uchu, jasně slyším jeho vibrace.

O léčivé síle kamenů hovořila již Hildegarda von Bingen, což se nyní vrací. V kamenech je síla všech prvků: ohně, vzduchu, vody a země a působením Slunce může být aktivizována pro léčení lidí.

Již jako dítě mne napadlo, že lidé jednají nerozvázně se životem zvířat a rostlin. Ale když je v nebezpečí jejich život, brání se všemi prostředky. Zdá se, jakoby si teprve tehdy uvědomili, co znamená smrt. Jejich strach mne *zarážel*. **Proč nedovedou vycítit, že vše živé chce žít?** Matka vždy zdůrazňovala, že všechen život (člověka, zvířete, rostliny nebo minerálu) je oduševněn stejným dechem božím. Vzpomínky na zážitky s umíráním rostlin, zvířat a lidí se vracejí až do časného dětství. Během let ve mně uzrála myšlenka napsat knihu o různých formách života a přechodu do jiného života.

V mém dětství byl zvyk vynášet mrtvé z domu. Tak se také stalo, když zemřel můj děd. Všichni vesničané přišli k rakvi, pokropili mrtvého svěcenou vodou a položili květinu. I já jsem to chtěla učinit, ale cítila jsem strach. Tehdy jsem měla 12 let. Sebrala jsem odvahu, obešla rakev a podívala se na dědečka. Celá jsem se chvěla vzrušením. V dědově obličeji jsem spatřil světlo a měla jsem dojem, že mi to světlo jde vstříc. V slzách ulehčení se můj strach uvolnil. Intenzívně jsem cítila, že je dědečkovi dobře.

Asi v té době onemocněla jedna moje kamarádka na leukémii. S celou třídou jsme ji

několikrát navštívili v nemocnici. Nebylo na tom nic zvláštního, jen vypadala tělesně slabší. Po několika měsících se vrátila domů. Učitel i její rodiče nám řekli, že se jí už vede lépe. S kamarádkou jsme ji navštívily doma. Ačkoliv jsme si bezstarostně hrály, zmocnil se mne tísnivý pocit. Její obličej se mi jevil průhledný a jasný. Její oči měly zvláštní lesk. Protože se tím nikdo nezabýval, mlčela jsem také, ale stále jsem ji pozorovala. Při loučení jsem již věděla, že se v tomto životě vidíme naposled. Doma jsem stísněně řekla mamince: „Spatřila jsem v obličejí spolužačky zářit anděla.“ Ptala jsem se, zda je to anděl, který ji má brzy odvést. Matka mne utěšovala slovy, že jen Bůh zná odpověď. Mám se modlit a mít důvěru. Za dva týdny jsme spolužačku pochovali.

Jiná spolužačka byla zachycena a usmrcena autem. Víc, než její smrt, mne zajímala **bolest jejich rodičů, kterou nedokázali zpracovat** a která přivedla její matku na nervovou kliniku. Stále jsem se zabývala otázkou, proč tito lidé nevědí, že jejich dítě je u milého Boha. Až po několika měsících jsem našla odpověď: Její rodiče nehovořili správně s Bohem a nezabývali se umíráním. Vysvětlení mne utěšilo, až jsem na toto úmrtí pozapomněla.

I v náboženství jsem neúnavně kladla otázky ve vztahu ke smrti, očištcí a peklu. Bála jsem se a **odpovědi faráře mne neuspokojovaly**. Proto jsem o tom hovořila s matkou, která mne uklidňovala slovy, že pro ni je Bůh milujícím otcem, který nikoho neposílá ani do očištcce, ani do pekla. Důvěřovala jsem Bohu mé matky a byla jsem jí vděčná za důvěru a naději, které mne od těch dob naplňují a provázejí.

Ve 12 letech onemocněla moje sestra dětskou obrnou. Dodnes je připoutána na vozík. K obrně se přidružil i zánět mozku a my jsme se báli o její život. Opět jsem začala přemýšlet o umírání. Celá léta jsem sledovala její utrpení a sama v sobě jsem prožila těžké vnitřní boje. **Obě jsme se učily ze síly víry naší matky, že každý člověk má vyšší vedení, které to s ním myslí dobře.** Vývoj mé sestry byl příkladný: přijala své utrpení a získala tím sílu, že se mohla stát hřejivým sluncem pro jiné. Od té doby mnohdy přicházeli zdraví lidé a hledali u ní útěchu a pomoc.

Zatím co píši tyto řádky, vzpomínám, že jako dítě jsem se modlila za svou sestru. Nemodlila jsem se: „Milý Bože, dej, aby se má sestra uzdravila.“, ale modlila jsem se:

„Milý Bože, dej mé sestře a nám potřebnou sílu, abychom přijali, to, co se Tobě jeví jako správné.“

Učitel náboženství nám vždy kladl na srdce nutnost vědomé modlitby. Proto prosba při Otčenáši: „Bud vůle tvá“, se mi stala samozřejmostí a umožnila mi toto chování.

V dospělosti při autonehodě jsem osobně stála tváří v tvář smrti. Po srážce jsem ležela v bezvědomí na ulici. Současně jsem se vznášela nad svým ležícím tělem. Slyšela jsem mluvit lidi a se zájmem jsem sledovala, jak se mi lékař snaží pomoci. Na místě nehody se shromáždili lidé a byli vzrušenější než já. Chtěla jsem mluvit, ale nikdo neslyšel. Po chvíli jsem viděla, jak se otevřela nebesa a z velkého kulatého otvoru ke mně přitékalo jasné světlo. Toto světlo mne nevysvětlitelným způsobem přitahovalo. Kolem mne bylo temno. Naplňovala mne hluboká radost a vnitřní touha vnořit se do světelného otvoru. Náhle jsem pocítila, jak mne něco opatrně zasunulo do mého bezvědomého těla. Nebyla jsem schopna odporu a pocítila jsem smutek.

Mé zážitky ve stavu bezvědomí nebyly obrazotvorností, protože když jsem v nemocnici přišla k sobě, vyprávěla jsem zdravotní sestře podrobně o tom, co se stalo v místě nehody až po přivezení do nemocnice. Vzpomínám si, že se na mne nechápavě dívala a ptala se mne, odkud to všechno vím, když jsem se teprve probírala z bezvědomí. Překvapeně jsem se omluvila, že se mi to asi zdálo. Kroutíc hlavou, odešla sestra z pokoje.

V době úrazu jsem se zajímala jen o věci, které jsem mohla vidět a uchopit. Skutečné vztahy zážitků při mém bezvědomí jsem poznala až po letech, když jsem vyvinula schopnost jasnozření.

Mezitím mnoho lidí klinicky zemřelo a znovu ožilo díky novým lékařským poznatkům. Tito lidé svými slovy vyprávěli o silných dojmech svých zážitků v krátké době klinické smrti nebo bezvědomí, což se překvapivě shodovalo s mým vlastním zážitkem.

Hluboké pohledy do skutečnosti duchovních úrovní — plání, do kterých člověk přichází smrtí, jsem získala jasnozřením.

Po vývoji, který jsem popsala v knize „Bod světla“, jsem mohla v tzv. jasnovidných sezeních nadsmyslně postřehovat a chápat. Při tom se proti mne posadí návštěvník, kterého většinou znám jen podle jména. Zavřu oči a přicházím do stavu, který lze označit jako polospánek — trans. Pak vidím jeho situaci a těžkosti a mohu naznačit řešení, které rovněž vidím.

Před více než 10 lety jsem začala s těmito sezeními a **brzy se mi začaly zjevovat zemřelé osoby** návštěvníků. Viděla jsem je jako mlhovitě, zářící postavy, ale velmi podobné fyzickým tělům.

♥ Mohu se s nimi myšlenkově spojit a informovat své návštěvníky o jejich nynější existenci.

♥ Když se v sezeních zemřelí hlásí dobrovolně, činí tak s radostí a vždy děkují, že se přes médium mohou projevit. Chtějí s námi sdílet radost, že opět našli své příbuzné a známé.

♥ Ze zkušenosti vím, že mnozí zemřelí se hlásí, aby mému návštěvníku podali důkaz života po smrti. Bytosti astrálního světa se snaží především o to, aby náš svět pochopil, že i ony žijí.

♥ Návštěvníci zasedání si skutečně odnášejí přesvědčení, že smrt, jak ji chápeme, vůbec není. Také poznávají, že nelze člověka zabít. Je možné zničit jen vnější tělo, ale duch žije dál, vyvíjí se a projevuje v nových formách a novém životě.

♥ Zabije-li někdo člověka, přeruší možnost jeho vývoje na této planetě. Tím na sebe bere nezměrnou vinu, kterou musí vyplatit v šedých astrálních pásmech a v dalším životě.

Na druhé straně bych chtěla podotknout, že není možné všechny zemřelé přivést, protože mohou být příliš vzdáleni od našich sfér, nebo při stupni svého vývoje si již nepřejí styk s naší Zemí nebo, že nemohou jiné sféry opustit. Když se duše z nějakého důvodu nemohou hlásit, musíme respektovat jejich svobodnou vůli. Nezištná láska dává časem porozumění a sílu podpořit tyto bytosti modlitbou za vývoj.

Jsou i takoví zemřelí, kteří se k zasedáním hlásí, **ale nechtějí udat své jméno**. To má různé důvody. V astrálním světě je 7 dimensí (rozměrů) — později rozeberu. Když se zemřelý vyvine až do 4. dimense, jeho vzpomínky na dřívější život (jména, domy, ulice), se kterými byl spojen, mizí. Jména a označení všeho, co souvisí s pozemským světem, pro bytosti 4. dimense již nejsou po ruce. Avšak poznatky, city a vztahy, získané z jejich zážitků a zkušeností, zůstávají v jejich podvědomí. Od 4. dimense již nedovedou jmenovat, protože tím by se vzbudily vibrace, které by zabránily vývoji a mohly by být i bolestivé.

Když se bytost hlásí, vnímá radost, vnitřní duševní vztah, může projevit hlubokou příchýlnost a lásku, ale na jména se nemůže upamatovat, protože se stala bezvýznamnými. Tato bytost má možnost přivést jako mluvčího jinou bytost, která se dovede upamatovat na jména a lidi na našem světě, když se jeví důležitými. Ta pak zprostředkovává jako tlumočnické poselství návštěvníkovi. A tak se přece získá sdělení.

Ale ne všechny bytosti si vypracovaly možnost přivést mluvčího. V tom případě bytost jmenuje jen jednotlivá písmena svého dřívějšího jména nebo i nové jméno astrální dimense. V jiných dimensích mají všechny bytosti **nová jména**. Návštěvníci mnohdy přicházejí do zasedání s přáním přijít do styku se zemřelým, kterého milovali. Když se hlásí jiná bytost, ke které necítí žádné duševní vztahy, nebo se kterou byli v neshodě, stahují se zpět s odůvodněním, že právě tuto bytost nesnášeli. Zde můj pomocník vyvíjí mnoho lásky a trpělivosti k vytvoření mostu, aby návštěvníci prominuli pozemské zážitky. Tím pomohou zemřelému uklidnit duševní vibrace a

přítom se sami učí **odpouštět** ve vyšším smyslu, což má význam pro jejich vlastní duševní vývoj. Také se učí uvolnit zemřelého, kterého si přáli a po léta nevědomky poutali a tak zdržovali jeho vývoj. Některé bytosti svá jména neřeknou proto, že se ještě nepovznesly z šedých pásem ke světlu.

Příklad se jménem ukazuje, že **vztahy v astrálních dimensích jsou pro nás někdy těžko pochopitelné**. Někteří návštěvníci klopýtají přes takové věci, jako vyřknutí jména, protože nejsou plně přesvědčeni o pokračování života po smrti. Kvůli takovým maličkostem jim mohou ujít mnohem důležitější věci a smysl všeho.

(2)

ÉTERICKÝ OBAL ČLOVĚKA

Lidské tělo má ochranný obal, zvaný éterické tělo. Je to asi 2 cm silný štít, který senzitivní osoba vidí jako jemnou mlhovitou hmotu modravého vyzařování. I Země, na které žijeme, je tělem. Kolem tohoto těla je ozónová vrstva — obal, který Zemi chrání od nevhodných paprsků a vlivů. Stejně tak éterické tělo zadržuje kosmické energie a záření, které by člověku mohly škodit. **Kdybychom tuto ochranu neměli**, byli bychom spáleni zářením slunce. To ví jen málo lidí. Ochrana není jen v těle samotném, ale především v obalujícím, éterickém těle.

Jsou cviky, které každému člověku lehce umožní pocítit vyzařování éterického těla.

1. Když držíme ruce dlaněmi proti sobě ve vzdálenosti 20 cm a pak je k sobě opatrně přibližujeme, aniž by se dotkly, pocítíme v místě, kde éterické tělo obě dlaně spojuje, lehký odpor. To nastane, když jsou dlaně asi 6 cm od sebe. Při cvičení je dobré zavřít oči. Cvičíme-li tento cvik několik minut denně, vyvine vlastní vnímavost a éterické tělo pocítíme jako něco živého.

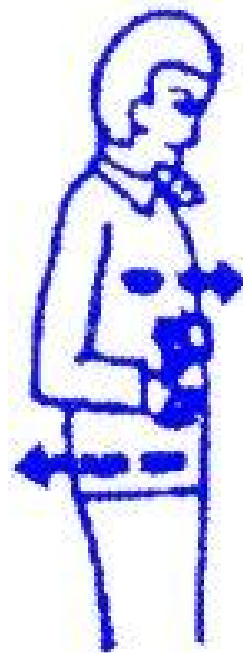
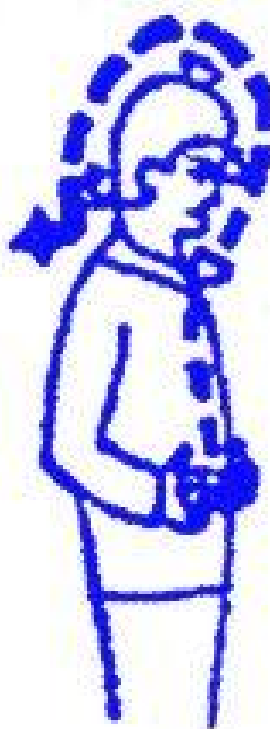
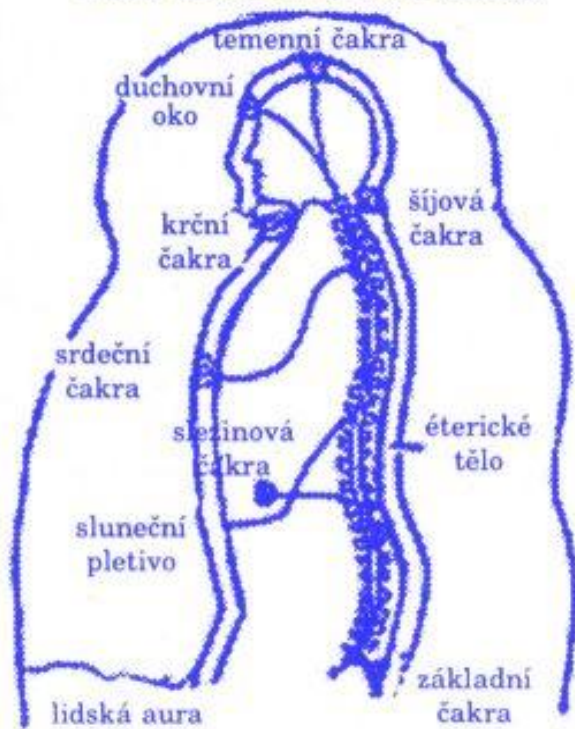
2. Postavíme-li se do středu tmavé místnosti a zvolna a opatrně, s připaženými rukama se pohybujeme ke zdi a činíme tak vědomě, poznáme, že nejprve narazí éterické tělo a vyše impuls mozku. Pak můžeme konstatovat, že několik centimetrů před zdí se zastavíme. Někteří lidé mohou těmito cviky zvýšit svou citlivost, takže se pak i ve tmě budou pohybovat s jistotou.

Éterické tělo má tedy v první řadě ochrannou funkci. Současně v sobě skrývá centra energie, nazývaná duchovní centra nebo čakry. Jsou to místa v éterickém těle, na kterých se zvláštním způsobem koncentrují proudy naší životní energie. Jimi člověk přijímá kosmické energie, které mají rozhodující význam pro duševně-duchovní spokojenost a zdraví orgánů. Ale i jiné vibrace (ku příkladu moře, les) přijímáme centry energie. Když cítíme vyzařování našich bližních v pozitivním nebo negativním smyslu, mluvíme o sympatii nebo antipatii. Většina čtenářů již zakusila, že se ve velkém množství lidí necítily dobře. Důvodem bylo rozdílné vyzařování. To se vnímá hlavně v centru energie v oblasti žaludku — na slunečním pletivu.

Nadměrný hluk nás bolí nejen v uších, ale mnohdy si nevědomky dlaněmi chráníme sluneční pletivo.

Obr. 2, 3, 4.

Naše duchovní centra (čakry)

Čakry se mohou otevřít a zavřít jako ventily a regulovat tak tok energie, která na nás působí zevně. Mohou ztuhnout ku příkladu duševně nezpracovaným šokem, dlouhým smutkem i povětrnostními vlivy aj. Pak je funkce ventilu omezena. Může to dojít tak daleko, že čakry zůstanou v otevřeném nebo uzavřeném stavu. Můj manžel, který pracuje jako duchovní léčitel, vycítuje proudění center energie dlaněmi. Vždy může konstatovat, že při nemocích duševní povahy jsou čakry vesměs v uzavřeném stavu. Do této kategorie patří deprese, zavrtanost, nejistota a bolestivé vegetativní poruchy. Pak lidé přijímají něco jako vnitřní nucení, nemohou se vyjádřit, cítí se uzavřeni do sebe a při překážkách se nemohou dostat ven. Nejsou schopni přijímat přísun sympatie a pomoc bližních.

Zůstávají-li čakry otevřené, proudí do těla nepřefiltrovaná záření z vesmíru a okolního světa a orgány je nedovedou zpracovat. Lidé se cítí tělesně slabí a nervově přetížení. Trvá-li tento stav déle, je tím ohrožena činnost různých orgánů.

♥ Mohou nastat bolesti různého druhu, jejichž příčinu nedokáže lékař stanovit a považuje pacienty za simulanty.

♥ Tito lidé mají tak předrážděné nervy, že nedokáží ani klidně sedět, stále hovoří, špatně se soustředí, místo chůze běží.

♥ Stává se, že se tito lidé cítí po probuzení rozlámaní, i když se dost vyspali. Může to být tím, že v noci, následkem povětrnostní situace, čakry ztuhnou a přijímají kosmické vyzařování nejmeněné.

Jsou lidé, kteří ujišťují, že éterickým tělem (ku příkladu chodidly) vnímají vibrace nemocí. Éterická vrstva kolem člověka — to je kosmický zákon — je však vždy intaktní (neporušená), a to z důvodu ochrany před škodlivými vlivy. Vibrace nemocí proudí na ventily čaker. Tyto se snaží případy nemocí, třeba i zvětšené kosmické energie, zadržet. Energetické magnetické pole v kruhu záření ve vnější vrstvě čakry zadržuje negativní energie před éterickým tělem. *Proti nefiltrovaným přílivům škodlivých vibrací se můžeme vědomě chránit, a to tak zvaným uzavřením čaker.* To mnoha lidem není známo. Než se vystavíme každodenním vlivům energie, ale i před spaním, může nám být prospěšný **jednoduchý uzavírací cvik**:

1. Nejprve podržíme dlaně v oblasti žaludku přes sebe, aniž by se dotýkaly těla. Držíme je na

sobě a jedeme vzhůru přes krk, hlavu, temeno až k zátylí.

2. Pak dlaně rozpojíme a vrátíme se k výchozí pozici. Tyto tahy přes éterické tělo opakujeme 10 — 15 krát.

3. Tento cvik má význam, jen když se dělá ráno po probuzení a každý večer před spaním.

4. Ještě se doporučuje zvlášť uzavřít sluneční pletivo, které je velmi důležitým a u každého člověka vyvinutým centrem energie. To děláme tak, že z výchozí pozice na slunečním pletivu jedeme pravou rukou po pravé straně břicha a současně levou rukou po levé straně. Pak opět dáme dlaně k sobě a opakujeme cvik 2 — 3 krát.

Každé centrum je možno uzavřít zvlášť.

a) Při bolestech zad a nohou uzavřeme základní centrum (na kostrči). Obě ruce dáme dlaněmi vedle sebe do oblasti kostrče a pohybujeme jimi přes pánev dopředu ke kyčlím — dlaně se mohou dotýkat těla. Pak se vracíme zpět do výchozí pozice a pohyb se opakuje 10 — 15 krát.

b) **Při potížích srdce nebo dýchacích cest** položíme pravou dlaň na střed prsou — srdeční čakru, zvolna s ní jedeme přes levý ramenní kloub a přes dopředu napnutou levou paži až ke konečkům prstů. Opakujeme 10 — 15 krát

c) **Při bolestech na krku, v hlavě** nebo v zátylí držíme obě dlaně na krčním centru, aniž by se dotýkaly těla a vedeme je jako při celkovém uzavírání přes čelo — duchovní oko, přes temenní centrum až k centru zátylí a na spodním konci zátylí dlaně uvolníme. Při začínající bolesti hlavy se má tento cvik ihned začít provádět, a to tak dlouho, dokud bolest nepomine.

Všeobecně lze říci, že není nutno obávat se přílišného uzavření center, protože čakry se při potřebě automaticky otevírají. Uzavírání nezpůsobuje nějaké uzavření sebe, pouze reguluje tok energie mezi fyzickým a éterickým tělem. Proud, který obě spojuje, je tím uzemněn jako u elektřiny. **Uzavření éterického těla je tak důležité jako denní mytí fyzického těla.**

♥ Uzavírací cvičení se doporučuje dokonce několikrát denně, zejména, jdeme-li mezi větší množstvím lidí. Pak také záhy vyvineme cit pro to, kdy je třeba se ještě dodatečně uzavřít.

♥ Před důležitým rozhovorem, při nutnosti většího soustředění, obdržení špatné zprávy, šoku, pohaně, potupě, vždy se tímto cvikem uzavřeme ráno a večer.

♥ Pro lidi, kteří jednají s pacienty, zákazníky, je toto uzavírání mimořádně důležité, aby zůstali odolní vůči proudící negativní energii v nemocnici apod. I při epidemiích, jako je chřipka se tímto zmenší nebezpečí nákazy.

Protože ne vždy je možno se manuálně uzavřít, musí postačit, **uzavřeme-li se v našich představách** (manuální uzavírání si plasticky představíme), protože každá silná plastická představa je námi vyrobená energie. Tímto duchovním uzavřením (ku příkladu při slovním napadení) se zvláštním způsobem filtrují vibrace, takže nás nezasáhnou v našem nitru. Tak budeme schopni klidně a mírně reagovat. Z toho je zřejmé, že uzavírání je důležité i při školení vědomí.

Učitelé, kteří hravým způsobem naučí děti uzavírání a denně toto ve třídě cvičí, po čase poznají, že děti jsou schopnější přijímat, jsou soustředěnější a klidněji sledují vyučování a nebojí se zkoušek.

Lidé mnohdy provádějí uzavírání zcela nevědomky.

Když někde naším tělem narazíme, je tam pak narušeno vibrační pole éterického těla a člověk jakoby instinktivně potírá rukou toto místo. Matka intuitivně říká dítěti, které upadlo: „Pojď, já ti to pofoukám. I toto pofoukání je vyrovnávání poškozeného vibračního pole. Matka,

kteřá plačícímu dítěti rukou přejíždí přes hlavu — hladí je, uzavírá mu temenní čakru. Znamení kříže je v podstatě do jisté míry akt uzavírání, je to dotek jistých center energie při křižování se.

Tisíce let staré vědění lidstva o významu jemnohmotných orgánů, které bylo v západním světě zapomenuto i Paracelsem, ukazuje význam duchovních center pro náš citový život. **Slova**, která k nám přicházejí, jsou energií, přiváděnou přes čakry jako vibrace mozku tak, že city můžeme proměnit a přivést k uskutečnění. Zvířata, která mají jen pět center energie — nedovedou hovořit, nejsou takové proměny schopna.

Výměna pocitů nastává především slunečním pletivem, srdečním a krčním centrem. To se také objevuje v lidových rčeních: „To mi leží na žaludku.“ „To mi svírá srdce.“ „To mi zastavuje dech.“ Ve skutečnosti se zde zprostředkovává pozitivní nebo negativní zážitek nadměrnou dávkou vibrací.

Děti jsou svými čakrami obzvlášť vnímavé.

Některé jsou tak senzibilní, že začnou plakat, když jsou ve škole vyvolány. Pro jejich sluneční pletivo jsou učitelova slova takovými silnými vibracemi, že je pociťují jako rány. Nadměrnost energie, přijímané od učitele, v nich vzbuzuje strach. Pláčem vyrovnávají strach přirozeným způsobem a centra energie vibrují opět normálně. Proto děti pláčem až řevem pociťují ulehčení.

Pomohlo by pochopení, že byly vyděšeny učitelem, který to s nimi nemyslí špatně. Mohlo by se jim laskavým a hravým způsobem vysvětlit, že je nic nebude bolet a budou silné, když uzavíráním získají ochranný štít. Pro dítě je zcela přirozené představit si ochranný štít, protože děti si vše dovedou názorně představit (ku příkladu při hře nepřítomné stoly, židle, osoby a vše co potřebují. Pro dítě může být kousek dřeva panenkou nebo koníkem. Dnes už se snad děti nedovedou zabavit, protože velké množství hraček se stalo překážkou pro vývoj jejich obrazotvornosti.

Do jasnovidných zasedání **přicházejí rodiče, kteří tvrdí, že jejich dítě lže** a hledají radu, jak tomu dítě odnaučit. Řekne-li dítě, že mluvilo se šnekem, rodiče se zlobí a poučují dítě, že šnek nemluví. Ale dítě toho šneka nevnímá jen jako tělesnou bytost. Zachycuje jeho vibrace a tento projev vnímá jako mluvení.

Jednou mne navštívila matka 4 letého dítěte. Chtěla vědět, proč dítě lže. Dítě tvrdí, že vidí dvě květiny, ačkoliv je jen jedna květina. U lékaře se matka dověděla, že z lékařského hlediska se to nedá vysvětlit. Dítě se záhy objevilo před mým duchovním zrakem a mohla jsem je popsat. Když jsem přijala jeho vibrace, dostala jsem z duchovního světa informaci, že dítě nelže, jak tvrdí matka, ale má schopnost nadsmyslného vnímání jemnohmotného vyzařování předmětů a aury zvířat a rostlin. Bylo přesvědčeno, že i ostatní děti to tak vidí. Protože děvčátko bylo doma stále plísněno, že lže, vyvinulo v sobě chorobný stav strachu. To vše jsem matce vysvětlila a poradila jí, aby měla pro dítě pochopení. Za několik týdnů mi volala, že holčička je opět vyrovnaná.

Kdo pozoruje pohyb na školních dvorech vidí, jak **mládež na sebe upozorňuje rvačkami**, tedy hmatatelně a viditelně. Doma se mladí už téměř nikde neučí, že je možno měřit se i duchovně. Vracím se k tomu proto, že v dětském věku se představitivost a vnímavost vymítá, vnucuje se mylný pojem pravdy a utlačuje se senzibilita. Tato nezapadá do střízlivého, materialistického obrazu dospělým, kteří uznávají jen to, co mohou pochopit svými pěti smysly. Ale v Bibli se píše: „Budte prostí jako děti, chcete-li dosáhnout království nebeského.“

Tedy, jestliže děti „fantazírují“, mějme na zřeteli, že mají více vyvinutou vnímavost, která je dospělým již odňata vlivem jejich rozumového myšlení. *Místo autokratického blokování měli by dospělí pozorněji vnímat, co dítě říká o svých zážitcích. Tím vytvoříme předpoklad pro oboustrannou důvěru. Děti nemáme jen vychovávat, ale také povzbuzovat jejich intuici a senzibilitu a ukazovat jim, že jejich světu rozumíme a cítíme se v něm dobře.*

V této kapitole jsem nejprve objasnila ochrannou funkci éterického těla a ventilovou funkci

center energie, která se v něm nacházejí.

Poznali jsme, že čakry slouží i k přijímání kosmické energie, jako výživy pro naše tělo. A jimi také vracíme opotřebovanou energii zpět do vesmíru. V jemnohmotném těle je to podobné, jako ve fyzickém —jako ku příkladu při vdechování a vydechování plícemi.

Přijatou kosmickou energii vedou čakry dále přes žlázy k tělesným orgánům. Přírodovědecké lékařství tyto vztahy již začíná objevovat. Bez čaker bychom nemohli přijímat a vysílat city a pocity, nemohli bychom se rozvíjet po duchovně-duševní stránce, protože mimosmyslové vnímání probíhá přes čakry. Pak také vývoj a vzrůst čaker určuje naše duchovní vědomí.

Lidem je málo známo, že vývoj vědomí je ve vztahu ke zdokonalování čaker. Když člověk prochází duchovním procesem zrání, čakry se rozšíří a zvýší se jejich vibrační frekvence. Tím nastává schopnost, jako u radiopřijímače, přijímat na různých vlnových délkách. Některé přístroje mohou přijímat jen na ultrakrátkých vlnách, jiné i na středních a dlouhých vlnách.

Meditací, autogenním tréninkem, jógou a podobnými cviky se posiluje vyzařování čaker, a zároveň všechny čakry stejnoměrně a ve vzájemném souladu rozkvétají. U lidí, kteří se o vnitřní vývoj nesnaží, jsou čakry vyvinuty málo a nerovnoměrně. Vyzařování pak představuje nekontrolovatelný uzel vibrací, což má za následek, že tito lidé jsou náchylnější k nemocím a hůře je překonávají.

I můj manžel, jako duchovní léčitel, nachází tyto zákonitosti stále potvrzovány. Konstatuje, že sluneční pletivo a temenní čakra jsou u většiny lidí zpravidla dobře vyvinuty, zatímco základní centrum na kostrči je téměř u všech lidí zakrnělé. V těchto případech musí duchovní léčitel vibrace čaker vyrovnávat a vzájemně je uklidňovat.

V kapitole o duchovních dimensích budu hovořit o energetických stavech jsoucna v pásmech, ve kterých již není vnímání podobné lidskému. Proto se tyto stavy jsoucna těžko chápou. Zůstane na čtenáři, aby psaná slova přijímal vibračně přes své čakry. Kdo je k tomu připraven, bude vnímat hlubokou vnitřní radost a útěchu.

(3)

AURA ČLOVĚKA

Éterické tělo je uzavřeno v poli energie, které nazýváme aurou nebo vyzařováním. To je viditelné jasnovidným a senzitivním lidem. Vibrační pole aury se skládá z různých barev. Tyto se vytvářejí pohybem citu — pocitu a přitékají do aury jako barevné energie. Proto také **auru nazýváme zrcadlem duše**.

♥ Aura člověka se stále mění a je tak různorodá, jako všechny povahy a světy citů. Vnější barevná vrstva ukazuje jasnovidnému momentální duševní stav člověka.

♥ Při mohutném výbuchu citu se může vnější vrstva roztáhnout až do okruhu několika metrů. Když vzrušení pohasne, pohasne i vyzařování a je z něj jen malý barevný pásek, jako letokruh stromu, který zůstává v auře.

♥ Kdo dovede z aury přesně číst, může podle kruhů určit přibližný roční počet hlubokých zážitků, stejně jako u stromu lze podle letokruhů poznat vlivy minulosti.

Dítě již před narozením má auru, do které se zapisují emoce matky. Proto má žena v době těhotenství větší zodpovědnost za své myšlenky a světy citů. V opaku k éterickému tělu, které se po smrti rozpouští a jeho energie vtéká zpět do vesmíru, spojuje se pole energie aury s astrálním tělem a obojí se stává světlem kolem hlavy, jak to vidíme na obrazech světců.

I zdravotní stav lze poznat z aury, podle jejího zbarvení. Aura též ukazuje, zda se pacient k nemoci staví pesimisticky nebo optimisticky.

♥ **Optimismus** vytváří jasně zářící, modrozelené barvy, které svým vyzařováním zprostředkovávají tělu léčivou sílu. Orgány sají léčivou sílu z barev aury jako dodatečnou pomoc.

♥ **Pesimismus** přináší šedohnědé, tmavé barvy. Jejich vyzařování na organismus způsobuje organické poruchy a i deprese. Nemocné orgány přijímají tmavé barvy, celkový stav nemocného se zhoršuje a léčba se zpomaluje.

Z vlastních zkušeností vím, že **dlouhodobá nemoc** přivádí lidi k pesimismu. Nezavrtáme-li se do sebe, ale otevřeme duši přírodě, můžeme tento pesimismus překonat.

♥ Dobrým cvikem je pozorování, delší **rozjímání u stromu nebo květiny** a při tom opakování slova „strom“ — dlouze, táhle, téměř zpěvavě, až nastane vibrační spojení se stromem a jeho léčivá síla, může proudit.

♥ Také je možné najít v přírodě mladý, zdravý strom, přistoupit k němu, uchopit ho dlaněmi, přijít s ním do kontaktu, **požádat ho o léčivou sílu** a vědomě ji pak do sebe vsakovat pomocí představivosti klidným hlubokým vdechováním. Stromu to neublíží, načerpá si novou sílu pomocí kořenů ze země a pomocí větví ze vzduchu a slunce.

(4)

TŘI TĚLA ČLOVĚKA

V meditačních cvičeních za mnoho let a při mých jasnovidných zasedáních jsem poznala, že člověk mimo svého fyzického těla je obklopen ochranným obalem éterického těla a ještě má tělo astrální a mentální. Také můžeme říci tělo duševní a duchovní. Tato tři těla jsou vzájemně spojena „stříbrnou šňůrou“, mnohdy porovnávanou s pupeční šňůrou. Existence fyzického těla je závislá na těle astrálním. Když se „stříbrná šňůra“ od obou oddělí, fyzické tělo umírá. Astrální tělo je zase závislé na těle mentálním.

Jemnohmotné astrální tělo má podobu fyzického těla a zaujímá stejný prostor. Je nositelem duše a po smrti žije dál v astrálním světě. To znamená: Při přechodu, zvaném smrt, odkládáme jen tělesný obal hrubohmotného těla a vyvíjíme se dál v astrální oblasti. Při naší cestě zrání a čištění procházíme různé astrální pláně, abychom posléze odložili i astrální tělo. Tato „smrt“ znamená vstup do mentální pláně. To je poslední stupeň vývoje, než se člověk spojí s Prasílou — svým původem, zvaným kauzální oblast (v latině causa = základ, příčina).

Přechod z astrální pláně do mentální lze porovnat se zrozením člověka na Zemi. Při smrti astrálního těla jsou odsunuty všechny zážitky, které člověk shromáždil v mnoha životech ve fyzické nebo astrální pláni, stejně jako novorozeně na Zemi se odpoutává od mateřského koláče, který pro svou další existenci nepotřebuje. Když jsme se oprostili od všeho, co se vrylo do našeho jemnohmotného astrálního těla při procesu učení se a nabývání zkušeností, žijeme v tak zvaném **mentálním těle** — čistém světlém obalu, kde naše vědomí vzpomíná jen na náš původ, na Prasílu.

Protože ve vesmíru se nic neztratí, zůstávají naše lidské zkušenosti zachovány v astrální oblasti. Vše, co se stalo, děje se nebo se stane, je vryto v astrální oblasti, kterou můžeme označit za jemnohmotnou knihovnu vesmíru, za vědomí Světa. Tento aspekt astrální oblasti je mnohdy označován **záznamem ákáša**. Jasnovidné médium s nadsmyslným vnímáním z toho může „číst“. Tak je pochopitelné, jak může zvěstovat informace, které si návštěvník přeje, a které nejsou ve vědomí média ani návštěvníka. Informace, vztahující se na minulost, přítomnost

nebo budoucnost.

Stříbrná šňůra, spojující fyzické tělo s astrálním, není jako silný řetěz, ale nekonečně pružná. Proto také, za jistých podmínek, se může astrální tělo odpoutat od těla pozemského a cestovat. Tento výstup popisují lidé všech kulturních kruhů a epoch. Ve spánku se tělo pravidelně odpoutává od těla hmotného a cestuje do domovských astrálních sfér. Tělo pak leží strnule a nehybně a denní vědomí je vypnuto.

♥ Je-li člověk v bdělém stavu, astrální tělo neopouští tělo hmotné, protože by následovalo hluboké bezvědomí.

♥ Dojde-li k výstupu astrálního těla šokem, nemocí nebo úrazem, upadá člověk do stavu podobného smrti. Pokud však je stříbrná šňůra spojena s tělem, žije člověk dál.

♥ I ve stavu bezvědomí nám astrální tělo svým vědomím umožňuje vnímání vnějších událostí a ve vyšším „Já“ zůstat při vědomí. I když rozum a fyzické smysly jsou nečinné, astrální tělo vnímá dál. Vyšší vědomí tedy ve své činnosti není napojeno na mozek (Viz popis autonehody). **Příběh:** Toho se týká i zážitek, který jsem měla v 17 letech, jako pomocná zdravotní sestra v nemocnici. Pečovala jsem mimo jiné, o pacientku, která byla již rok v bezvědomí. Tento stav způsobil výron krve do hlavy. Byla vyživována uměle a po celou dobu na nic nereagovala. Bylo nutné o ni pečovat a několikrát denně měnit její polohu v posteli. Třikrát týdně ji navštěvoval její manžel. V duchu jsem se tázala, proč ji pravidelně navštěvuje, když ho vůbec nevnímá. Jednou mne oslovil a zodpověděl mou otázku, aniž bych se ho přímo ptala. Podívala jsem se do jeho dobrotivého obličeje. Chtěl mne přesvědčit, že jeho paní ho poznává a cítí jeho přítomnost. Když vstoupil do pokoje, projevila stopy neklidu a hned se uklidnila, když ji těšil. A tak se snažil dát jí, co mohl. Jeho slova se mne hluboce dotkla, i když jsem je nedovedla pochopit. Během měsíců péče jsem u nemocné nepozorovala žádnou reakci ve formě neklidu. Když se přiblížil její odchod, začala pacientka vydávat podivné zvuky a značně zneklidněla. Vyrozuměla jsem jejího manžela, aby co nejdříve přišel. Když otevřel dveře, jeho žena se hned uklidnila. Překvapením jsem zůstala stát v pokoji. Manžel jí něžně třel obličej a řekl jí, že se teď musí spolu rozloučit, ale že se opět shledají. V obličeji ženy se objevil úsměv a vycházela od ní nepopsatelně krásná záře. Měla jsem pocit, jakoby se pokoj plnil jasným světlem. On držel její ruku. Její vrásky se vyrovnávaly a strnulost opustila její tělo. Cítila a viděla jsem, že je připravena ho opustit. Na okamžik otevřela oči a podívala se pronikavým pohledem, jako do jiného světa. Zdálo se mi, jakoby viděla do vyšších dimenzí. Hluboce se nadechla a pozorovala jsme, jak s výdechem, v pravém slova smyslu, vypustila svůj život — plný souladu a duševního klidu.

Tentokrát jsem ještě nerozuměla vztahům tohoto dění, ačkoliv pravdivost zážitku se mi hluboce vryla do vědomí. Dnes vím, že během jejího bezvědomí vystoupilo její astrální tělo, ale stříbrná šňůra zůstala spojena s fyzickým tělem. Vždy, když ji navštívil manžel, nabrala od něj svými centry energie. Tyto vibrace proudily míchou jako impulsy k mozku. I když na to nemohla reagovat mozkiem, uvolňoval tělesný mozek neklid jako přátelská vzrušení.

I malé dítě, jehož mozek ještě není vyvinutý, vnímá v prvních měsících života vše pocitem, to jest centry energie. Laskavost matky jsou vibrace, které jdou impulsy k mozku, což u dítěte vyvolává úsměv nebo vztažení ruček. Dítě vnímá mimosmyslně.

Pro zmíněnou pacientku bylo zřejmě úmrtí vykoupením, když se po odtržení stříbrné šňůry od fyzického těla přešla takovým pokojným způsobem do jiné dimense.

Nyní vysvětlím ještě jiný význam stříbrné šňůry. Správně hovoříme o „**boží jiskře**“ v **člověku**. Boží světlo proudí jako životní energie stříbrnou šňůrou z pra-jádra až do naší pozemské sféry.

♥ Zde si stříbrnou šňůru můžeme představit jako elektrické vedení, kterým proudí životní energie z pra-jádra, a ta se v mentální, astrální a fyzické pláni stále více zhušťuje. To můžeme

porovnat s vodou, která také může mít formu páry, sněhu nebo ledu.

♥ Tak spojení od kauzální pláně k mentálnímu tělu sestává vibračně ze světla. Energie, která proudí stříbrnou šňůrou od mentálního těla k astrálnímu, se mění ze světla v sílu myšlenek.

♥ Vnější konce jemnohmotného zhuštění jsou čakry v éterickém těle, které filtrují kosmické energie tak, že jsou snesitelné fyzickému tělu. Když pak v těle matky vzniká nový život, kosmická energie se látkově zhustí, že se promění na hmotu pupeční šňůry, která pak představuje spojení od těla matky k plodu.

Vnímání boží jiskry v nás, která je vedena stříbrnou šňůrou, závisí na osobním vývoji a stupni zralosti lidského vědomí. My lidé, můžeme toto vedení přijímat tím více, čím lépe vyvíjíme čakry na jemnohmotně zakončeném konci této stříbrné šňůry. Čakry si můžeme představit jako kanály, které se rozšiřují vývojem vědomí. **Vývoj vědomí by měl být v lidském životě na prvním místě:** čím více je průplav otevřený, tím silněji jsme spojeni s božím Původem a o to více se v nás uskutečňuje Božské.

I kontakt jasnovidného média do vyšších dimenzí závisí na vývoji jeho vědomí, t. j. jeho čaker. I zde jsou **stupně zralosti** a není možné dát všechny tyto možnosti nadsmyslné komunikace pod název spiritismus, který takto nediferencované použitý, staví v pochybnosti i všeobecnou mystiku.

♥ Jeden jasnovidec může získávat informace z nižších, jiný zase z vyšších astrálních dimenzí.

♥ Jasnovidné médium může vědomě vyslat své astrální tělo do astrální oblasti.

♥ Při dalších stupních vývoje je jasnovidná osoba schopna přijímat informace z mentální nebo kauzální pláně. Tam dohlédne jen málokdo. Informace z těchto sfér již neslouží k řešení pozemských problémů, ale jen duchovním záležitostem a duchovnímu vývoji člověka.

Je tedy zřejmé, že vlivem různého stupně zralosti média může být hodnota jejich poselství velmi rozdílná, kdo hledá kontakt s médijně nadaným člověkem, měl by se kritickým rozumem učit rozlišovat. Dobré médium vždy pozná duševní složení a stav vědomí návštěvníka a formuluje informace vhodným způsobem, takže v každém případě pomáhá, nezraňuje, nezastraňuje.

(5)

ASTRÁLNÍ SVĚT

1. dimense — „peklo“ (tmavé), led, ztuhlost.

V astrálním světě je 7 dimenzí a každá má 7 stupňů. První tři dimense jsou tmavé až šedé.

První dimense je černá, bez světla a přibližně odpovídá lidské představě pekla. Stále však mějme před zrakem, že prostorové názvy, ať se hovoří o dimensi, pláni, sféře, stupni nebo pásnu, neoznačují místo, ale stav vědomí. „Peklo“ nesestává z ohnivých kotlů ani mučení, ale z bolestivých stavů duše, z vnímání bezmezného opuštěnosti, hlubokého strachu a beznaděje.

Astrální bytosti, trpící tato muka, na Zemi zlovolně někomu škodily, aniž by měly lítost. Jsou jako uvězněny ve svém stavu vědomí a zakoušejí na sobě zlovolnost a bolesti, které způsobovaly jiným. To trvá tak dlouho, až prokážou lítost a vyvinou se přes různá pásma této dimense, že jsou posléze schopny v novém životě na Zemi splatit dluh a učit se lásce k

bližnímu.

Vím, že myšlenka, že jsme mnohokrát na Zemi, je pro mnoho lidí ještě nezvyklá. V západních kulturách byla utlačena, a proto vyvolává zmátek. Ale přemýšlejme o znovuzrození svobodně, bez předsudků, až posléze tuto myšlenku přijmeme. Pohledy do duchovních dimensí jsem se osobně přesvědčila, že se k Zemi budeme tak dlouho vracet (reinkarnovat se), až našim rozumovým myšlením přijmeme, že v základě jsme duchovní bytosti. Jen tak můžeme být schopni nežít jen jako osoby, ale chápat proces vývoje v oblasti minerálů, rostlin, zvířat a lidí jako celek a z celku ven k životu.

2. dimense — „očistec“ (tmavošedá), údolí slz, tavný proces.

Také 2. Dimense je bez světla, ale není černá, nýbrž tmavošedá. Toto místo třibení neboli čištění se lidově nazývá **očistec**. Zde jsou bytosti, které jiným škodily, ale před smrtí litovaly svých činů. Zde již mohou vnímat pomoc jiných bytostí.

Naše modlitby mohou bytosti v této dimensi dosáhnout jako světelné vibrace a přinést jim útěchu a sílu. Tyto energie zkrátí jejich cestu čištění. Po ukončení jistého procesu zrání se musí všechny bytosti této dimense podrobit vývoji v novém pozemském životě, aby mohly vstoupit do vyšších astrálních oblastí.

3. dimense — „přechodná pláň“ (šedá), místo pokání, voda.

3. dimense je v dolní oblasti šedá, zatímco horní oblast již propouští světlo. Zde již bytosti vnímají lásku. To, čeho bylo třeba litovat, je překlenuto a bytosti se nyní vyvíjejí k jistému stupni lásky, která je rovněž vibrací. K urychlení jejich procesu učení se odvádějí jinými světly bytostmi dočasně z této pláně ven, takže mohou projít branou světla do 4. pláně a tam být dočasně vyučovány. Od doby, kdy tyto bytosti přestoupí bránu světla, mnohdy přejímají úkol pomáhat bytostem v šedých dimensích (v očistci). Tím si zároveň uvědomují zbytky své vlastní temnoty a to způsobuje, že v nich zesílí touha po světle. Ve 3. dimensi jsou i bytosti, které se vtělily z oblasti očistce na Zem, a svůj úkol v pozemském životě nevykonávaly tak, jak si předsevzaly.

Po ukončení procesu vývoje ve 3. dimensi se bytosti vracejí zpátky na Zem. Ale na rozdíl od bytostí v obou spodních dimensích jsou si již vědomy cíle, o který mají na Zemi usilovat a dosáhnout ho. Tím se vysvětluje, proč jsou na Zemi i zločinci. Proto, že ti, kteří se vtělují z nejnižší sféry (z pekla), nejsou ve svém vědomí tak vyvinuti, aby se na Zemi mohli snažit o jistý cíl. Když tedy zločinec přijde do nejnižší dimense (pekla), projde ho různými pásmy, až se vyvine k inkarnaci na Zem. Jako výsledek svého procesu učení se má tato bytost ve svém vědomí získat lítost — pokání. A zde je možné, že opět bude na Zemi činit lidem bezpráví, ale již v menší míře. Nemůže již ku příkladu nikoho zabít, ale může být zlodějem. A jako zloděj nepříjde již do pekla, ale do očistce.

V prvních třech dimensích mohou procesy vývoje trvat celá staletí, ba tisíciletí, dle našich časových pojmů. Když mne prosí o pomoc bytosti z tmavých nebo šedých sfér, pak mi toto poselství vždy sděluje můj osobní duchovní pomocník, protože já sama nemám s těmito pásmy spojení. Zde se můj ochránce ukazuje v pravém smyslu slova jako „strážce prahu“: nedovolí, aby vibrace z šedých pásem protékaly přes mé tělo, protože by je mohly oslabit.

Protože moji návštěvníci se často ptají, **jak lze pomoci ubohým duším v těchto pásmech**, píši zde modlitbu, kterou mi daroval duchovní svět. Před vyslovením této modlitby je možno rozsvítit svíci, jako symbol světla, pokud si lidé při modlitbě ještě nedovedou představit vnitřní duchovní světlo: *„Ó Bože, ať záchvěv Tvého slítování jako světelný paprsek a síla lásky v temnotách všech sfér svítí, aby Tvé nejvyšší přikázání, poznání čisté lásky, všechny světy objalo a vše sjednotilo — k nejvyššímu splynutí s tebou, Ó Bože. Staň se.*

4. dimense — „sféry kosmické paměti“ (zelená), vzpomínky, náprava.

4. dimense sestává ze světla. Je to sféra, kde se shromažďuje všechno myšlení, také se označuje jako světová paměť nebo kronika AKAŠA. Všechno myšlení je shromážděno jen mezi 4. a 6. stupněm této dimense. Tato oblast se nazývá **sférou absolutního vědomí**. V prvních třech stupních této dimense jsou krásné krajiny s mírnými pahorky, jezera, květiny, zvířata, hudba a barvy, které jsou ve své zářivé síle lidem nepředstavitelné. Hudbu tvoří myšlenky lásky a těmito myšlenkami se mohou měnit i krajiny a barvy.

I zvířata se vtělují jako zvířata. Není v určení božího plánu, aby se zvířata stávala jiným druhem bytostí. Malý pejsek může být v příštím životě nanejvýš velkým psem. **Zvířata jsou lidem dána jako přátelé**, jako bytosti, od kterých se lidé mohou učit jistým vlastnostem, například věrnosti, bezstarostnosti, veselí, vděčnosti apod.

Bytosti, které se vyvíjejí v prvních třech pásmech, jsou činné jako sloužící duše jiných bytostí a mohou působit jako mluvčí světlých bytostí, například při zprostředkovávání, jejich poselství lidem přes médium v transu. **Všechny bytosti z 1. — 3. pásma se musí po ukončení vývoje v této oblasti vrátit k novému životu na Zemi**, a sice výlučně učit se ve službách bližního. Dále se vyvíjejí i v sociálních povoláních například jako lékaři nebo ošetřovatelé.

V této dimenzi má myšlenková síla zcela zvláštní hodnotu. Ve 4. pásmu spočívá proces učení v tom, že se myšlenky vizualizují (představují plasticky), bytosti se učí zacházet s těmito energiemi a brát za ně odpovědnost. V této pláni bytosti vyvinou vyšší vědomí zodpovědnosti, což pak mnohdy mohou dále předávat lidem našeho světa, kteří jsou na stejném stupni vědomí, formou výrazného vnímání co je vhodné a co ne. To pak přitéká lidem jako vnitřní vědění. Je možno to nazvat výše vyvinutým vědomím. Bytostem tohoto 4. pásma se uskutečňují myšlenky vizuálně a opět mohou být rozpuštěny. **Přeje-li si některá bytost například auto**, pak to hned stojí před ní. Přeje-li si auto použít, je v myšlence síla, která vůz pohání. Myšlenka se tedy stává prostorově viditelná. Odchází-li člověk ze Země jako materialista, pak i po smrti se snaží obstarávat pro sebe jen hmotné věci. Proces jeho učení spočívá v tom, že ho zde již nedoprovází žádná bytost, která by s ním sdílela jeho radost. Může vybudovat celé město, ale nikdo v něm nebude bydlet. Ve světlejších sférách slouží tvořivá síla myšlenek jen jiným lidem — bytostem a myšlenky se používají výhradně ve smyslu vývoje čistých energií lásky.

Ve 4. pásmu jsou obsaženy i všechny talenty a vize. Jsou jakoby zvláštní formou vytištěná energie. Když už člověk vyvinul vztah pochopení pro tyto energie, může si z tohoto pásma odnést, jako výsledek svého duchovního vývoje, talent do příštího života. Rozhodne-li se některá bytost, že v příští inkarnaci bude žít ve službě bližních, může se vědomě tak vyvinout, že svými schopnostmi nadsmyslného vnímání zůstane v kontaktu s tímto pásmem. To pro něj znamená, že zůstane otevřen vizím pro obohacení a poučení lidí na naší planetě. Když si člověk do pozemského života přinesl jisté talenty, je jeho povinností i rodičů, které si vyvolil, tyto talenty v každém směru rozvinout. Úspěch vývoje závisí opět jen na jeho vědomí. Talent je možno vyvinout plně, nebo jen částečně — nedokonale.

Když bytosti ve 4. pásmu vyřeší všechny své úkoly, pak na konec tohoto snažení vytvoří energii, která jim pomůže do 5. pásma 4. dimense.

Páté a šesté pásmo sestávají ještě z energií různého druhu, různé síly tepla a vyzařování. Zde žijící bytosti se vibračně přizpůsobí, případně vyrovnají, což se rovná školení, které není lidskému rozumu pochopitelné. Zde se již také připravují na dimenzi, které se říká místo vědomí. Z tohoto světlého pásma se mohou světlé bytosti **opět dobrovolně vtělovat na náš svět**. To jsou pak lidé sdělující poselství míru. Všechny dobrovolně vtělené bytosti mají vědomí světla. Jsou to ty, které lidem ve všech staletích pomáhaly. Tyto bytosti byly génii či světci. V našem světě si dovedou najít úkoly, odpovídající jejich složení a původu. Všichni lidé nejsou stejného rodu. Je málo známo, že každý člověk nemá stejný původ. I když jsou všichni oduševnění boží jiskrou, jejich původ může být zapříčiněn (způsoben) říší minerálů, zvířat nebo rostlin — dle složení prvků v jejich soustavě. Pak jsou ještě lidé, ale těch je málo, kteří setrvávají na svém původu v prasíle a na Zemi žijí dobrovolně, jako čisté bytosti světla a boží poslové.

Sedmé pásmo 4. dimenze je mezi-oblast, kde **žijí bytosti, které se starají o ty, kdož se nacházejí v astrálním spánku**. Střeží jejich energetický vývoj a jsou připraveny, když tyto bytosti procitnou, přivést je do správného pásma

4. dimenze a tam je usídlit, nebo, při odpovídajícím vývoji vědomí, je přivést na cestu k jiným astrálním dimensím, k mentální pláni nebo k jiným planetám, jako když někoho usazujeme do správného vlaku, kdo nás opouští a odjíždí na dalekou cestu. Při splnění tohoto úkolu, který dle našeho času může trvat tisíciletí, se vyvinou natolik, že mohou být přijaty bytostmi 5. dimenze.

5. dimenze — „místo vědomí" (modrá), školení. Vědomá snaha úkolu.

Bytosti této světlé sféry přejaly výsadní úlohu být našimi pomocníky, ochránci neboli „**anděly strážci**". Září nepopsatelně jasnými barvami a snaží se vyvinout naše centra energie. V prvním pásmu této dimenze způsobují tyto bytosti svým vlivem u jistých lidí, že tito mohou postupně překonávat pochybnosti rozumového myšlení. Pokud člověk ještě nevyvinul nadsmyslné vnímání, vnímá tuto pomoc svým vnitřním hlasem.

♥ **Vnitřní hlas**, jako vliv našeho ochránce, je slyšitelný nejen v neobvyklých životních situacích, ale vždy. Jenže, bohužel, mnohdy se před ním uzavíráme a proto zaniká ve víru všedního dne.

♥ I pro samotné ochránce je každá úloha na lidech možností dalšího vývoje. My se vyvíjíme jimi a oni námi. Když se nám podaří otevřít kanál pro vědomý příjem této pomoci, začínáme chápat, co znamená rozšířené vědomí.

Mnoho rodičů říká dětem, že je chrání anděl strážný. Vždy mne překvapuje, že přes tuto víru rodiče mnohdy pochybují o životě po smrti. Je-li anděl strážný, musí být i dimenze, kde žije a odkud působí.

Bytosti 2. — 6. pásma této dimenze mají rovněž za úkol vývoj lidí pomocí vnitřního hlasu. Zcela jemným laděním je člověk podporován z pásma do pásma, aby vzrostlo jeho chápání celého vývoje. Touto prací na lidech se tyto bytosti — ochránci vyvíjejí v krátkém čase, takže se nemusejí v 1. — 6. pásmu 5. dimenze dlouho zdržovat. Záhy pociťují touhu po Bohu. Jejich vývoj spočívá v tom, být stále světlejšími. Mohou se sdělovat jasnovidným médiím. Ne proto, aby řešily lidské problémy, ale výhradně ve smyslu duchovního vývoje. Bytosti v těchto pásmech mají také sílu svými energiemi pohybovat prvky ohně, vzduchu, vody a země na naší planetě.

7. pásmo 5. dimenze je v pravém slova smyslu bránou nebes. Slouží výlučně k propuštění vysokých energií, případně plně vyvinutých světlých bytostí ze 6. stupně. Toto pásmo lze také považovat za jistý druh filtru, protože přes toto pásmo neprojde žádná jiskra, která svou čistotu a zářením nepatří do vyšší dimenze. U této brány stojí 3 světlé bytosti - dalo by se říci — ve jménu Otce, ve jménu Syna a ve jménu Ducha. Tato brána není branou v našem smyslu, ale světelný trojúhelník, skládající se ze všech prvků a božího světla. Když se člověk vyvine ve vyšší formě, může jej paprsek této brány zasáhnout jako blesk. Pro tyto lidi to znamená, že nečekaně náhle zemřou, protože proces vývoje na Zemi je ukončen a je možný další vývoj v šesté nebo sedmé astrální dimenzi.

6. dimenze — „místo lásky k bližnímu" (fialová), napravování.

Dá se říci, že je to sféra, její všechny bytosti jsou v poslední fázi čištění, vyrovnávání a uklidňování. Tvary lásky vytvářejí vibrace různého druhu a v žádném pásmu nejsou stejné.

♥ Každé pásmo je jako partitura velké skladby, přetékající postupně z jednoho pásma do druhého.

♥ Z této pláně jsou jen velmi řídké kontakty k našemu světu. Když jedna bytost pozná u druhé, že její vibrace jsou nevyrovnané, snaží se nekonečnou láskou a dobrotivostí vytvořit u ní

takové vibrace, aby mohla o stupeň postoupit.

♥ Vibrace v tomto smyslu jsou energie, které našimi smysly nemůžeme vnímat a které naše tělo nemůže přijmout. Tyto bytosti protéká čistá láska k bližnímu a vnitřní přání pomoci.

Bytosti stojící na nižším stupni jsou výše stojícími bytostmi přiváděny na vyšší stupeň. V tomto pásmu končí vývoj lásky k bližnímu. Zde je ukončen proces učení od člověka ke světlé bytosti. Procesy učení, jak my jim rozumíme, již v dalším vývoji nejsou. Do 6. dimense vstoupí jen ty bytosti, které vývojem, dle určení božího zákona **prošly bránou nebes**. Tato pásma jsou tak jasná, že by lidské oko osleplo, kdyby spatřilo tuto záři. Zde již nejsou lidské pojmy nahoře a dole, dobrý a zlý.

7. pásmo této dimense je zcela zvláštní. Zde rostou stromy moudrosti a síly. Zde se nachází i utrpení Ježíše Krista jako léčivá energie. Toto pásmo dosahují svými vibracemi **všechny modlitby lidí, pronesené čistým srdcem**. Zde se vyvíjejí strážci moudrosti, kteří současně přijímají modlitby, zkoušejí jejich vibrace a podle nich posílají tělesné, duševní nebo duchovní síly.

Je-li léčitel čistého srdce, čerpá léčivou sílu z tohoto pásma. Zde se dává léčivá energie, která přechází přes léčitele k pacientovi, kterému pomáhá především v jeho duchovním vývoji. Zdraví člověka závisí na jeho vývoji ve všech životech a na čistotě jeho srdce. Také *záleží* na léčiteli. Takový, který dovede přinášet duševní oběti a své vědomí vyvinul natolik, že cítí povinnost pomáhat trpícím bližním, má možnost „načerpát“ proud požehnání, proudící v tomto pásmu a tím zprostředkovat víc energie, než léčitel, který své vědomí ještě natolik nevyvinul. Toto sedmé pásmo je opět průchozí branou světlých bytostí ze 6. pásma. Než bytosti proniknou do 7. pásma, projdou pramenem energie utrpení Ježíše Krista a ostatních utrpení, obětovaných v nejčistší formě. Pak se již zcela uvolní od svého vývoje.

7. dimense — „nebeské město“ (bílá — stříbrná — zlatá), sféra modliteb a zpěvů, zbožňování.

První stupeň této dimense astrálního světa je sférou sou-ladných záchvěvů, oslavujících Prasílu — Boha. Tato dimense představuje vlastní svět. I když v této dimensi je sedm pásem, není možné je vzájemně rozlišovat, protože vibračně se prolínají. Je to jediný tok světla, nepochopitelného našemu rozumu. Vývoj bytostí v této dimensi může trvat i desetitisíce let. **I když vždy hovořím o bytostech, budme si vědomi toho, že ve skutečnosti jsou to energie.** I zde jsou bytosti, které se dobrovolně vtělují na náš svět, aby nezahynul. Přinášejí nové prvky. Tyto bytosti jsou plny nevyčerpatelné obětavosti a mnohdy se dobrovolně vystavují nejhlubšímu utrpení, aby dosáhly nejvyšší čistoty. Také dobrovolně odcházejí do šedých pásem. Jejich přizpůsobování se těmto nízkým pláním je tak trýznivé, jakoby se každý jejich dech rovnal utonutí. Vibrace těchto obětí pomáhají odbourávat frekvence strachu na naší planetě.

Z tohoto pásma také přicházejí bytosti, jako pomocníci pro lidi. Tito duchovní pomocníci v sobě nesou všechno vědění a teprve v budoucím věku bude na našem světě víc médií, majících přístup k této dimensi. Tento úkol médií při vývoji Nového Věku má velký význam. Vždy, když z těchto oblastí vytéká paprsek milosti nejčistšího tvaru do našeho světa, obětovala se světlá bytost a vrací se dobrovolně do našeho světa, nebo se dává k dispozici vhodnému médiu, jako duchovní vedení.

V této dimensi jsou vrata, sestávající ze světlého paprsku pro bytosti, schopné postoupit do mentální sféry. Další branou procházejí odtud bytosti na jiné planety.

ASTRÁLNÍ SPÁNEK

O astrálním spánku byla zmínka při popisu 4. astrální dimenze. Pro jeho významnost je nutné se k němu ještě vrátit. Astrální spánek nabízí obzvláštní možnosti vývoje lidem, kteří vědomě zemřeli, ale nemají ještě duchovní sílu, aby přešli přes most světla. V astrálním spánku se mohou po jistý čas dál vyvíjet a ujasnit si své kroky. **Tento stav je podobný embryonálnímu stavu dítěte.**

Bytost v astrálním spánku je zahalena do světlých fluidů a světelné ochranné energie zabraňují každému vnějšímu ovlivnění a vnějšímu vnímání. Dá se také říci, že tento stav odpovídá klauzuře. Zahalena touto světelnou koulí, bytost vnitřně pokračuje ve svém vývoji do čistší formy. Po tomto vývoji je vědomí jasné, jakou úlohu si má zvolit. Po ukončení procesu vývoje, zrání se světelný obal kolem ní rozplyne. Rozhodne-li se tato světlá bytost pokračovat ve svém vývoji na některé jiné planetě, dostává se ve svém světelném zábalu do jistého pole energie, umožňující výstup. Přejít k jiné planetě je podobný, jako u nás mléčná dráha. Sestává z milionů světelných jisker s rozdílným vyzařováním.

♥ Bytosti v astrálním spánku nesmějí být rušeny a nemohou být médiem volány a dotazovány. Je třeba mít na zřeteli jejich vývojové možnosti.

♥ Také truchlící pozůstalí by neměli vysílat negativní energie, protože ty se odrazí od světelného obalu bytosti a vracejí se k dotýčným. Dlouhodobý smutek za zemřelé zdržuje jejich vývoj a škodí i truchlícím, když se k nim vrací.

Rovněž lidé, kteří se nepřipravují na smrt a neumírají vědomě, mohou upadnout do astrálního spánku.

Po smrti se nejprve nacházejí v naprostém bezvědomí, což může mít za následek astrální spánek. Jako se u embrya během těhotenství vyvíjí tělo, tak se nyní celý prožitý život promítá ve vzpomínkách. Tento proces trvá tak dlouho, až se tyto bytosti rozhodnou pro nový úkol a možnost vývoje v astrálním světě. Pomocníci ze 7. pásma 4. astrální dimenze je pak doprovázejí do nové existence. Bytostem nacházejícím se v astrálním spánku, lze poskytnout zvláštní pomoc modlitbou.

OBÝVANÉ PLANETY

V meditacích byly mi zprostředkovány poznatky, že mimo Země je ve vesmíru mnoho jiných obydlených planet, na kterých můžeme v nových inkarnacích pokračovat v našem vývoji i my. Jsou planety, které jsou ve svém vývoji milióny let před Zemí, a jiné, které jsou milióny let dozadu. Jsou planety odštěpením boží Prasíly a jiné v oblastech temnoty.

Na některých planetách jsou bytosti mnohem méně pokročilé, než my, ne snad v technickém, ale duchovním směru. Jsou tím, co označujeme jako negativní, tedy nízké síly. Ale i v jejich vývoji je mnoho stupňů. Nelze říci, že by si tuto existenci zvolily na věky.

Vše se vyvíjí, vše postupuje, i když pomalu. Bytosti všech planet, tedy i my, stále vyvíjejí energie, které udržují v pohybu a tím i ve vývoji kosmické vědomí, i vědomí naší planety. Přírodní věda pojednává o Vesmíru jen z fyzikálního hlediska a neuznává, že vnější jevy jsou vždy podřízeny i duchovním dimensím. Od galaxií až k jednotlivým planetám nasadila kosmická Prasíla v hierarchickém rozdělení **vládce, které můžeme nazvat planetárními bohy.** V mých

jasnovidných zasedáních jsem zažila styk s těmito sférami. Zde jsem také prožila, že ze 7. astrální dimenze protéká energie všemi mimozemskými planetami a galaxiemi, které jsou pro tamější bytosti existenčně tak nutné, jako pro nás vzduch k dýchání.

Složitá souhra planet je podobná atomové struktuře. Vliv všech planet na náš svět je vyjádřitelný v matematické formuli, kterou hledal již Albert Einstein. Tato formule bude nalezena, až na to přijde, v brzké době, patřičně vyvinutá osoba. To bude možné v Novém Věku.

Veškerý vývoj na všech planetách a ve všech oblastech se snaží o dosažení jednoty s Prasílou — původem, což je čistá láska.

(8)

MENTÁLNÍ SFÉRA

Zatím co my na Zemi jsme napojeni na čas, prostor a hmotu, astrální sféra je napojena na prostor a je sférou, ve které je možno myšlenky jemnohmotně vizualizovat. Mentální sféra je bezprostorová a bezčasová. Když člověk již zcela překlenul Zemi, takže se sem již nemusí stěhovat a když se propracoval všemi sférami astrálního světa, je duševně zralý k odložení astrálního těla. Tato smrt astrálního těla je současně zrozením se do mentální pláně. Zážitek smrti v tomto stavu vědomí je nepopsatelně krásná touha po Prasíle — původu všeho. Toto vnímání se šíří ve vědomí jako nejvyšší požehnání a láska. Zde začíná splnutí všech sfér vědomí, nezávisle na hmotě, prostoru a čase. Je to prožití naprosté svobody, čisté boží lásky.

Mentální sféra je sférou myšlenek, vyvíjejících se jako čistá energie bez pocitů. V tom je boží vědomí to, co je v pravém slova smyslu duchem.

Duchovní tělo se nepodobá fyzickému nebo astrálnímu. Je možné si je představit jako světelný obal.

Mentální sféru lze také nazvat **sférou Syna Božího**. Zde vládou myšlenky nejvyšší čistoty všech bohů. Jsou to vyzařování jednoho boha nebo-li Prasíly. Můžeme si to představit také tak, že spojení všech bohů představuje Boží Prasílu. „Bytosti“ v této dimensi jsou si vědomy výsledků svého vývoje, skutečného duchovního bytí. Jen v mentální sféře si toho bytost může být vědoma. Zde je všechno vnímání jen touhou po spojení s Prasílou. *Tento vývoj zde trvá tak dlouho, až se dosavadní vědomí individuality odloží a pro sjednocení se dobrovolně rozpustí.* Přejít z mentální do kauzální pláně již není smrtí, ale jen spojením s Věčným Bytím a Prapůvodem.

V mentální sféře se spojují všechny čisté myšlenky všech planet. Každá bytost je zde v podstatě přijímána jako Bůh.

A tak chápeme, že i my se jednou staneme bohy. Představa Boha v našem pojmu je pro nás oporou, kterou potřebujeme. V každé bytosti naší planety. Ve všech zvířatech, rostlinách a minerálech je něco z této boží jiskry obsaženo. *To opravňuje vše živé k naději na věčný život. Nic se neztratí.*

V mém dětství se nás v náboženství snažili přesvědčit, že nepokřtění „pohané“ jsou navěky zatraceni. **Hanebnost myšlenky věčného zatracení** není hodná vznešeného Boha a trvá dlouho, než se rozloží a promění v jinou energii.

Světcí, žijící na Zemi s vědomím mentální sféry, se vtělili dobrovolně a z nejčistší lásky se dávají do služeb lidí a přinášejí jim informace ze světelné paměti, aby podpořili jejich vývoj. Protože jako lidé podléhají pozemským podmínkám, mají opět k dispozici astrální tělo, které při

přechodu do mentální sféry se proměňuje v jiné formy energie. Jejich astrální tělo je již tak vyvinuto, že ho vnímají jako partnera vedle svého fyzického těla. Tito lidé vedou dva životy: Jeden na Zemi a druhý v astrálním světě. Jejich touha po Prasíle je již v pozemském životě tak velká, jako u bytostí v mentální sféře. Jsou čistými nástroji božími a mohou se svobodně a nezávisle vrátit do mentální sféry.

(9)

KAUZÁLNÍ SFÉRA

Kauzální sféra by se dala lidově pojmenovat jako Bůh Otec a Duch svatý. *Všichni bohové, kteří byli, jsou nebo budou, jsou bytosti této dimenze, nebo z ní pocházejí.* Hovořím-li o přítomnosti, minulosti nebo budoucnosti bohů, musíte tomu rozumět tak, že mnozí bohové vycházejí z vyzařování boha a opět se mohou po splnění své funkce, ke svému původu vrátit.

Tito bohové jsou také nositeli různých vědomí, kterým odpovídají různá náboženství. Trvají z vůle Prasíly a když splní svůj úkol, vracejí se zpět do kauzálního světa. **Náboženství jsou stavy vědomí,** které se vyjadřují různým způsobem. Jsou poznamenána vědomím různých bohů a tím je předznamenán vývoj nějaké kultury. Působení tohoto božího vyzařování odpovídá vědomí člověka v této kultuře. Z toho vyplývá, že není tak snadné změnit kulturu víry. Náboženství jsou jako naše školní soustavy, kterými procházíme, abychom mohli vykonat zkoušku zralosti.

Nade všemi náboženstvími je jedno podstatné: „Zákon lásky“. Dějiny náboženství jsou jako stupně a není podstatné, jakou barvu mají. Určením naší planety je, aby se lidé snažili být duševně dobří. Při tom není důležité, ve kterém náboženství, při jaké práci, v jakém stavu se tento cíl dosáhne. **V základě je tolik cest kolik je lidí.**

♥ V našem světě tedy není nějaké jednotné řešení, platné pro všechny. Určením naší planety je, abychom se učili respektovat jiné.

♥ Každé násilí, nucení, které vůči jiným uplatňujeme, není jen omylem vůči osobnímu svobodnému rozhodování, ale i vůči božímu zákonu.

♥ Když už sám Bůh respektuje svobodnou vůli člověka, nedomnívejme se, že můžeme misionářstvím vnutit člověku cizí vědomí.

Kauzální sféra je základem všeho bytí. V ní jásají vibrace čistých duchů Pána. Je to dimenze nejvyšší dokonalosti. Z kauzální sféry stále vytéká boží energie ve všech složeních. Výrok, že Bůh žije ve všem, je tedy správný. Tak tomu je a tak tomu vždy bude.

(10)

PŘÍPRAVA NA SMRT

I když snad čtenář následujícím řádkům zcela neporozumí, i když je plně nepřijme, přece se jen po přečtení vše uloží v jeho vyšším vědomí, odkud to přijde jako pomoc v poslední hodině.

Když jsem pracovala v nemocnici, viděla jsem, že mnoho lidí se bálo smrti. Poznala jsem, že mnoho lidí nemá zodpovězenou otázku pokračování života. Když se umírající snaží udržet při životě v těle, roste strach ze smrti a dochází ke smrtelnému zápasu.

Své jasnovidné mediumitě vděčím za odhalení zajímavých zážitků a pohledů na průběh umírání. To může být prospěšné i pro jiné lidi.

Máme se naučit, co se děje v hodině umírání, abychom ovládli strach ze smrti — nebo ještě víc: těšili se na největší cestu našeho života radostně, nepředpojatě a plni naděje. Ze všech dob jsou zprávy o lidech, kteří překročili práh míru a hlubokém souladu. A byly a jsou kultury, ve kterých odchod člověka není smutkem, ale radostnou oslavou a pozůstalí děkují Bohu, že duch zemřelého se mohl zbavit pout těla. Odvážuji se tvrdit, že v Novém Věku se toto chování vůči smrti prosadí i u nás. *Vnitřní mír a soulad se nezíská až v poslední chvíli při umírání.* Dítě nezná strach před smrtí, pokud mu to nevštěpujeme, ale má schopnost přijímat smrt jako přirozené dění k další existenci.

Příprava na smrt musí začít již v dětství.

Právě malé dítě, jehož vzpomínky na život před narozením ještě nejsou potlačeny, má více pochopení pro velké kosmické vztahy než dospělý. Je pravda, že získat správný vztah ke smrti jako mostu světla není možné pro člověka, žijícího v kultuře, která chápe smrt jako něco hrozného. Lze konstatovat, že lidé, kteří se snaží o svůj duševně-duchovní vzrůst a vnitřní vědomí, získávají i jiný vztah ke smrti.

♥ Vlastně se dá říci, že moudrý se pozná dle toho, že ztratil strach před smrtí. Vědění o smyslu života a smrti nelze nabýt rozumovou prací. To pozná jen opravdu hledající, který pro to vytvořil podmínky — předpoklady.

♥ Není podstatné, jaká duchovní cesta se zvolí (zda meditace, kontemplace, správná modlitba, jóga, autogenní trénink nebo pozitivní myšlení), důležité je vytrvat.

♥ Připravit se na smrt, neznamena stále na ni myslet, ale pomocí duchovní cesty se s ní seznámit a bez bázně procházet k novému zrození.

Na tomto místě je třeba poděkovat dr. Elisabeth Kübler-Rossově a její hodnotné bádání a publikace o umírání. Doprovázela tisíce umírajících na jejich poslední cestě. Její zásluhou se toto téma dostalo na veřejnost. Mnoha lidem to umožnilo klidnější umírání. Dr. Kübler-Rossová popisuje, že někdo, kdo již před sebou vidí smrt, prochází pěti fázemi:

1. *Nechce ji vzít na vědomí.*

2. *Hněv.*

3. *Vyjednávání (smlouvání).*

4. *Deprese.*

5. *Souhlas.*

Dr. Kübler-Rossová praví, že ne v každém případě se prochází všemi těmito fázemi. Zpozorovala jsem, že lidé, kteří se na smrt připravovali, mohli hned přijít na stupeň naděje a souhlasu a bez prožití ostatních fází. Čím větší je připravenost (vnitřní) k odložení těla jako oděvu, tím větší je otevřenost pro pomoc, přicházející z dalších dimenzí. Čtenářům kladu na srdce, aby hledali duševní kontakt ke svým pomocníkům v duchovních dimensích. Není důležité, jakou formou se to děje, zda se hovoří o andělu strážném nebo o vnitřním hlasu. V každém případě do podvědomé vrstvy jednotlivce automaticky připravuje na smrt. *Jako přípravu na umírání můžeme občas proslovit jako modlitbu toto:*

„Bože Otče, dovol, ať z tvého svatého Ducha milost do mne vtéká, abych se mohl učit opustit tento svět, ke kterému jsem připoután mým vývojem“.

Tato slova jsou vibrace, proudící do astrálního světa, kde jsou zkoumána. Vycházejí-li z čistého srdce, proudí energie této modlitby jako čilost zpět k člověku a rozloží obavy nejen

tohoto života, ale všech životů. Obavy, které nevědomou formou energie působí v těle.

Nejlepší pomoc pro očekávání smrti je klidné svědomí. Lidé se špatným svědomím spotřebují zbytečně mnoho energie.

1. Když se každý večer před spaním zamyslíme nad prožitým dnem, naučíme se vědoměji žít.

2. Také doporučuji loučit se s každým člověkem, jako bychom jej viděli naposled. I toto, pokud se to dělá celý život, je skutečně nepředstavitelná příprava na smrt. Než nastane smrt, **začne umírající vnímat mimo své smysly.** Čakry se otevírají jako květy. Nezávisle na pěti tělesných smyslech začíná umírající nahlížet do sfér astrálního světa. Nevědomí lidé pak mnohdy říkají, že pacient blouzní, není při smyslech. Ale kolik lidí již zažilo, že umírající vyslovoval jména dávno zemřelých známých a příbuzných a vedl s nimi pravidelné rozhovory. Pak zjevně odpovídají na tyto otázky a podle jejich pohledu, směřujícího najedno místo v pokoji, lze poznat, že vidí něco, co je pro jiné neviditelné. Umírající jsou do rozhovoru tak zabráněni, že náhle gestikulují a pohybují pažemi, což dříve následkem nemoci nemohli činit. Lidé, kteří toto nedovedou pochopit, říkají, že umírající se vrací do svého dětství a nechápe, že příbuzní už dávno zemřeli.

Tímto „neviditelným setkáním“ v hodině smrti může přijít pomoc, jak uvedu na dvou příkladech:

Příběh: Jeden zážitek u postele umírajícího je pro mne nezapomenutelný. Jedna moje milá známá, která měla rakovinu, ležela již tři měsíce v nemocnici. Pravidelně jsem ji navštěvovala. Její tělesný a duchovní stav byl již tak špatný, že částečně ztratila vědomí. Její velké bolesti lékaři tišili morfiem. Vůbec nebyla schopna narovnat se v posteli nebo něco pro sebe udělat. Při mých návštěvách se stávalo, že tu a tam otevřela oči a poznala mne. Ale sílu k hovoru již neměla. Sedávala jsem u její postele, držela ji za ruku a hovořila k ní o nastávající smrti. Z jejího vzrůstajícího neklidu jsem poznala, že se smrti bála. Její stav se viditelně zhoršoval.

Jednou odpoledne mi telefonovali, abych umírající známou ihned navštívila. Když jsem vstoupila do pokoje, převracela se v posteli sem a tam a vydávala hlásky strachu. Nemohla mluvit, ale poznala můj hlas. Řekla jsem jí, že u ní zůstanu tak dlouho, dokud nepřijde do dalšího života. Po půl hodině se náhle obnovil její život, ohrožený zadušením a když to pominulo, ležela vyčerpaná na své podušce.

Po chvíli zcela nečekaně otevřela oči. Upřeně hleděla na protější zed a mluvila nejprve zmateně a nesrozumitelně. Byla velmi vzrušena. Ptala jsem se jí co vidí. Přesto že před tím mnoho týdnů nemluvila, řekla mi jména svých dvou sester a otce. „*Přišli si pro mne*“, opakovala stále. Řekla jsem jí, že nyní nemusí mít obavy, protože její příbuzní ji jistě pomohou při přechodu do budoucího života. Po tváři ji tekly slzy a celé její tělo se chvělo. Jakoby povzbuzena neviditelnou silou, náhle se posadila, rozpráhla paže a řekla neviditelným příbuzným: „*Pojďte, jsem zde, vidíte mne?*“ Hluboce vydechla a její tělo bez života padlo zpět do podušek. Pocítila jsem v pokoji strašnou prázdnotu.

Příběh: Před časem mne navštívila jedna dáma, která se v jasnovídném zasedání chtěla dovědět, zda je z duchovního světa možná nějaká pomoc pro jejího umírajícího otce, který se obává smrti. Tělo nemocného bylo nemocí již tak stráveno, že lékaři nechápali, jak ještě může žít. Jeho rozum nebyl zamlžen. Ve stavu podobném transu jsem náhle spatřila jeho dávno zemřelého bratra, který mi řekl i své jméno. Mohla jsem dámě sdělit, že on bude o svého bratra v hodině umírání pečovat. Následujícího dne ve 20 hodin bude jeho život ukončen. Rovněž jsem mohla dámě říci, že její umírající otec v danou dobu spatří svého bratra. Také jsem ji požádala, aby otci řekla, že při přechodu jeho dech přejde do astrálního těla. Při odchodu byla dáma klidná a utěšená. O dva dny později mi zavolala a děkovala za pomoc, která umožnila jejímu otci nastoupit dlouhou očekávanou smrt bez obav. Před smrtí hovořil hlasitě se svým zemřelým bratrem a ve 20 hodin, jak bylo oznámeno, překročil práh Země.

V zasedání nemohu a ani nechci říkat přesnou dobu odchodu. V tomto případě byla výjimka konkrétní pomocí při umírání. Dle mého názoru nemá člověk právo předcházet boží plán, protože toto sdělení může vzbudit jen obavy a nepředstavuje pomoc.

V nemocnicích v mnoha případech odstavují umírajícího do koupelny či do márnice. To mne zarmocňuje. Jakou nádhernou **pomocí pro umírajícího by bylo**, kdyby se s ním otevřeně hovořilo o smrti, modlilo se s ním, nebo mu byl umožněn poslech klidné, mírné, vhodné hudby. I zvuky jsou vibrace, které umožňují uvolnění těla a zrození do příští formy života.

♥ Příbuzní a přátelé umírajícího mu mohou ulehčit, ale i ztížit jeho poslední hodiny.

♥ Jistě, že je nám smutno, když ztrácíme milého člověka. Ale uvědomme si, že on je nám pouze svěřen, není naším vlastnictvím.

♥ To není „můj muž“, to není „můj syn“. Žádný člověk nepatří jinému, protože každý člověk je stvořením božím.

♥ Snaha zadržet umírajícího je snaha udržet vlastnictví. Jen z nezištné lásky nám vyrostete ve všech situacích života a smrti vnitřní síla k nesení ztráty milého člověka.

Při mých jasnovidných zasedáních mi duše z astrálního světa nesčetněkrát šeptaly, **že smutek pozůstalých je nemůže spasit, nemůže jim nijak pomoci**. Myšlenky smutku protékají astrálním tělem zemřelého jako negativní energie a brání jeho postupu. Energie smutku je jako magnetický proud, který astrální tělo zemřelého stále přitahuje zpět do pozemských sfér. To zemřelému způsobuje duševní bolest a narušuje to i jeho svobodný vývoj.

Ke konci této kapitoly **doporučuji čtenářům meditaci**, kterou se mohou sjednotit s myšlenkou smrti.

♥ Stačí, když to učiní jednou do roka. V době velikonoce jsou pro to nejvhodnější kosmické vibrace.

♥ Pro meditaci si zvolte místo, kde můžete nerušeně meditovat asi 20 minut. Můžete si k tomu pustit tichou klidnou hudbu. Posadte se pohodlně na židli, opřete se a zavřete oči.

♥ Vědomě vdechujte klid, mír, soulad a vše zatěžující vydechujte. Čiňte to tak dlouho, až vaše tělo dosáhne úplného klidu.

♥ Pokuste si představit, že vesmír vás zvolna zahluje. Dále si představte, že na obzoru vychází hvězda.

♥ Každý jiný vystupující pocit a každou jinou myšlenku odkládejte pomocí vaší představivosti do bodu přímo pod mlhou. Dál nečiňte nic, jen tam odkládejte každé vnímání.

♥ Po jisté době začnete pocítovat váš střed, soulad, mír a klid vás zcela zahluje. Nyní se upněte na hvězdu na obzoru. Budete stále klidnější a získáte pocit, že jste stále lehčí.

♥ Všechny obavy se změní v soulad, klid a mír. Vidíte jen hvězdu a cítíte se zahluje vesmírem. Vaše tělo je příjemně teplé a každým dechem se prohlubuje váš stav klidu.

♥ Nepouštějte hvězdu z očí. Zvolna pochopíte pozadí a Vesmír a nekonečné světlo a mír začnou na vás proudit. Nechejte to na sebe působit a sám se nyní snažte proudit. Stáváte se chvěním a světlem a prolamujete hranici zdejšího.

♥ Cítíte se nekonečně v bezpečí. Hluboká radost a vnitřní vědomí o propuštění, až k tomu bude zralá doba, naplní vaši bytost důvěrou a silou.

♥ Stáváte se vědoucí a připraveni pro každou vteřinu života. V tomto vědomí zůstaňte několik minut. Mír je ve vás a kolem vás. Mír proudí do vás a z vás. Pak hluboce vydechněte a

vraťte se do vašeho denního vědomí.

(11)

VLASTNÍ PRŮBĚH UMÍRÁNÍ

Umírající ještě svými vnějšími smysly pocítí připravenost vědomě dokonat akt umírání. Nad sebou spatří přítomného pomocníka z astrální sféry i zemřelé příbuzné a přátelé, nebo je aspoň bude vnímat.

V pravém slova smyslu lze tyto bytosti označit jako pomocníky při porodu. Vědomě umírající začíná vnímat nad-smyslně, i když to přítomní nepozorují.

Vibrace „porodních“ pomocníků magnetizují fyzické tělo tak dlouho, až je rozumové vědomí zrušeno. Pro fyzické tělo to znamená, že upadne do jistého druhu spánku.

I když v mnoha případech je dech umírajícího zrychlen, cítí, že se rodí do jiné oblasti a roste v něm hluboký soulad.

Duchovní pomocníci při porodu vytvářejí v okruhu asi 1 metru silné, modré pole energie, které slouží umírajícímu jako energetické ochranné pole, do kterého nemohou vtékat žádné rušivé energie přítomných.

Duchovní pomocníci magnetizováním mění tok energie mezi jemnohmotnými těly a fyzickým tělem, u kterého se jeví změna pocitů a teploty. Energie nyní začínají proudit jedním směrem a tělo se tím uvolňuje od přitažlivosti zemského magnetismu.

Během našeho pozemského života podléháme jistým magnetickým polím přitažlivosti Země. Kdyby tomu tak nebylo, vznášeli bychom se bez kontaktu se Zemí. Při výstupu astrálního těla se toto musí přizpůsobit novému magnetickému poli s jeho silovým působením. Toto přepólování, které umírající pocítuje jako vznášení, provádějí astrální pomocníci.

Takto může vše probíhat, když člověk umírá vědomě, to znamená, když se vnitřně na smrt připravil a chápe smrt jako zrození se do duchovní sféry. Pomocníci pak umírajícímu ukazují, aby se vnitřně připravil na to, že všechna tři těla (fyzické, astrální a mentální) se od sebe odloučí.

Umírající přitom cítí neobvyklé uvolnění mezi třemi těly. To se někdy projevuje chvěním, třesením, jakoby ho někdo houpal na kolenou. Umírající má pocit, že je ve třech vrstvách. Jakoby byly tři do sebe zapadnuté skořápky nebo dvě stínová těla nad fyzickým.

Mentální tělo se odpoutává, vzdálí se od umírajícího 2 — 3 metry, většinou se vznáší u stropu.

Nyní je nutné, aby umírající svou vůlí přikázal astrálnímu tělu, aby vystoupilo. Potom umírající upadá do stavu bezvědomí a z lékařského hlediska je klinicky mrtvý.

V tomto stavu má umírající ještě poslední možnost pouvažovat o prožitém životě. Pokud chce přijmout milost, může se ještě pomodlit: *„Bože vím, že se Tvé lásce nejdív přiblížím, když neprominutelné prominu.“* Není to rozum, kdo pronáší tuto modlitbu, ale astrální vědomí. Neprominutelným se rozumí to, co mu učinili jiní a co si učinil sám.

Astrální tělo je nejprve několikrát částečně vymístěno a opět vráceno, což je vliv přitažlivosti zemského magnetismu. Umírající může silou svého vědomí své astrální tělo od fyzického vzdalovat. Nečiní-li to, nastává smutný smrtelný zápas. **Je tedy nutno chtít výstup astrálního těla** a překážet jeho znovu-spojení. Prosím čtenáře, aby to chápali citem, pokud to rozum

nechápe. **Člověk se brání všemu neznámému**, a to vede při umírání k tomu, že se brání výstupu astrálního těla a tím narušuje přirozené dění. Když člověk toto vše, co bylo napsáno, přijme, uloží se to do jeho podvědomí, při umírání se vynoří ve vzpomínkách a ulehčí přechod.

Vědomě umírající získává od duchovních pomocníků při porodu návod, kdy přemístit svůj pozemský dech do astrálního těla. Dokud se to nestane, žije pozemské tělo dál.

♥ Než umírající překročí práh Země, ukáže mu duchovní pomocníci různé možnosti, z kterých si může jednu zvolit.

♥ Každá cesta vede k jinému stavu vědomí, lze říci do jistého astrálního světa.

♥ V době přechodu, který dle našeho časového pojetí trvá několik minut, se člověk může naučit tolik, co za tři celé pozemské životy.

Umírat vědomě je stav milosti.

Lítost v této souvislosti znamená, že umírající si je vědom svého stavu. Kdo žil bezohledně, může lítostí při umírání docílit toho, že se do příštího života nezrodí slepě, ale bude napravovat své dřívější omyly. V několika minutách, ve kterých se pro něj otevírá svět, je si umírající vědom toho, že jeden svět opouští a přechází do druhého. Když duchovní pomocníci ukončí přípravy pro jemnohmotné oblasti, je umírající připraven přeložit dech do astrálního těla, přičemž s nejbližším výdechem nastává fyzická smrt.

Duchovní pomocníci oddělí spojení stříbrné šňůry. Je logické, že když člověk zemře, rozloží se éterické tělo se svými centry energie, které mělo svůj význam jako vnější ochranný obal pro existenci života. A protože se nic neztratí, mění se ve vesmíru v jinou, nám užitečnou energii. Trvá tři dny, než se éterické tělo rozloží.

Nově zrozená astrální bytost, jak označujeme mrtvého, může nastoupit vyvolenou cestu jen v doprovodu přátel. Astrální bytost hned po vystoupení nemůže vejít do astrální sféry. Mentální tělo je spojeno s astrálním stříbrnou šňůrou. To si můžeme představit tak, že přes celou cestu, kterou si světelná bytost vyvolila, se táhne světelný paprsek, který má přitažlivou sílu na astrální bytost. Každé bytosti se ukazuje osobitý obraz její cesty. V mých jasnovidných zasedáních mi zemřelí nastínili, jak tento přechod může vypadat. **Při odpoutávání vidí jednotlivec dlouhý, jasně osvětlený tunel, kterým se cítí přitahován.** Když jím prochází, slyší krásné melodie a přichází do světla. Jiný je zase veden květinovou alejí, dalšímu se ukazuje jiskřící hvězdné jezero, kterým se vznáší na druhý břeh. Jiný zas vidí most vedoucí do světla.

Zemřelý se cítí jako novorozenec, který nejprve musí identifikovat a poznat své okolí. Astrální bytost si volí nové úkoly. Může si zvolit i vyšší úkol, aniž by věděla, s jakými těžkostmi je spojen. Pak teprve přechází do další oblasti, k čemuž je zapotřebí až 3 dny.

U vědomě umírajícího člověka je odchod bez smrtelného zápasu a necítí se ani smutek, ani opuštěnost. Pak následuje jen proces vývoje dle božího zákona.

Člověk spoután pozemským a hmotným, který po celý život nemyslí na smrt, která patří ke konci jeho života, pociťuje při umírání děsivá muka a **obavy ze smrti** jakoby ho trhaly. Nechce zemřít a místo toho, aby svou vůlí pomáhal odpoutávání, snaží se násilím přidržit pozemského života.

Tím překáží přirozenému průběhu smrti. Mnohdy se o takovém člověku říká, že bojoval o život do posledního dechu. Ve skutečnosti je pro zemřelého něco jako zadušení, když své jemnohmotné tělo dále nutí k návratu do těla fyzického. Tento **smrtelný zápas** pak může trvat mnoho dnů, ba 1 týdnů, až je jemnohmotné tělo od fyzického posléze přece jen násilím uvolněno.

Takový člověk svou nevědomostí zadržuje nadsmyslové vnímání. Tím znesnadňuje i snahu

bytostí, které mu chtějí pomoci. **Je slepý, hluchý a němý a tak opouští své tělo.** Počíná si jako pomatený a při nastoupení smrti se snaží křečovitě přidržit svého fyzického těla. Přítomní duchovní pomocníci mu v tom přece jen zabrání, aniž by věděl proč.

♥ Tyto bytosti mnohdy zůstávají po dlouhý čas v atmosféře Země, protože ve své slepotě nevidí most do světla.

♥ Může se stát, že se tyto bytosti zmocní těla jiného člověka, protože si nedovedou představit jiný život než pozemský. Mnohdy se jim podaří vmísit se do vibračního pole labilního člověka.

♥ Labilita tohoto člověka tak zesílí, že se po čase cítí ve svém těle jako cizinec. Naše psychiatrie pak hovoří o pomateném duchu nebo rozpolcené osobnosti — schizofrenii. Většina lidí, zařazovaných do skupiny schizofreniků, podléhá těmto vlivům. Nebude příliš dlouho trvat a tento poznatek se bude používat v lékařství a pomůže se tak mnoha potřebným.

Mnohdy postačí, když nemocná osoba změní místo pobytu, popřípadě se vzdálí od blízkých osob (rodičů, sourozenců) a přeruší s nimi styk (fyzický i myšlenkový). Protože se stává, že tito lidé svým nízkým myšlením, cítěním a chtěním k sobě přitáhli tyto nevědomé k zemi připoutané bytosti.

Tyto bytosti jsou v sobě dosti stabilní a přitáhnuté bytosti na ně nemohou působit tak, jak by chtěly. Proto se v nejbližším okolí vrhají na osobu labilní, ovlivňují ji a způsobují schizofrenii. Tato schizofrenní osoba má většinou v jádru své povahy nějakou negativní vlastnost (hněv, nenávisť, pomstychtivost), která umožňuje cizí bytosti, aby se na tomto zachytila a působila. Když se nemocné osobě podaří tuto negativní vlastnost ze své povahy odstranit, což není snadné, odebere této cizí bytosti možnost napojit se na ni a cítí se zdravá a vyrovnaná.

Dnes ještě, bohužel, mnozí lékaři v těchto případech předepisováním předávkovaných léků mohou mnohdy způsobit škody v lidském mozku a orgánech. **Tyto škody se pak těžko napravují.**

V astrálním světě jsou i bytosti, jejichž úkolem je snaha přivést tyto popletené duše na správnou cestu. Tento proces vývoje mnohdy trvá i celá staletí. Dá se říci, že **naše modlitby, za předpokladu, že plynou z čistého srdce**, znamenají světelné jiskry, které září této bytosti jako hvězdy v temnotě.

Lidé, kteří umírají nevědomě, se delší čas nacházejí v této mezi-oblasti. Nejsou doma ani tady ani tam, ale vždy zaměřeni na Zemi, snaží se s velkou námahou projevit někde v pozemském vývoji. I z tohoto důvodu má uzavírání čaker našeho éterického těla a jeho uzemnění svůj význam. *Utrpení při umírání a strach ze smrti nejsou obsaženy v duchovním zákonu. To je vynález člověka.*

Umírá-li člověk následkem úrazu nebo srdeční mrtvice, podobá se to překotnému porodu.

Takový člověk má po výstupu jemnohmotného těla otevřené vědomí pro svou situaci v nové formě existence, což si vypěstoval již v dřívějších inkarnacích. Ví tedy o svém beztělesném stavu a vnímá duchovní bytosti, které ho obklopují. Je přenesen přes práh Země a v novém životě se hned cítí jako doma. Všichni lidé, umírající náhlou, nepředvídanou smrtí, mají své vědomí natolik vyvinuté, že jsou schopni vstoupit nejméně do 4. dimenze v astrálním světě. Doufám, že tato výpověď bude útěchou pro pozůstalé.

Buďme si vědomi toho, že je **věk těla a věk duše.**

♥ V mladém těle může být velmi stará duše.

♥ To vysvětluje, proč je možné, že již malé děti opouštějí tento svět. Jejich vědomí je natolik

rozvinuté, že v některých případech se již ani nemusí zrodit v pozemském. To mnohdy platí i pro potraty.

♥ Tyto bytosti jsou v astrální sféře jen málokdy dosažitelné médiem. Překonaly nejen pozemské, ale i astrální sféry.

♥ V mnoha případech tyto děti intuitivně vědí, že jejich život na Zemi je krátkého trvání. Dosáhly nejvyšší cíl a jejich vědomí je vyškolené tak, že opravdu mohou vše odložit.

Tyto děti mnohdy mají zprostředkovat svým rodičům **poselství**. Protože pozemský člověk se učí hlavně svým utrpením, vyhledávají si tyto děti takové rodiče, kterým tragickými událostmi dávají zvláštní šanci.

♥ Tyto rodiče vlivem úmrtí dítěte — neříkám jejich dítěte — mají možnost vyvinout své vědomí do nejvyšší formy.

♥ Utrpení je přivádí na křižovatku. Úmrtím dítěte mají šanci, dle vzoru Ježíše Krista, obětovat své utrpení pro duchovní vývoj světa.

♥ Přijetím utrpení se toto současně uvolňuje, rozpouští. Touto cestou se rodiče také učí vzdávat se něčeho.

Rodiče však mohou jít i jinou cestou: **hašteřit se s Bohem**. Pak jejich vnitřní zahořklost způsobí, že se stanou nepřístupnými kosmickým zákonům. Mnohdy se stávají **otroky své bolesti** a vnitřně ustrnou natolik, že nemohou přijímat ani vydávat žádné jiné pocity. Negativní pole energie bolesti ovládá celý jejich vývoj a tímto polem přijímají jen frekvence bolesti pozemského světa. Svým chováním se sami vtahují do temnot hrubé hmoty a uzavírají se vyšším duchovním pojmům.

Pokud se rodiče dostatečně vyvinou, neupadnou nevědomostí do smutku. Doufám, že toto vysvětlení vnikne jako semínko do srdcí lidí, poroste v nich, když to životní okolnosti dovolí a učiní se silnými. Již byla zmínka o polaritě. V pozemském životě není žádné utrpení, které by nemělo svůj protipól v duchovních dimenzích. Celý život se můžeme připravovat na smrt. Meditacemi a myšlenkovým sblížením se smrtí máme možnost pochopit toto úžasné dění přechodu do jiného světa. Jsme obklopeni duchovními bytostmi, které nás laskavě doprovázejí na cestě našeho života i po smrti. Ve všeobjímající boží lásce se nic neztratí.

Naším úkolem je dívat se na pozemské dění pod zorným úhlem věčnosti a zrození i smrt v našem vědomí vzájemně uvést do souladu. Jen tak můžeme žít a umírat bez obav a na obě věci myslet jako na něco pěkného. Vnitřní přesvědčení, že smrt znamená vzkříšení, nás uvolňuje vytvořit si most do světla.

(12)

KLINICKÁ SMRT

Již bylo publikováno mnoho vážných studií o lidech, kteří po nějaké autonehodě, úrazu apod. prožili klinickou smrt a opět se vrátili do těla, ožili a vyprávěli o svých zážitcích jiným.

Při klinické smrti je funkce lidských orgánů natolik omezena, že bez pomocných technických prostředků jako je kyslíkový aparát, umělá výživa a další péče by člověk těžko mohl být zachráněn. Funkční poruchy v takové míře mohou vést k zástavě srdce. Každému člověku je však stanovena jistá délka života nezávisle na tom, v jakém tělesném stavu se nachází. Proto je tomu vždy tak, že zraněný dostává lékařskou pomoc v pravý čas. Když však lékařská pomoc vynechá nebo je následkem poruchy přístrojů přerušena, takže pacient umírá dříve, zůstává po

zbytek doby vývoje v astrální spánku. Je tedy i **takový druh astrálního spánku**, který nastupuje na místo pozemského průběhu a ve kterém pokračují jisté procesy vývoje, které následkem jistých okolností se nemohou uskutečnit na Zemi. To je málo známé. Tedy vše, každý vývoj má v kosmickém dění svou zákonitost.

Když je člověk klinicky mrtvý, jeho vystoupené astrální tělo je přes den v blízkosti těla fyzického a v noci se, jako u všech lidí, zdržuje v astrální oblasti. Stroj — tělo, díky technickému pokroku lékařství, se udržuje v chodu, jeho motor je poháněn z astrálního těla prostřednictvím stříbrné šňůry, kterou člověk vnímá mimo své smysly, jejichž činnost je omezena. Jeho forma života není tak truchlivá, jak by naznačovalo postavení těla.

Když u klinicky mrtvého nejsou v činnosti jeho normální životní funkce, jeho vystoupené astrální tělo a jeho vnitřní vědomí jsou schopny dále se vyvíjet na pozemské pláni. Obvyklá schopnost rozhodování pacienta je činná v jiných stavech existence. Svým vyšším vědomím může vnímat například svou rodinu či známé.

Rodinní příslušníci klinicky mrtvého mi mnohokrát sdělili, že při rozhodování, která mají učinit, cítí v sobě jistou pomoc, jsou-li duševně-duchovně s ním spojeni. Říkají, že vnitřně s nemocným hovoří a ke svému překvapení dostávají odpověď. Tito lidé si vesměs nejsou vědomi, že i oni při této příležitosti vnímají mimo své smysly.

Protože klinicky mrtvý se chce dál vyvíjet na pozemské pláni, snaží se přijít do myšlenkového kontaktu s příslušníky své rodiny. Tito se nemají mylně domnívat, že vlivem bezvědomí je vyloučen duchovní kontakt, protože tím se vnitřně uzavírají a stěžují svým zúčastněným důležitá sdělení. Zájmy pro pozemský svět jsou tedy u klinicky mrtvého rozpuštěny jen ve funkci mozku, mohou však být činné mimo smyslové vnímání a mohou být sdělovány jiným, ať již ve snu nebo vnitřním věděním

To také vysvětluje dříve uvedený případ dámy, která dlouho ležela v bezvědomí. Její manžel si byl vnitřně vědom toho, že kontakt s jeho manželkou není přerušen a nenechal se přivést z míry ani mými tehdejšími pochybnostmi.

Je mnoho případů, že klinicky mrtvý před svým skonáním telepaticky volá své příbuzné a známé k posteli. Ti, kteří jsou voláni, cítí vnitřní nucení. Pak říkají, že nevědí proč, že tam prostě museli jít.

Zde vzpomínám na tisíce rodičů, kteří během války zvláštním duchovním spojením nadsmyslně vnímali zranění nebo smrt svého dítěte.

Mnoho lidí se ptá, proč jsou pacienti, třeba i po celá léta uměle udržováni při životě a nenechají je zemřít. Když už tady tato možnost je, je nutno ji použít. Tomuto člověku je umožněno, i přes jeho bezvědomí, pokračovat v časovém plánu pozemského života ve vývoji.

Zmínala jsem se o případu klinické smrti, kdy lidé nakonec zemřeli. Ale také se stává, že jako zázrakem se osoba vrátí zpět do pozemského života. Tito lidé se v předchozích životech vyvinuli již natolik, že vědomí jejich astrálního těla je schopno obstarávat si informace a pomoc ze 4. dimenze astrální oblasti k přežití klinické smrti bez následků. **Jejich úkolem je přinášet jiným lidem informace o prožitém. V jistém smyslu jsou to poslové.** Svými zkušenostmi a zážitky zastupují jemnohmotné světy.

Klinicky mrtvý znamená tedy možnost vývoje a vyjadřování se v jiném smyslu než tělesném na pozemské pláni. Klinicky mrtví mohou nadsmyslovým vnímáním současně sledovat dění pozemského světa a — při jistém vědomí — i dění v astrálních dimensích současně. **Mohou se tedy vyvíjet v obou světech současně.** Lze říci, že:

♥ klinická smrt je jen výrazem pro fyzické oddělení se (odpojení) a je nutno si ujasnit, že formy života jsou jen obaly

♥ a pro vlastní život se všemi možnostmi vývoje mají malý význam. Jsme částí přírody a v našich formách vyjádření jsme mnohostranní.

Zážitky klinicky mrtvých, kteří se vrátili do života, jsou ve svém průběhu podřízeny jisté zákonitosti. Když nějakým vnějším zásahem, například úrazem přijde bezvědomí,

♥ vnímá člověk nejprve temný nepříjemný šum, nebo i jasné hudební zvuky. Ve skutečnosti je to šum, způsobený uvolněním a vystoupením astrálního těla.

♥ Najednou se vznáší nad svým tělem, které vidí pod sebou.

♥ Vidí lidí, kteří pečují o jeho tělo, slyší je mluvit, ale nemůže je vyrozumět, že žije. Je tím překvapen, ba zmaten.

♥ Pak má dojem, jakoby procházel tunelem, na jehož konci je světlo. Od čeho pochází tento pojem tunelu, pokusím se vysvětlit na konci kapitoly.

♥ Pak zraněná osoba zjišťuje, že se k ní blíží světlé bytosti a začíná chápat svůj beztělesný stav. Zvolna se uklidňuje.

♥ Cítí vibrace lásky a bezpečí a pak začne vnímat i svého duchovního ochránce. Jeho záření je jasnější než všech ostatních bytostí. Ten jakoby během vteřiny promítl celý doposud prožitý život, ba i jiné prožité životy před duchovním zrakem.

♥ Člověk poznává, že jeho doba života na Zemi ještě není u konce. Film života vzbudí přání nevracet se již zpět do pozemského života.

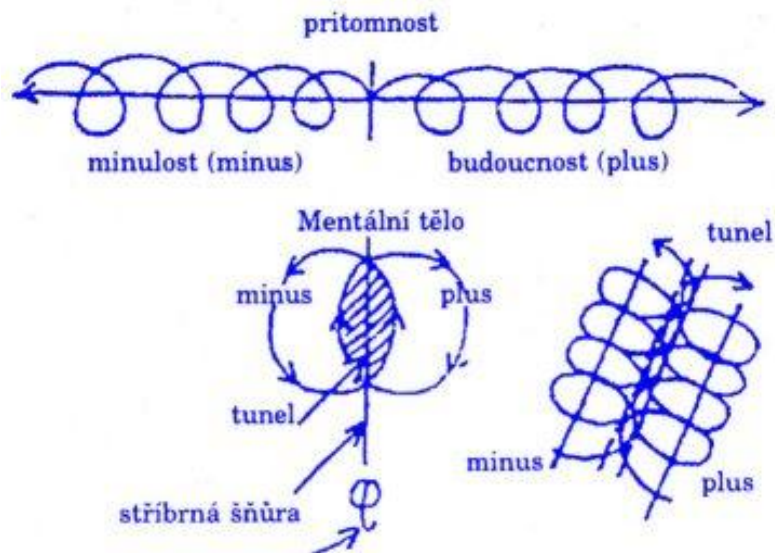
♥ Ochránce — strážce prahu umožní krátký pohled do jemnohmotných sfér. Klinicky mrtvý to vnímá jako světlé pozhledání a získává vnitřní přesvědčení, že se má vrátit do pozemského života jako posel světla. Má úkol sdělit světu své zážitky.

♥ Ve vnitřní připravenosti, s pomocí svého ochránce je astrální tělo vráceno do doposud bezvládně ležícího těla fyzického. Strážce prahu otevřel bránu a umožnil návrat do pozemského života. Zážitky při klinické smrti většinou změni vědomí natolik, že se osoba cítí jako znovuzrozená.

Při klinické smrti není snadné pochopit dojem průchodu tunelem, správně se hovoří o tunelu času. Toto je nutné pochopit. Pra-energie — duchovní zdroj je věčná, bez začátku, bez konce, bez času. Tuto bezčasovost, která je podstatou pra-energie, můžeme označit jako časový prvek nula.

Zatím co v Prasíle není nic rozděleno a vše je v jednotě, na Zemi je ve všem polarita, místo bezčasovosti jsou zde časové prvky plus a minus, rozdělení do lineárního průběhu času dopředu do budoucna a zpět do minulosti — je viděno z přítomnosti.

Obr. 5.

Tato časová polarita se pozvedává v takové míře, v jaké se přibližujeme Praenergii, až se minulost a budoucnost posléze spojí. To si můžeme představit tak, že linie do minulosti a do budoucnosti se nejprve vzájemně přibližují, pak jsou souběžné a posléze se opět k bezčasovosti spojují. V dimensích, do kterých se vnořujeme při zážitcích umírání, jsou doby plus a minus již souběžné. Doba plus, vpřed jdoucí čas na zemi, běží ve směru hodinových ručiček, vytváří vibrační kruhy, kroužící kolem pravé strany. Při době minus je tomu naopak. Umírající, v temnotě, která je obklopuje, vnímá obě vibrační pole, která, jak je patrné z nákresu, se protínají v kruhové výseči. Kruhová výseč, ve které se křížují protichůdné energie z plus a minus sestávající dvoupólové magnetické pole, vyvolává představu tunelu. Umírající, při vnoření se do jiné dimenze, je přitahován i v něm se nacházející polarita plus — minus, tímto magnetickým polem, a sice stříbrnou šňůrou. Vědomí mentálního těla ukazuje astrálnímu tělu, kde je naznačen výstup. Magnetické pole spojuje stříbrnou šňůrou s kruhovou výsečí a vytahuje astrální tělo z fyzického, aniž by se přetrhla stříbrná šňůra. Je to proudění energií v přetínající se úsečce kruhu, jež ve vědomí klinicky mrtvého vytváří obraz, kterým toto magnetické proudění prochází prostřednictvím přitažlivé síly.

(13)

SEBEVRAŽDA

Když člověk páchá sebevraždu, chce tím většinou vyřešit nějaký problém, se kterým si neví rady a myslí, že smrt je východisko. Takový člověk si způsobí ve všech tělech největší — **vibrační nesoulad. Ten se v průběhu času stává tak nesnesitelný**, že poškozené éterické tělo propouští ničivé síly. Jen v tomto případě, výjimečně, lze poškodit éterické tělo. Mnohdy je vědomí všech životů ve všech tělech tohoto člověka tak aktivní, že toto utrpení stoupá až k pomatenosti. Pak mluvíme o „duchovní pomatenosti“, ač, po zralé úvaze, víme, že tato neexistuje. Duch v nás je jako jiskra Prasíly neproměnitelný.

Protože však stavy vědomí všech životů jsou aktivní, stává se tato moc ničivou silou, která takovému člověku rozpouští smysly, že ten pak, ve stavu jistého bezvědomí, ukončí svůj život. Sebevrazi, až na malé výjimky, přecházejí na 1. stupeň 3. astrální dimenze. Většinou se tam zdrží jen několik desetiletí a pak se vrací zpět k Zemi.

Také se může stát, že člověk, který se vyvinul až k 1. stupni 4. astrální sféry se svobodně rozhodne pro sebevraždu. Když se po časově omezeném procesu vývoje nechce vrátit do nového života, přinutí ho duchovní zákon do šedého pásma, kde jej světlo Prasíly jednou najde.

NEMOC

Smrti mnohdy předchází nemoc. Je to poslední část cesty, příprava na přechod. Seznamujeme-li se člověk se smrtí již v průběhu svého života, nemá na tomto posledním úseku cesty obavy, ale poznatky o nastávajícím přechodu a kráčí-li duchovní stezkou, vnímá v této fázi stále zřetelněji pomoc svého ochránce. Ví o svém stavu a bez paniky poznává konečný cíl. To však neznamená, že by měl zavrhnout lékařskou pomoc. Tělo je chrám duše a ducha a my se máme snažit vlastním pozitivním myšlením a případnou lékařskou pomocí **tento chrám udržovat čistý**, abychom mohli zemřít s čistým, nezamíšeným vědomím.

O nemoci se nedá mluvit ve všeobecném smyslu, protože její kořeny jsou v různých stavech života, ale v rozdílných dimenzích. Nemoc **sama o sobě nevzniká z pozemského dění, ale jako následek duchovních příčin**. Kořen všech nemocí je v astrální sféře, v každém pásmu, kde se proměňují myšlenky.

♥ Nemoc není trestem, ale vždy účinkem příčiny. Kdyby byl člověk čistý v myšlení a konání, nemohl by nikdy onemocnět.

♥ Nejběžnější nemoci si člověk vytváří sám. Jeho představivost, která proudí ve frekvencích obav, strachu našeho světa, může otřást tělesným zdravím.

♥ Až si člověk uvědomí, že každá myšlenka je výplod v kosmickém poli, bude pěstovat **jen pozitivní myšlenky**. Každá myšlenka vytváří patřičnou vibraci ve své sféře.

♥ Souhrn myšlení všech lidí té které kultury tvoří následně myšlenky, které patří této kultuře. Toto vědomí každé kultury určuje její zdraví, mír nebo válku.

♥ Obává-li se člověk nemoci, vytváří tak energie, které se k němu z negativního pole kosmických vibrací opět vracejí.

♥ Měli bychom si uvědomit, že veškerý život má vědomí. Celé tělo, každý orgán, každá buňka, každý atom, každý dech má vědomí.

♥ Představy a síly myšlenek (i nevědomých) jsou impulsy, které naše orgány přijímají. Náš životní pocit je jako program.

♥ Bylo by podstatnou pomocí, kdybychom každý večer vytvořili pozitivní program například: **„Miluji své tělo, protože je obalem mé duše a mého ducha**. Chci pro ně učinit vše, co je dobré. Důvěřuji síle ducha, z kterého mé tělo čerpá zdraví.“ (U nás se mnozí večer vědomě koncentrují: *„Jsme v Síle boží zdraví, silní, chráněni.“* — pozn. překladatele).

Člověk se před návratem na Zem rozhoduje i pro nemoci, vhodné pro jeho poučení. Současně má možnost vývojem svého vědomí tyto nemoci vypnout, neboli, při pokročilém duchovním vývoji v něm nemohou propuknout. Pokud však svůj duchovní vývoj zanedbává, nemoci se projevují. Nemoc může být vyléčena, když je člověk natolik zralý, že se poučil.

Přirozeně jsou i **karmicky zapříčiněné nemoci**, mnohdy již od narození. V každém případě tito lidé před vstupem do nového pozemského života dali souhlas k této formě vyplácení dluhů z minulosti. Proto není karma trestem, jen zákonem příčin a následků všech prožitých životů.

Lidské představy, co se týká karmy, jsou mnohdy podivné. Užívají karmický zákon, aby jiné poučovali a napravovali, a při tom zapomínají, že se jím sami mají řídit. Jak je nelaskavé někomu říci: „Toto je nyní tvá karma.“ Kolik neštěstí a duševní bolesti to již vyvolalo. Vedoucí tak nikdy nehovoří. I z jiných důvodů je nutno se těmito výrazům vyhnout. Člověk se svým vyšším vědomím může volit inkarnaci jako oběť, například aby dodal energii lásky do jistých

dimensí. Mrzák může být hrdinou. Vnější formy neříkají nic o hodnotě duše. K tomu nesmíme zapomenout, že všichni žijeme pod zákonem karmy. Jinak bychom už dávno na Zemi nebyli.

Karmická nemoc, která není léčitelná, má svůj hluboký smysl. Když ji přijmeme jako vyrovnání dřívějších omylů, získáváme ztracený soulad mezi všemi těly. Můžeme jít ještě o krok dál a dobrovolně, ba, vděčně nést nemoc jako oběť za jiné lidi a svět. Karma může být rozložena teprve tehdy, až je dotyčný schopen přijmout nemoc jako část celkového vývoje a z daného učinit to nejlepší.

Mnohé nemoci, které nejsou zapříčiněny karmicky, si člověk vytváří sám. Přesazuje se do tíživých situací, protože chce na sebe upozornit, aby si ho lidé všimli, aby ho litovali a zajímali se o něj. K tomu mu poslouží nemoc, kterou si sám vytvořil negativní energií myšlení a cítění. Mohou tak vznikat i chronické nemoci.

♥ Řekne-li někdo: „Tam nechci jít“, i když tam jít má, pak dříve či později onemocní v oblasti páteře a nohou.

♥ Řekne-li někdo: „To nevydržím, to mne utlačuje k smrti.“ Onemocní v oblasti srdce, plic, zažívání.

♥ Je tedy zcela logické, že když nechce něco vidět, nebo slyšet, bude mít potíže zraku nebo sluchu.

Takovým těžkým disharmoniím těla předchází dlouhodobý proces vývoje, ve kterém se potlačované věci tak nakupí, že nahromaděné energie mohou vybuchnout jako sopka, její láva představuje nemoc. Tito pacienti jsou mnohdy tak daleko, že už ani nemohou být zdraví, protože svým duševním chováním, trvale narušenými energiemi v těle a nesouladným přítokem kosmických energií si přivodili těžké poškození orgánů, které se již nedá zvládnout. Tito lidé si vytvářejí karmu, která se v dalším životě může rozložit jen nemocí.

Toto vše se čtenáři jeví dosti tvrdě, ale 70 % všech nemocí lze připsat těmto okolnostem.

Duchovní zákon — ohledně nemocí — je k lidem dost přísný. Nevytváří ubohé nemocné, kteří za svou nemoc a utrpení nemohou, protože každý člověk je zodpovědný sám za sebe. Nemocnými nás neučinili jiní, ale my sami, následkem pohodlnosti naší povahy.

Každé nemoci je vyměřen určitý čas pro náš vývoj a poučení. Zkřížíme-li tento čas a stáváme se nevyléčitelně nemocnými, můžeme si udržet zdravou duši, když se naučíme, co je pro nás správné. Člověk pak může nemoc omezit jen na tělo, aniž by byla poškozena vlastní bytost. Tyto možnosti promýšlí jen málo lidí. Kdo je vnímá, tomu k duši přitékají léčivé síly.

Mimo nemoci, které se projevují tělem, jsou i **nemoci duše. Zde hraje zvláštní roli vůle.**

Můžeme sem zařadit *sebelítost a deprese*. Tento duševní stav není ničím jiným, než odporem k vyššímu „JÁ“ a noří se do pozemské temnoty. V mnoha případech vydává osobu negativním vlivům Země a jiných planet.

I duševní **deprese** má šanci na vyléčení, pokud se nemocný člověk otevře světelnému paprsku. Naše lékařství by mělo mít více znalosti o tomto celkovém dění a průběhu kosmické zákonitosti. Pak by byl rozhovor s pacientem světlou bránou. Protože málo používáme a nasazujeme sílu ducha, používáme chemickou léčbu. **Chemické léky** infikují tělo a částečně vypínají funkce mozku, takže *skutečná pomoc těmito léky není účinná, protože vlastní problém vězí mezi svými kořeny v hlubších vrstvách podvědomí.*

Protože vše žije a působí, je také vše vibrací, která opět proudí z hlubokých vrstev podvědomí, jako frekvence strachu, do života pacienta, což on cítí i přes používání léků a pak má v sobě přání oprostit se od duševních útrap. Pokud učiní krok k vyššímu poznání a vědomí,

může se vyléčit.

Je důležité vnitřně nemoc přijmout, uvážit, co má přinést, na jakou cestu nás má přivést. Člověk se má naučit, jako pozemská bytost, nestavět se do středu světa, ale poznat střed své duchovní existence a z tohoto středu žít tělem, duší, duchem ve spojení s Prasílkou.

(15)

SEBELÍTOST

V podvědomí je oblast, kterou lze nazvat shromaždištěm všech negativních zkušeností. Když se člověk nachází ve zdánlivě bezvýchodné situaci, sáhne jeho rozumové myšlení do tohoto skladiště a vytáhne zkušenost z dřívějška. Tato negativní energie nyní proudí vibračním oběhem z podvědomí do denního vědomí a dotýká se center energie. Když se tato energie zhustí, vytvoří **sebelítost. To je destruktivní forma energie v lidském životě.**

♥ Člověk lituje sám sebe a způsobuje si utrpení, ve kterém uvízne. Negativní vibrace sebelítosti vytvářejí tělesný, duševní a duchovní nesoulad a organické nemoci.

♥ Lidé, kteří se dostali na tuto bludnou cestu, mnohdy ztratili pevnou půdu pod nohama, svou nejistotou se nesnesitelným způsobem připoutávají na své okolí, kde hledají potvrzení své sebelítosti.

♥ Negativní energie vytvářejí stále pronikavější nemoci. Energetické výrůstky v takovém těle jsou jako rakovinné nádory, které se postupně šíří i ve všech jemnohmotných sférách.

Takto nemocní většinou nechtějí být zdraví, protože se nechtějí vzdát sebelítosti a z ní plynoucích výhod. Potřebují nemoc ke své existenci. Těmto lidem se dá pomoci jen tak, podaří-li se některému známému **šokem** zastavit tento negativní tok energie.

To míním tak, že mu některý známý řekne, že **jsou dvě možnosti:** buď bude zdravý, když pozná a přijme pravdu, nebo pravdu nepřijme, zůstane nemocný a bude stále hůř. Bude-li hrozit sebevraždou, ať mu přítel řekne, že je to jeho věc, že sám zodpovídá za svůj život.

Je ještě i jiná forma sebelítosti. Může se stát, že **se někdo cítí něčím hluboce dotčen, uražen.** Pokud se ještě nenaučil z vyššího vědomí prominout, vzniká v něm sebelítost. Člověka, který mu ublížil, vidí v nejtmavějších barvách.

Tato sebelítost sebou vždy nese nějaké duševní onemocnění (depresi apod.). V těchto případech lékařství nepoznává příčinu tohoto utrpení. Zde umožňuje uzdravení jen rozvoj vyššího vědomí pacienta. On sám musí získat rovnováhu.

(16)

SPÁNEK

Než člověk usne, mění se vlnové délky a impulsy, které mozek vysílá tělu, zpomalují se, redukují rytmus v tělesném vibračním poli člověka. Tento přirozený proces uvolňuje muskulaturu těla a nervy, rozrušené denními událostmi. Ve stavu uvolnění nebo polospánku se ponoří **denní vědomí do středu člověka.** To je bod pod pupkem. Orgány, nervy a mozkové vědomí se uklidňují a probouzí se vědomí v jemnohmotných astrálních oblastech.

Když Slunce vychází a Luna zapadá, je v obou těchto vibračních polích **bod doteku**, který se

nachází i v letoře člověka. Když se jeho denní vědomí ponořuje a vyšší, astrální vědomí procítá. Tedy před usnutím, pokud je naše denní vědomí bdělé, se nacházíme v plus-čase. Vibrace tohoto časového průběhu — a mohu čtenáře ujistit, že opravdu vše jsou jen vibrace — se spirálovitě točí ve směru hodinových ručiček do budoucna. V astrální oblasti vládne jiný průběh času, než ve fyzické, a to mínus — čas. Jeho vibrace proudí spirálovitě proti směru hodinových ručiček. Tedy, když denní vědomí upadá do spánku a astrální vědomí procítá, vypíná se časový prvek denního vědomí a zapíná se časový prvek astrální oblasti: setkávají se dvě rozdílná pole vibrací.

Tento bod dotyku a toto *kruhové pole energie* jsem popsala v kapitole o klinické smrti jako kruhovou výseč. Tato výseč — našimi vědci ještě neprobádaná — je magnetické pole porovnatelné s rozvodnou sítí energie. Z této se regulují tělesné funkce spícího. Toto magnetické pole různých kmitů však vytváří i vibrace. Tyto jemné elektromagnetické nárazy způsobují uvolnění éterického a astrálního těla. Tím upadá fyzické tělo do hlubokého spánku a astrální tělo se uvolňuje od denního vědomí a fyzického těla.

Tento bod dotyku obou rozdílných polí času nebo energie, nahoře označen jako magnetické pole nebo výseč kruhu, je to, co lidé při klinické smrti vnímají jako tunel. *Člověk tedy každou noc dvakrát prochází tímto časovým tunelem, a to, když se astrální tělo uvolňuje od fyzického a vchází do astrální sféry a při návratu.*

Somnambulismus — náměsícnictví — je stav hlubokého spánku, při kterém může noční poutník (náměsíčník) konat plné a nebezpečné úkoly, na které se po probuzení nemůže upamatovat.

Tento stav nastává, když spící ještě zcela neprošel z jednoho časového vibračního pole do druhého, denní vědomí ještě není zcela uklidněno a astrální již částečně procítlo, což znamená, že se ještě nachází v tunelu času. To pochází z toho, že astrální tělo se již sice uvolnilo od fyzického, ztatočně se pohybuje a částečně vystupuje, ale stále zůstává s fyzickým tělem v kontaktu. Tedy na jedné straně je tělo udržováno denním vědomím v pohybu a na druhé straně je vedeno astrálním vědomím. Výsledek toho je, že lze při zavřených očích vidět, protože nadsmyslové vnímání vyšším vědomím astrálního těla je činné. To vysvětluje, proč se hovoří o jistotě při putování ve spánku.

Když náměsíčník běží po hřebenu střechy, nespadne, protože jeho astrální vědomí nevidí nebezpečí. Zavolá-li na něj kdo, částečně vystoupené astrální tělo se ihned vrací do fyzického. To může vést k pádu, protože člověk se vrací do denního vědomí, které zná nebezpečí.

Někdy i v životě při nebezpečných situacích se lidé příležitostně dostávají do stavu, podobného náměsícnictví. Jejich částečně vystoupené astrální tělo je uschopňuje k výkonům, kterými překonávají nebezpečí. Pak říkají, že se nacházeli v jiném, jim neznámém, stavu vědomí. To je možné srovnávat se stavem polospánku náměsíčníka, jehož denní vědomí a funkcemi mozku je zapojeno na takovou vlnovou oblast, která částečně umožňuje nadsmyslové vnímání. Tímto vnímáním — jasnocitem, proniká část astrálního vědomí do jemnohmotných oblastí, ze kterých čerpá informace. Protože denní vědomí ještě není zcela vypnuto, jsou informace přiváděny astrálním vědomím z jemnohmotné oblasti k lidskému vědomí.

Když se denní vědomí ponoří zcela do středu, upadá člověk do hlubokého spánku. **Hluboký spánek** nastává, až když astrální tělo opustí fyzické. Každá jiná forma spánku je jen uvolnění astrálního těla.

♥ Astrální tělo člověka jde v noci do astrálního světa, aby se napojilo ze zdroje kosmické energie a duševní vědomí se tím připravuje pro příští existenci. Duševní vědomí se vyvíjí i v astrální oblasti a to podporuje proces zrání pozemského života.

♥ Astrální tělo neopouští fyzické bez doprovodu strážce prahu, který také určuje, která astrální pásma mohou být k tomu přístupná. Před ulehnutím by si měl každý zformulovat cíl,

kterého chce dosáhnout.

♥ Formulace je energie, proudící do vědomí duše a při výstupu astrálního těla do vyšších duchovních sfér představuje vibraci. Když to činí, může být tento cíl vybudován čistě duchovní formou, bez vměšování se pozemských vibrací a myšlenek rozumu.

♥ Vše se vyvíjí nejprve v duchu, jen čistota myšlenkových energií je rozdílná. Pomocí spánku má každý člověk možnost vypracovat si své cíle v duchovní oblasti. A i když má trpělivost a ví, že vše přijde v pravý čas, pak se jeho cíl uskuteční a pozemské překážky se rozplynou, protože duchovní zákon překážky nezná.

Když se takto zbudované dobro vrací k člověku, způsobuje tato energie neobyčejnou vyzařovací sílu člověka a přináší mu jistotu, že dosáhl svůj cíl, protože nyní je tak psáno ve vyšších dimensích. Svou zářivou silou překonává jiné lidi, kteří mu do cesty stavěli překážky a používá vyzařování čistotou formulovaných slov.

Když si opřed ulehnutím uvědomíme, že pro nás a náš vývoj potřebujeme pomoc a naše nitro k tomu přisvědčuje a vědomí duše to zprostředkovává, doprovodí strážce prahu naše astrální tělo do takových sfér, kde mu bude poskytnuta pomoc. Naučíme-li se v tomto vědomí usnout, připlyne k nám po jisté době zpráva, vypracovaná v jemnohmotných sférách a naše denní vědomí se o tom doví.

Ale žádný mistr nespádl z nebe. Je třeba cvičit a pak se nám otevrou netušené možnosti.

I smutek po milém zemřelém se může rozpustit v hlubokém spánku, pokud o to truchlící **před usnutím prosí**. Pak v doprovodu svého ochránce, může svým astrálním tělem i navštívit svého milého zemřelého v jeho astrální dimenzi. Žije-li tento zemřelý ve světlých sférách, vrací se návštěvník do svého pozemského života se světlou jiskrou zemřelého a tím se rozpouští jeho žal a bolest. Nachází-li se zemřelý v šedých pásmech, pak tam strážce prahu astrálního poutníka nedoprovodí, ale uvědomí ho, že tam k zemřelému přitéká světlo a pomoc jiných duchovních bytostí.

Člověk by se neměl snažit jen **vědomě žít, ale i vědomě spát**. Během astrálního putování leží fyzické tělo bez vědomí a bez síly své vůle v posteli. To se podobá přechodné smrti. Když si toto vše člověk uvědomí, uvědomí si i boží lásku a pozná, že umírá, aby žil.

V hlubokém spánku do sebe fyzické tělo bere rytmus a tep planety Země. To znamená, že přírodní zákony Země mu propůjčují sílu a uklidňují tělo. Tep Země a způsob, jak jej fyzické tělo přijímá, mají pro zdraví velký význam. Každý člověk by si měl před usnutím uvědomit, že během jeho spánku se mnoho pomocníků z astrálního světa zabývá jeho tělem. Ti mohou odnímat tělesné potíže a vyléčit jej, ale jen když s tím souhlasí — vždy se respektuje svobodná vůle. Zde hovoříme o sebe-uzdravujícím spánku. Musí však pro to být zralé vědomí.

Sny závisí na vyvinutosti vědomí.

Můžeme si to představit tak, že stříbrná šňůra jakoby sestávala z mnoha připojovacích kabelů. Čím výše vyvinuté vědomí, tím více přípojek je k dispozici a o to víc lze touto přípojkou přivést k mozku během spánku dění a zážitky v astrální oblasti. Je to oblast malého mozku, která tyto zážitky, prožité v jemnohmotné sféře, přivádí do oblasti denního vědomí. Jedná se o tak zvané pravdivé sny.

U mnoha lidí není tento přípoj zcela vyvinutý, takže do denního vědomí přitékají jen zlomky vzpomínek. To se v opaku k pravdivým snům nestává v hlubokém spánku, ale až když se astrální tělo nachází v blízkosti fyzického.

Až když se vědomí dostatečně rozvine, může se při svých astrálních cestách roztáhnout až do mentální sféry. Málo kdo ví, že **sny strachu** vznikají tím, že vědomí duše, pod vlivem

nedostatečného vývoje, odmítá doprovod svého ochránce. Takováto astrální bytost prochází nepřizpůsobena vibračním sfér. To se k člověku vrací v podobě snů strachu. Když strach, jako vibrace zaplaví fyzické tělo, pak automaticky přitáhnout astrální tělo a člověk procitne otřesen a zpocen.

Sny strachu mohou vzniknout i tak, že člověk utištěná nebo sobecká přání, která nesouvisí s vývojem jeho vyššího vědomí, bere sebou do jemnohmotných oblastí. Jeho vyšší vědomí nechává tyto nečisté energie proudit zpět na spící tělo, které je přijme jako sen strachu.

Sny strachu mohou vzniknout i tak, že ve spánku z hlubokého podvědomí vystupují zážitky, které se pro spícího mění v obrazy strachu. Zde se může jednat o obavy, jako zbytky dřívějších životů. Vyšší „Já“ se snaží smířit vibrační pole s denním vědomím a nabízí obrazy k řešení. I špatné svědomí způsobuje sny strachu. V takovém případě se astrální vědomí snaží napravit důvod špatného svědomí. Toto vše se neděje v hlubokém spánku.

Spánek je jinou formou života, která probíhá paralelně s běžným životem. **Vědomě spát** také znamená přijít do souzvuku s božím zákonem. Spící osoba sní světle (lucidně), když ví, že sní. Prožívá sen zcela živě, ale ví, že spí. Většina lidí již aspoň krátce snila lucidně, především, když v nějakém nebezpečí je na krátko uklidnila myšlenka, že to není tak zlé, že je to jen sen.

Při lucidním snu je člověk zahalen světlem. To proudí z jeho vyššího „Já“ stříbrnou šňůrou do jeho temenní čakry, a sice do malého od denního vědomí odštěpeného, vědomí. Toto vědomí si představte jako skleněné vlákno nebo tenký vlas, sahající od temenní čakry k základní. Když jsou zážitky v astrálu zprostředkovány jako sen temenní čakrou, což jsou jen proměněné energie, z nichž vznikají obrazy — proudí tyto informace uvedeným kanálem do základní čakry na kostrči a sdělují se spícímu jako pocit obrazu a skutečnost.

1 když jeho tělo spí, jeho tělesné vědomí je v jedné části bdělé a zcela vědomé svého pozemského i mimozemského života. Při ostatních snech z astrálního vědomí přicházející informace končí v temenním centru. Lucidní snění má svůj původ v tom, že přichází v úvahu dodatečný kanál od temenního centra k základnímu. Jako klinicky mrtvý, tak i lucidně spící může schopností mimosmyslového vnímání vidět, slyšet a cítit současně fyzickým i astrálním vědomím, protože nevnímá jen mimosmyslově, ale může si podržet spojení k fyzickému tělu i přes základní centrum.

Jako dítě jsem měla mnohdy sny, ve kterých jsem viděla, kdo ze známých záhy zemře. I smrt dědečka jsem viděla

2 dny předem. Tenkrát jsem to přijímala jako něco samozřejmého. Vypěstovala jsem si schopnost zaznamenávat sny, dokud ještě nejsem v denním vědomí. Píši se zavřenýma očima — mou ruku vede astrální vědomí. Písmo je malé a úzké, běžně píši jinak. Zde několik mých snů:

1. Měla jsem pocit, že kroužím nějakou spirálou jako vzduch. Najednou jsem se vznášela různými barevnými pláněmi s pocitem neomezené svobody. Spatřila jsem doprovod dvou světlých bytostí. Vznegli jsme se do zahrady, plné neznámých květů a stromů, jejich dech byl jako hudba. Nejprve jsem spatřila město, kde jsem tenkrát žila, pak jméno jiného města ve Švýcarsku, kde jsem se spatřila nejdříve jako žačka, pak jako učitelka skupiny lidí. Přede mnou byla téměř nekonečná cesta. Cítila jsem, že se mám vrátit. Světlé bytosti mne doprovodily k bráně, kterou jsem prolétla a opět zpátky spirálou. Když jsem se vrátila do denního vědomí, měla jsem toto vše napsáno na listu papíru.

Tenkrát jsem se synem bydlela v Belgii. Po půl roce jsem se vrátila do Švýcarska, do města, které jsem viděla ve snu. Začala jsem se učit meditaci a později jsem ji sama začala vyučovat.

2. Hned po usnutí jako bych se točila nějakou koulí. Náhle jsem po boku spatřila světlou bytost. Letěly jsme prostorem, až jsme se ocitly na bojišti. Viděla jsem jezdce na koni jet přes hořící most, který se zřítíl a kůň i jezdec spadli do hloubky. Probudila jsem se zpocená. Za

několik týdnů jsme se známými podnikli výlet. Přišli jsme k úzkému mostu vysoko nad divokým potokem. Poznala jsem, že je to most ze snu. Pokoušely se o mne mdloby. Trvalo 2 hodiny, než jsem byla schopna přejít. Dnes vím, že v některém dřívějším životě jsem byla oním jezdcem. Tento poznatek rozložil můj strach před přecházením mostů.

3. Vlnovitě jsem letěla jakoby svítící rourou. Svě tělo jsem spatřila pod sebou. Jako magnet mne přitahovalo jasné světlo. Proletěla jsem zdí mého pokoje. V zářícím vzduchu jsem poznala duchovního pomocníka z dřívějších snů. Letěli jsme v modře se lesknoucí dimenzi. Najednou jsem stála před svým zemřelým otcem. Cítila jsem radost ze setkání, ale dotknout jsem se ho nemohla. Cítila jsem, že se mu daří dobře. Pak jsem se ocitli ve skupině lidí, kterým kazatel pravil:

„Neboj se utrpení ani smrti, pomohu ti ke svobodě. Smrt je jen okamžik života, je zrozením do nového života. Zrození a smrt jsou jedno. Po smrti budou éterické vlny protékat tvým jemnohmotným životem a v tomto stavu budeš vědomě prožívat kosmické rytmy. Modli se, medituj a soustřeďuj se na princip, který vždy byl, je a bude, protože tím dosáhneš vědomí, které stojí nad smrtí a zrozením. Řekni všem, kteří chtějí slyšet, že smrt znamená život.“

Po probuzení jsem byla šťastná. Od té doby můj strach ze smrti zmizel a cítím se jako znovuzrozená.

Zde jsem si uvědomila, že mezi bděním a spánkem není rozdíl, když se člověk naučí prožívat oba stavy vyšším vědomím.

(17)

TEP ZEMĚ

Když slunce na obzoru zvolna zapadá, mění se pro dotýčnou část Země, její puls. Květiny zavírají své kalichy. Zpěv ptactva se jeví jako modlitba díky za uplynulý den a zvolna umlká. Životní rytmus Země se zpomaluje. Země má svůj tep, jako člověk.

Chvění Země se skládá ze čtyř prvků:

- ♥ z myšlenkového záření všech lidí a jejich různých stupňů vývoje,
- ♥ z říše minerálů, rostlin a zvířat.

Toto chvění je zřetelné až na periferii zeměkoule. Při západu Slunce a začátkem noci začíná spánek nejen člověk, ale i země.

Vibrační oběh vstupuje na jinou dráhu a tím ovlivňuje lidský organismus. Tělo je unavené, protože tep Země zvolna protéká jeho organismem. *Je zákonitou pravdou, že lidský organismus se spánkem před půlnocí osvěží lépe než později.* Nejpozději má člověk usnout v 22.30 hod. Vibračně je to číslo planety Merkur — cestujícího, který svými vlivy pomáhá ovlivňovat střídavý rytmus Země i člověka. Teprve v novém Věku budou tyto vlivy přístupné lidskému vědomí. Lidé potřebují méně spánku, mohou vstávat v 6.00 hodin. Kdo žije v tomto rytmu, tomu postačí krátká procházka za svítání, aby optimálně vibračně uklidnil tělo.

Někteří lidé potřebují nadměrně mnoho spánku.

Jeich myšlenkové impulsy křížují probíhající impuls spánku. Tělesné vědomí se snaží tyto poruchy vyrovnat. To vyžaduje mnoho síly a nervové substance a tělo nemůže ve spánku načerpat dostatek energie a ráno se člověk cítí jako rozlámaný, unavený, neklidný s malou koncentrací.

Tento druh únavy nelze zdolat spánkem, protože čím víc člověk spí, tím je unavenější. Jediná pomoc je v tom, že analyzuje své mylné chování a přeprogramuje je.

♥ Mnohdy se tento člověk zabývá různými úkoly svého života, bere si tyto myšlenky s sebou do spánku a zatěžuje jimi tělesné vědomí, místo, aby tuto práci přeložil do astrálního vědomí.

♥ Postačí, když se člověk před spánkem myšlenkově otevře vyššímu duchovnímu vedení a s důvěrou se na ně nastaví, aby jeho myšlenková noční práce byla ve spolupráci s jeho pomocníkem, a to výlučně v jemnohmotných plánech, k tomu určených.

♥ Mimo to, když si dá před spaním předsevzetí, že pro něj důležité výplody této práce proniknou při probuzení do jeho denního vědomí a vše nepotřebné zůstane v jemnohmotných plánech, nedojde ke zbytečnému zatížení fyzického těla.

Pomoc z astrálních sfér můžeme získat, jen když víme, co chceme. Duchovní zákon vždy respektuje naši svobodnou vůli. Vibračně vzniká velký rozdíl mezi tím, co chceme a tím, co bychom chtěli. Pomocníci v duchovních dimensích mohou být činní jen tehdy, naleznou-li v nás jasný bod, na kterém se mohou zachytit.

Délka spánku člověka závisí na planetárních vlivech základní konstituce a na vývoji jeho vědomí. Tyto dvě zákonitosti se spojují a vytvářejí únavu.

♥ Jsou lidé, kteří tuto zákonitost chápou instinktivně, mohou ji měnit vývojem svého vědomí a postačí jim 3 — 4 hodiny spánku.

♥ Mnozí propadají různým zvykům a neuvažují, zda žijí v souladu s přirozeným životním rytmem přírody. Pak se diví, že jsou stále nemocní a unavení nebo nevyrovnaní. Připisují to každodenním těžkostem.

♥ Vědomí mnoha dnešních lidí není vyvinuto tak, aby žilo v souladu a přizpůsobilo se tomuto velkému zákonu přírody a jeho rytmu. To přináší neblahé následky, dle zákona příčin a následků, až do astrální sféry, do pásem, ve kterých minulost a budoucnost ve svých procesech proměn zpětně působí na pozemský svět. Tento zákon již nepůsobí ve vyšších astrálních sférách, ve sféře mentální a kauzální, stejně jako tam nepůsobí prostor a čas.

(18)

ČTYŘI PRVKY

Éter zvaný také ákáša, je základní prvek. Z něho štěpením vznikají prvky: oheň, vzduch, voda, země a k nim patřící zhmotnění. **Tyto prvky jsou ve světě i v člověku.**

♥ Nohy po kostrč jsou prvkem Země,

♥ játra, žaludek, slezina a zažívací trakt patří prvku vody,

♥ oblast dýchání až ke krku prvku vzduchu

♥ a hlava prvku ohně.

Prvky v lidském těle jsou spoluzodpovědné za jeho zdraví. Jsou to tekoucí energie, které plodí, budují, spojují, rozkládají. Působení prvků se připisuje i stárnutí těla.

I při mimosmyslovém vnímání hrají prvky v člověku svou roli. Zabraňují, aby cizí, škodlivé vibrace poškodily orgány těla při stavu podobném transu a roztáhnutí se čakr. Oživují orgány a dávají energie.

Prchlivému člověku, když se rozčílí, zčervená hlava, protože prvek ohně, následkem neovládnutí jeho vibrace, vyšlehne jako plamen ohně ze svého, souladně proudícího toku energie. Když někdo nedovede „vypnout“, je tento prvek rovněž aktivní.

Když je u někoho prvek ohně nesouladný, upadá snadno do bezvědomí. Reaguje-li někdo silně na vlivy počasí, je jeho srdeční centrum ztuhlé a **prvek vzduchu** je přehříván. Rovněž když člověk nedovede klidně chodit, ale přímo jakoby běžel.

Když je u člověka narušen prvek vody, dochází i při malém rozrušení k nadýmání. Lidé, kteří se špatně soustředí, jsou zasnění, mají rovněž prvek vody narušen.

Lidé s narušeným prvkem země mají neklidný spánek, protože jejich fyzické tělo jen slabě ladí s tepem Země. Kdo má poruchy spánku, má si představit, že před usnutím své tělo od nohou až k hlavě plní těžkou, jílovitou hlínou. Tento cvik záhy nahradí všechny uspávací prášky.

Prvky, ve vztahu k planetám, rovněž určují **povahové vlastnosti člověka**. Vlivy planet závisí na sestavě jejich vlastních prvků a určují povahu a sílu prvků, působících v člověku. Toto působení dává vznik základům povahy.

♥ Negativně převládající prvek vody ve vlivech hvězd podporuje sklon k depresím, k zavrtanosti při slovním napadení.

♥ Při negativně převládajícímu prvku země je povaha těžkopádná, líná.

♥ Negativní prvek vzduchu podporuje povrchnost, lehkomyšlnost, pozitivní podporuje uvažování navenek jdoucí povahu.

♥ Negativně zdůrazněný prvek ohně dává sklon k netrpělivosti, snadnému vzplanutí, pozitivně k pronikání, energii. Vyvine-li člověk vyšší vědomí, není již planetárním vlivům vystaven tak, jak věří fatalisté. Vyšším vědomím člověk dovede povahové slabosti překonat.

Myšlenky všech lidí jsou energie, které ovlivňují prvky ve vesmíru. Celkové myšlení lidí spolu se zdravou nebo otrávenou přírodou a jejím vyzařováním ovlivňuje i počasí.

Čím více si člověk v Novém Věku uvědomí, že vše je chvění a energie, tím jasněji pochopí, co vše může člověk ovlivnit a vytvořit.

I v jemnohmotných dimensích, až k mentální sféře, se vytvářejí prvky energie, které pomáhají i planetám v jejich oběhu. Ve vyšších dimensích to již nejsou hrubé prvky země, vody, vzduchu a ohně, ale jemné atomy, které svým zářením vytvářejí vibrace tepla, vlhka, sucha a prachu. Složení energie spoluurčují i podnebí pro teplo a chlad. Z bezprvkového principu příčin proudí nejčistší energie všemi sférami a planetami. Je spojujícím článkem mezi všemi těly, planetami a světem. Bez těchto čistých energií by nemohlo nic existovat.

Jsou i meditace, při kterých je každý prvek vnímatelný. Když člověk k sobě vyvine a ovládne prvek ohně až k nejvyšší formě, může tímto prvkem silou své myšlenky zapálit svíci.

Prvky jsou vše udržující energii, představující kosmický elixír.

(19)

VNITŘNÍ CESTA

Zmíním se o meditacích, jako možné cestě k vývoji vědomí. Tuto cestu může použít každý, protože nezávisí na světovém názoru, náboženství, rase, zdravotním stavu ani stáří. Meditace

znamená přemýšlení, až se najde smysl. Rozjímá se o něčem, až se přijde k cíli. Meditace se může stát světlou stezkou a pomoci při nalezení Prasevta.

♥ Meditací se uskutečňuje proces zrání osobnosti. Je však i možností komunikace s Prasevtem v nás, dává nám její mír a bezpečí.

♥ Meditace je jako kvetinný koberec, na kterém si naše duše může odpočinout. Učí nás nadzvednout meze rozumu a tím vědomé a podvědomé přivést k souladu. Doposud neznámé pláne se stanou zdrojem síly dennímu vědomí. Meditace nás vede k lásce k bližnímu a učí nás prominout neprominutelné.

♥ **Je to nevyčerpatelný pramen, ze kterého můžeme čerpat vsechnu energii.** Meditací se naučíme rušit omezenost našeho malého „Já“ a otevřít se Prasevtem.

V meditaci vypínáme vědomí rozumu a těla, nalézáme vnitřního člověka, věčně živou jiskru. Meditace je cvičení, stavějící myšlenky do středu, aby se duše, nezmatena přáními, mohla orientovat v nadsmyslném světě. Meditací vyvineme jemnohmotná centra energie a jsme schopni zřít spojní k našemu vyššímu „Já“.

Každý meditující pozná, že rozum **se zpočátku svými rušivými myšlenkami bude bránit** a nové zážitky bude odkládat jako obrazy fantazie. Ve skutečnosti se však rozšiřuje naše chápavost a pozvolna ztrácíme závislost na čistě rozumovém myšlení: co máme za realitu, je omezeno časem, prostorem a rozumem.

Jinak vidíme krajinu ze země a jinak ze vzduchu. Podobnou zkušenost získáme při meditaci. Skutečnost již nebudeme vnímat jen našimi 5 smysly a zúženým rozumem, ale poznáme ji novým způsobem, otevrou se nám jiné reality. Nové perspektivy nabízejí řešení, které jsme dříve neznali.

Máme-li v sobě nějakou představu, aktivizujeme energie. Každý již zažil, že představivost může v těle vyvolat viditelné a citelné reakce. Představa oblíbeného pokrmu vytvoří „sbíhání se slin“ v ústech. Dovedeme-li si intenzívně představit, že putujeme pouští pod žhavým sluncem, začneme se potit. Také víme, že pesimistické myšlenky mohou vytvořit nemoci. V meditaci se nyní naučíme vyvinout představivou sílu v pozitivním smyslu a tyto energie správně nasadit a přivádět je například k některému oslabenému orgánu. Tak můžeme působit na náš tělesný a duševní stav, ovládnout slabosti a zlovyky.

Každému činu předchází myšlenka. Chceme-li stavět dům, musíme mít nejprve plány. V meditaci zhotovujeme plány pro vědomý život. Ušetří nám různé oklky a bolestné zkušenosti. Mému životu dala meditace hlubší smysl. Umožnila mi pohled za vnější tvar, prolomila hranici poznání, rozšířila obzor.

Meditace jako duchovní cesta je mnohostranná:

- ♥ k usouladnění rozumu a citu,
- ♥ k posílení snášení utrpení,
- ♥ k vývoji vnitřního, duchovního lékaře,
- ♥ ke zkoumání duševního neznáma,
- ♥ jako školení ducha,
- ♥ k rozšíření vyššího vědomí,
- ♥ ako příprava na smrt.

Před každou meditací musíme mít jistotu, že nebudeme rušeni lidmi, ani telefonem. Místo

učení se meditací z paměti, je můžeme nahrát na pásek a přehrávat. Klidná hudba v pozadí usnadňuje uvolnění.

Vezmeme odstup od vnějšího dění, nařídíme pohled dovnitř a budeme zcela tiší. Buďme si vědomi, že nemusíme nikomu nic dokazovat, ani sami sobě. Nic nečekejme, spočívejme tiše v sobě, nechejme se prolínat vibracemi vesmíru.

(19a)

1. MEDITAČNÍ CVIČENÍ

Zavřete oči a nechte je do konce meditace zavřené. Zcela klidně vdechujte a vydechujte. Při tom si představte, že soulad, mír a klid do vás proudí a vaše tělo se uvolňuje.

Uvolňuje se stále více a více a hlouběji.

Pomocí představivosti se uzavřete do ochranného kruhu. V myšlenkách kreslete svítící tužkou, od chodidel počínaje až k hlavě, spirálu, která zhoustne na světelný obal kolem vašeho těla.

Protože myšlenky jsou energie, cítíte se nyní bezpečně skrytí a chráněni v tomto světelném obalu.

Při příštím výdechu si představte, že všechny rušivé myšlenky, obavy a problémy se jako energie vracejí do vesmíru. Všechny rušivé vibrace opouštějí vaše tělo.

Cítíte jak vše dobré se ve vás šíří. Cítíte, že jste dobrými. Soulad, mír a klid vás naplňují. Uvolňujete se stále hlouběji.

Když jste své tělo a myšlenky přivedli do klidu, pokuste se představit si, že sedíte na zelené louce.

Nasloucháte zvuku burácejícího vodopádu. Teplý letní déšť na vás mžlí.

Hluboce vdechujete okysličený (ionizovaný) vzduch a současně cítíte, jak vše nesouladné z těla a duše odplavuje.

Uvažujte s laskavým pocitem o každém tělesném orgánu. Představte si, že letní déšť — prvek vody čistí vaše tělo a vaši duši. Zůstaňte v této úvaze a představte si každý orgán zdravý a očištěný. Poděkujte orgánům za jejich výkony.

Vaše tělo se uvolňuje stále hlouběji. Stáváte se lehčími a lehčími. Splyňte s vibracemi souladu, míru a klidu.

Zůstaňte ještě 10 minut sedět. Vynořující myšlenky nepřijímejte, ale nechte je plynout mimo sebe jako obláčky. Nyní tiše naslouchejte do sebe.

Než otevřete oči, tiše si řekněte: „Miluji své tělo, protože je nádobou mé duše a mého ducha. Nezapomeňte se prosím po každé meditaci uzavřít (viz Éterické tělo).“

(19b)

2. MEDITAČNÍ CVIČENÍ

Když jste své tělo uvedli do naprostého klidu a utvořili si ochranný kruh, představte si, že před vámi stojí velký pohár.

Ve svém vědomí nechejte vystoupit všechny obavy, starosti, pochyby, pocity nenávisti, zklamání, závist a nemoci. Všechny tyto negativní energie nechejte jako tmavý proud téci do poháru, stojícího před vámi.

Všechna tíže z vás spadne, cítíte se stále lehčí.

Představte si, že bílé světlo z vesmíru proudí do poháru, rozkládá tmavý proud a proměňuje ho v čisté světlo.

Představte si, že pijete z tohoto poháru, zcela naplněného světlem.

Představte si, jak ve vás působí síla proměny a vše negativní se změní ve světlo. Až posléze vidíte vaše tělo zalité světlem.

V této úvaze zůstaňte sedět 15 minut. Když se vynoří myšlenky, nechejte je plout kolem, jako lodky na řece.

Než otevřete oči, řekněte si hlasitě: „Nyní je ve mně jen vše pozitivní, dobré, krásné, světlé. Tělo a duše jsou souladné, zdravé, čisté.“ (Po ukončení se uzavřete).

(19c)

3. MEDITAČNÍ CVIČENÍ

Přivedte své tělo do plného klidu.

Zahalte se do ochranného obalu.

Pak si představte, že jdete naboso přes čerstvě zoranou půdu. Hluboce vdechujte její vůni. Uprostřed orby stojí strom. Jděte zvolna k němu.

Posadte se na zem a opřete svá záda o jeho kmen. Představte si, že tento strom tak dlouho vdechujete, až se sami stáváte stromem. Pociťujte jeho i váš pevný stav.

Vnímejte vyzařování kmene stromu. Pociťujte jeho bezpečí a teplo. Nyní pociťujte, kolik vyzařování a tepla vlastníte, abyste mohli dát jiným.

V této úvaze zůstaňte 10 minut tiše sedět. Vynořující myšlenky nechejte přecházet kolem sebe.

Než otevřete oči, hlasitě si řekněte: „Vnímám tok mé vlastní letory, kterou jsem z Prasíly oduševněn. Ze síly této letory vykonám to, co mám vykonat.“ Po ukončení se nezapomeňte uzavřít.

(19d)

4. MEDITAČNÍ CVIČENÍ

Když jste uklidnili tělo a vytvořili ochranný obal, představte si, že jedete lanovkou na vrchol hory.

Všechny starosti nechejte pod sebou. Cítíte jak se zbavujete vší zátěže. Když dosáhnete vrcholu hory, nasednete do připraveného balónu. Ten zvolna letí stále výš a vy jste stále lehčí.

Letíte do modré pláně, přistanete a vystoupíte. Jdete cestou, která vede k domu. Vystoupíte a zahalí vás teplá atmosféra.

Je to dům vědomí. Pomocí představivosti si oblékněte připravený bílý šat. Cítíte se blaze a bezpečně. Vaše tělo vyzařuje lásku a světlo.

Zůstaňte 10 minut sedět. Zažijete, jak se Vaše tělo stále více uvolňuje a jak se stále snadněji uvolňujete od myšlenek.

Než otevřete oči představte si, že celým světem proudí paprsek lásky a světla a že energie zdraví, proudící z Prasíly, zahalují všechny lidi, zvířata, rostliny.

Můžete meditovat i ve volné chvíli během dne. I když budete opakovat stejnou meditaci 50 krát, budou zážitky vždy jiné (vlivem vývoje).

(20)

RADOST

Při nákupu jsem se setkala se starou dámou, která se mne ptala: „*Také cítíte radost, která vyzařuje z tohoto krásného dne?*“ Toto setkání mi objasnilo, že svět je plný radostných darů, které nevnímáme.

Radost je důležitý elixír v lidském životě.

Jako prosté, upřímné dítě, které nesmíme nechat umřít. Radost tvoří vibrace, které posílí naši duši. Radost znamená cítit, jakou sílu do sebe můžeme vsakovat, když jdeme lesem. Když cítíme, kolik bezpečí a tepla vyzařuje strom a co nám říkají barvy květů.

Čím víc se otvírám přírodě, tím víc mi ukazuje nevyčerpatelný zdroj radosti, která se v těžkých dnech mění v sílu.

Při letní vycházce si představuji, že všechny póry mého těla se otevírají, takže síla slunečního světla může do mne bez překážek vtékat. *Prosycena světlem*, si uvědomuji, že Prasíla je světlo a cítím se u něj tak blízko, že jsem dojata.

Při teplém letním dešti rozpráhnou paže a nechám padat kapky na mé dlaně a cítím radost z požehnání deště. Víím, že ani kapka vody nepadne k zemi, aniž by se ve mně něco nedělo. Když cítím na promočené kůži magnetickou přitažlivou sílu vody, cítím zároveň spojení s prvkem vody v sobě a vnímám hlubokou radost očisty.

Je-li při mé procházce vánek, obracím se vnitřně k němu, snažím se naslouchat, přijímat jeho tóny. Uvědomuji si, že jsem ve *spojení s prvkem vzduchu*. A když, meditujíc, jdu lesem a listí ve větru šumí, slyším v tom chvění jisté melodie: Modlitbu ke cti Tvůrce-Prasíly.

Můžeme se spojit s prvkem země, když za teplého dne v lese nebo na louce položíme ucho na zem a hluboce nasloucháme zemi. Takovým způsobem se učíme naslouchat a vnímat radost.

Když jsem někdy byla mrzutá, snažila jsem se poznat příčinu. Přišla jsem na to, že mrzutost byla mnohdy následkem toho, že jsem se ztrácela v malichernostech, oslabila jsem kontakt s Prasílou, nemohla jsem postoupit, byla jsem v zajetí času.

♥ V tomto stavu jsem chtěla uznání jiných. Pak jsem přišla na to, že sama mnohdy pro sebe nemám dost uznání.

♥ Naučila jsem se cítit vnitřní radost, když se mi něco podařilo, když jsem udělala něco užitečného pro jiné, aniž by o tom věděli. Stala jsem se nezávislou na mínění jiných.

♥ Záhy jsem zpozorovala, že pozitivní vyzařování, vycházející ode mne, dobře působí na mé okolí.

♥ Poznala jsem, že změnou chování si mohu způsobit radost a bylo mi jasné, že mám zodpovědnost vůči sobě samé. „Miluj bližního, jako sám sebe“ je doporučení, že máme mít rádi nejprve sami sebe.

♥ Vždy, když vnímáme radost, máme ji vědomě vyzařovat na venek, na okolí i do blízka i dále. Vyzařování tepla lásky přijme každý jiný svým duševním tělem. **Upřímný smích rozjasní den bez jediného slova.**

Vždy si uvědomme, že i obyčejná myšlenka je energie a že paprskem myšlenky můžeme zprostředkovat radost. Činíme-li to změním myšlenkovou energii a snad i napjatý vztah mezi druhým a námi, změním kousek světa k lepšímu. Když budeme radost přijímat a dávat, pocítíme v sobě velkou touhu po Prasíle. To je duchovní pohonná síla lidského vývoje. Svým tělesným smýšlením si lidé Věčnou Prasílu vůbec nedovedou představit, protože **omezené nikdy nepojme neomezené.** Ale touha po Prasíle, přání překročit hranice našeho vědomí, je nám vštípena. S tou se již rodíme. Je to síla, která vede náš vývoj různými inkarnacemi na Zemi i jiných planetách, až do doby, kdy se spojíme s Prasílou.

Nemůžeme hovořit o radosti, aniž bychom hovořili o lásce.

Ona lidi vzájemně spojuje a spojuje nás i s naším původem. **Láska je jiskra Prasíly v každém z nás.** Zákon lásky není stvořen jen pro tento svět. Energie lásky protéká jako zářivý proud celým vesmírem. Láska je Světlo, Síla i odpuštění. Jen láskou můžeme po našem odchodu zanechat něco nepomíjivého, co bude dál žít a působit. Duch pravdy proniká do každého života jen láskou. Láska nezná výraz „Já“ a „Moje“, je prosta pozemského myšlení, je základem všech světů, nepotřebuje právo, protože právo v ní spočívá. Mimo lásku není člověk láskou k ničemu připoután.

Strach je opakem lásky.

Může nás i na přechodnou dobu vypudit z bezpečí Prasíly. Strach je na překážku životu Zde a nyní a jen láska jej dovede zvládnout. Je jen otázkou času, kdy se strach roztaví v lásce. Láska je jak strunný nástroj. V každém z nás se chvěje jedna struna a vzbuzuje vnitřní tón. Proměnami a zkušenostmi mnoha životů se stáváme schopni rozezvučet všechny struny. Na konci našeho pozemského života je láska průchozí branou, kterou se vracíme do plnosti světla Prasíly.

DOSLOV

Snad se mnou někdo nebude souhlasit, nebo mi v něčem neporozumí. Kniha byla sepsána na žádost duchovního světa a mým úkolem bylo předat tyto poznatky jiným. Jednou jsem se loučila s přítelkyní a ona mi řekla: „Věřte a prostě, děkujte a překročte práh Země vzhůru ke Světlu!”

OBSAH

POZNÁNÍ SVĚTLA

(0)	Předmluva	2
(1)	Zvláštní zážitky z dětství	3
(2)	Jak jsem prožila lidi	4
(3)	Jasnovidnost jako pomoc pro	6
(4)	Duchovní pomocníci	10
(5)	Vědomé umírání	11
(6)	Jak prožívají účastníci jasnovidná zasedání	14
(7)	K čemu slouží problémy a jak je zvládnout?	16
(8)	Meditace, cesta k duševně-duchovnímu vývoji	19
(9)	Návod k meditaci	Chyba: Zdroj odkazu nenájený
(10)	Duchovní léčba	22
(11)	Potrava pro duši	24
(12)	Lidství	26
(13)	My a příroda	27
(14)	Doslov	27

MOST DO SVĚTLA

(0)	Předmluva	29
(1)	Zkušenosti s umíráním	29
(2)	Éterický obal člověka	33
(3)	Aura člověka	37
(4)	Tři těla člověka	38
(5)	Astrální svět	40

(6)	Astrální spánek	45
(7)	Obývané planety	45
(8)	Mentální sféra	46
(9)	Kauzální sféra	47
(10)	Příprava na smrt	47
(11)	Vlastní průběh umírání	51
(12)	Klinická smrt	54
(13)	Sebevražda	57
(14)	Nemoc	58
(15)	Sebelítost	60
(16)	Spánek	60
(17)	Tep Země	64
(18)	Čtyři prvky	65
(19)	Vnitřní cesta	66
(19a)	1. meditační cvičení	68
(19b)	2. meditační cvičení	69
(19c)	3. meditační cvičení	69
(19d)	4. meditační cvičení	70
(20)	Radost	70
(21)	Doslov	72
(22)	Obsah	72
(23)	Zadní strana obálky	74

Zadní strana obálky

POZNÁNÍ SVĚTLA

Vědomé umírání
Návod k meditaci
Duchovní léčba
Potrava pro duši
My a příroda

MOST DO SVĚTLA

Éterický obal člověka
Aura člověka
Tři těla člověka
Astrální svět
Astrální spánek
Mentální sféra
Příprava na smrt
Vlastní průběh umírání
Meditační cvičení

Přes 7000 stran a 5000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu

www.anjos-ceu.eu

www.angeli-raja.eu

5.6.2005

IVO A. BENDA